SAN-ANTONIO

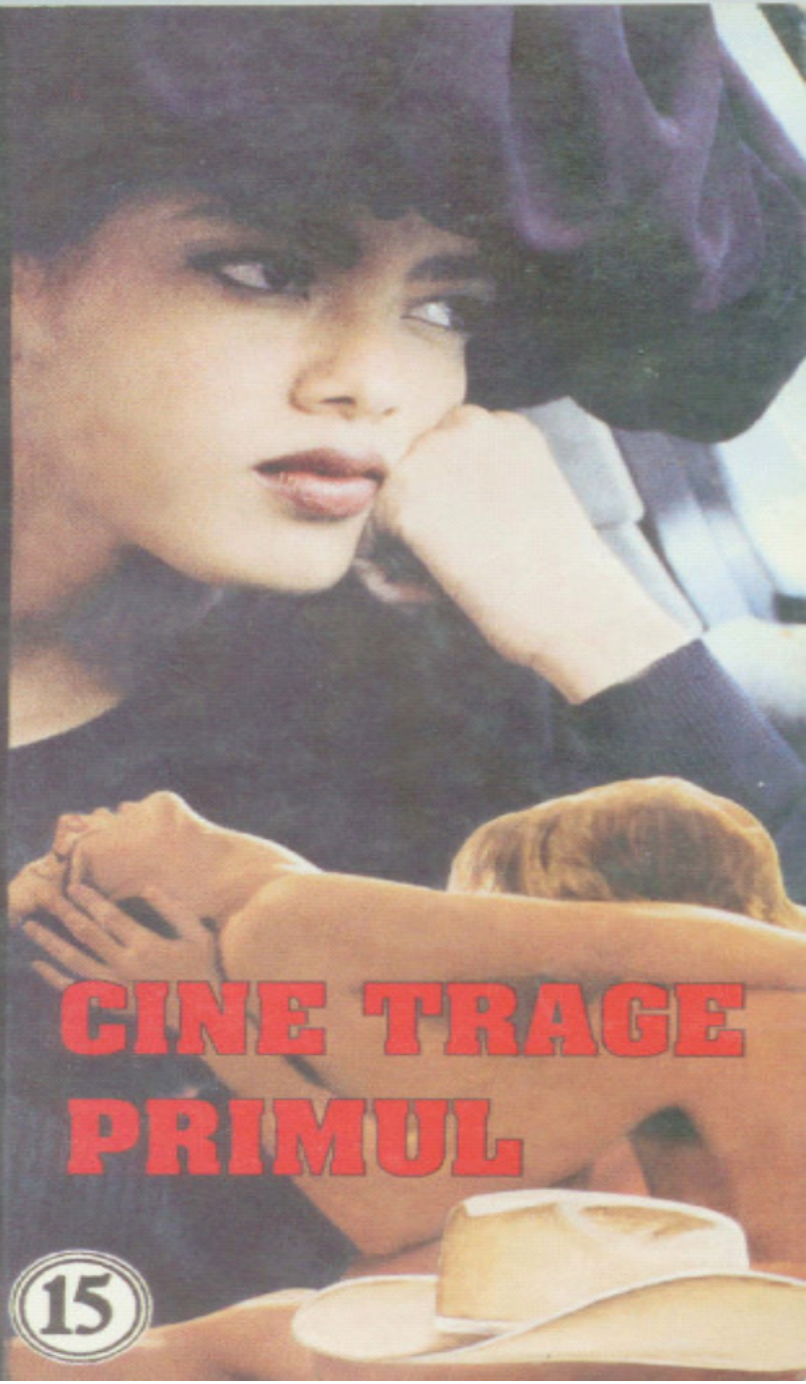

CINE TRAGE PRIMUL

Editura FORUM 15

San-Antonio

Cine trage primul

Detalii publicare: Editura Forum
Locul publicării: București
Anul Ediției: 1994
ISBN: 973-9065-45-7

După o matură chibzuință, cred că pot afirma că drumul cel mai scurt între două târtițe e prepeleacul meu!

CAPITOLUL I

— Ştii ce-i ăla rodeo sexual? întreabă Béru.

— Da, răspund.

— Ba nu, nu știi.

— Ba da!

— Ia zi, să vedem.

— Proptești o damă pe dindărăt, o înștiințezi că ai SIDA și încerci să te ții în șa zece secunde.

Se posomorăște.

— Mde, în linii mari, cam asta e, dar eu o spun mai frumos.

La care ușierul ne roagă să intrăm.

Achille e în ținută de vânătoare. O ilustrație din Vogue.

Atât de grozav, încât nici nu îndrăznești să-l atingi. Miroase a nou. Pușca, într-un toc de pânză, așteaptă, agățată de spătarul scaunului, așteaptă să participe la apocalipsul iepurăriilor din Sologne. Achilot poartă o haină în stofa căreia țesătura ecosez maro se îmbină cu pielea de căprioară bej, iar pe creștet o pălărie tiroleză împodobită imposibil, modelul ieșind din fabricație de vreo douăzeci ce ani).

Prevăzuți cu aceste vade mecum, debarcăm la Connos Hotel[1], building drăguț, din marmură neagră, aflat la câteva ancabluri de Muzeul Aeronauticii.

Două camere frumoase ne-au fost rezervate.

Magia supersonicului și a „fuselajelor oroare”, cum zice Béru (în loc de fuse orare) face să ne aflăm la Washington înainte de a fi plecat de la Paris (din punctul de vedere al ceasului, cel puțin).

O dată costumul meu bis agățat într-un șifonier capabil să adăpostească încă o sută optzeci și patru (dacă le strângi puțin), îl clopoțesc pe locotenentul Mortimer.

— Gata, locotenente, suntem la dispoziția dumitale.

— Minunat! Într-o jumătate de oră, trec să vă iau!

Béru profită de acest răgaz, ca să tragă vreo câteva pârțâieli. Îmi explică apoi că zborurile supersonice îl fac totdeauna să se dezumfle; și întovărășește aserțiunea cu un comentariu științific nițeluș obscur; la el, legile fizicii sunt la fel de maltratate ca și regulile gramaticale.

Îi ascult demonstrația cu un intestin neatent. Ar fi nepotrivit să spun că mă lipsește de aer; în realitate, mi-l poluează. Îngrețoșat, las jos receptorul și încep să vântur brațele ca un nebun, dar abandonez repede în fața sărăciei tembele a soluției ce mi se propune. Şi, ca să am tacâmul complet, uite-l și pe moș Bush, cu mutra lui de pastor căruia, în timpul predicii, un copil al Mariei, ascuns sub pupitru, îi morfolește acadeaua.

— Mă tot întreb ce poate aștepta de la tine un membru eminent al C.I.A., repet pentru a „n”-a oară.

Filosof, Majestatea Sa ridică din umerii planturoși, de călător de piane (cu coadă).

— O să aflăm, mă liniștește; nu există niciodată probleme insalubre, tipule.

Se uită pe geam la orașul aerisit din abundență, cu mari spații verzi.

— Mă întreb dac-om găsi ceva șeptel prin mahalaua asta, se anxietează Mamutul; m-aș năpusti cu dragă inimă într-un gazon central! Mie unuia avionul îmi saltă cricul.

Bombăn:

— Te face să pierzi gazul, să-ți crească mortăciunea și mai ce?

— Să-mi fie foame.

Şi-și taie o felie de cârnățoi mare cât un cauciuc de formula 1.

— Îți mai arde să halești după cât ne-au îndopat în avion?

— Aia era în aer, n-are a face una cu alta. Clămpănitul în jet e distracție; la sol, e necesitate.

Se află în plină masticație când portarul de la Connos îl anunță pe mister Mortimer.

Când îi declarasem Bătrânului că îl cunosc, mă cam grăbisem un pic. După reputație, da. Trece drept unul dintre stâlpii acestei case misterioase Mortimucea. Tipul de nene care își asumă mai multe prerogative decât lasă să se presupună gradul lui.

Ciudată ființă. American până în capătul pasarelei.

Scund, masiv, la vreo cincizeci. Un costum bleumarin, boțit mai rău ca hârtia aceea, după întrebuințare. O cămașă în carouri care ar face să explodeze un cameleon. E lat, peste tot: moacă, piept, profundor, dar nu gras, domină mușchiul. Se vede că bicepșii îi sunt o mașinărie pentru lucrări publice. Când ia parte la o bătută, aia nu mai e rățoială de dansator monden. Fața ușor turtită, pleoapele grele peste o privire verzuie ca două stridii pe o farfurie, nasul ca o cartoafă, coșuri câte poftești. Părul scurt, sur și aspru, favoriți lungi – singura lui „eleganță”.

De la cea dintâi privire îmi dau seama că pe acest ins nu-l voi săruta niciodată pe gură. Şi totuși sunt iute la efuziune, cu sărutul în vârful buzelor. Mă văd foarte bine dându-le un pupic monseniorului Lustiger, prințesei Anne, lui Platini, domnului Arafat, domnului Gorbaciov (cu harta Braziliei pe tărtăcuță), până și Madonnei, în caz de forță majoră. Dar niciodată nu i-aș putea sări de gât generalului Jaruzelski și nici lui Mortimer.

E o chestie de fizic, ce mai. Poți prea bine să-i faci felul lui Jean-Marie Le Pen, fără ca pentru asta să-l și votezi, ori să înfuleci vrăbiuța lui Elizabeth Two fără să fii englez, dar există și oameni absolut insurmontabili. Te stânjenește să-i vezi pe de-a întregul mamifere. I-ai prefera reptile sau batracieni, ca să-ți justifici repulsia.

Noul venit mă cântărește cu o privire sagace. Tipul trebuie că dă note celor pe care-i întâlnește, supunându-i unor criterii secrete. Am impresia că scap onorabil, cu un 5 din 10.

— Dave Mortimer! se prezintă el.

— Comisarul San-Antonio, răspund întinzându-i mâna, cu un gest spontan.

Aruncă spre ea o privire morocănoasă, ca și când i-aș propune-o spre vânzare și n-ar avea ce face cu ea.

Apoi își amintește că sunt european și îmi încredințează laba lui de urs, groasă, cu degete scurte, auricularul fiind împodobit de un ghiul cu o camee neagră, pe care o ghicești trucată și burdușită de cianură.

Apoi face un pas și dă cu ochii de Béru.

Schimbarea spectaculoasă a personajului. Tresare, buzele i se întredeschid și i se distinge, în plan detaliu, bucata de chewing-gum verzui lipită de gingie.

— O, dumnezeule! șoptește.

Numai aceste cuvinte: „O, dumnezeule!”, dar semnele exclamării care le escortează sunt lungi ca niște alexandrini (de-ai lui Racine, care sunt cu mult mai lungi decât ai celorlalți).

Se apropie, hipnotizat, de Grasul.

— Mister Biroutier? întreabă aproape timid.

— Yes, ser, orice-ar fi să-mi faceți, răspunde încântătorul. Da’ de ce?

Numai că insul, cât e el de aspru și trecut prin de toate, și-a pierdut capul. Dacă s-ar găsi nas în NAS2 cu generalul de Gaulle și tot ar face o mutră mai comestibilă.

— E siderant! declară.

Se întoarce spre mine și repetă în americană: „Siderant”. Dar fiindcă n-am venit aici ca să dansăm baletul „Spărgătorul de coduri”,îl storc pe Mortimer ca pe o lămâie:

— Spune-mi, locotenente „ai dorit ca Béru să vină de urgență, să te vadă, și el a venit, deși n-ai furnizat nicio precizare despre motivația acestei călătorii.

Trec la tonuri trandafirii și adaug:

— Poate că în prezent ar fi timpul să ne dai câteva explicații?

Mortimer se dezmeticește.

— Doar o clipită de răbdare, prieteni. Urmați-mă!

***

Își târăște dosul lăbărțat spre un Cadillac compact bicolor (gri deschis – gri închis), pilotat de un negru superb, de foileton televizat.

— Ați fost chemat prin paisprezece! anunță șoferul.

Dave Mortimer ridică receptorul fixat la tabloul de bord și începe să vorbească în silă. Băiatul ăsta trebuie să se poarte infect cu „inferiorii”. De la câinele de acasă, la adjunctul principal, trecând prin nevastă, copii și micuța amantă care îi lăcuiește cu esență de glande bastonul, îi bruftuiește pe toți Mortimerul!

Închide telefonul, bodogănind cumplit.

Mașina rulează pe bulevarde largi. Zărim în depărtare Casa Albă. În jurnalele de actualități și în fotografiile de presă e impresionantă, dar uite că, sub soarele federal din Columbia, o găsesc aproape simplуță. O mare casă colonială, în fundul unei mari grădini. Şi locuită nu de un titan, – ci de un nene ca tine și ca mine (ceva mai puțin inteligent decât mine, totuși); diferența e că are drept de viață și de război. Şi în afară de asta se dă în stambă la Camp David, cu o șepcuță cu ditamai cozorocul, în fața fotografilor complezenți (încă una mică, Dumnezeule Președinte, blitzul meu n-a funcționat!).

— Provii dintr-o familie numeroasă, mister Biroutier? întreabă Dave Mortimer, fără să se întoarcă.

— Nu, don'lo'ent, sunt fiu complet unic; ca întotdeauna la alde Bérurier. Nu ne reproducem decât o dată și facem un băiat. Am și eu unul, Apollon-Jules, care merge pe cinci ani, și altul nu va mai fi, never. Mai mari sulițași ca noi, ăștia, nu puteți găsi, comisarul Sanan, aici de față, poa' să fie martor, și cu toate astea doar o dată în existența noastră ne lăsăm ca lumea marfa în scuipătoare.

Restul e numai de sanchi ori de plăcere.

Nea D.M. nu ceruse un asemenea discurs. Se îndeasă în scaun, cu tărtăcuța între umeri și privirea în incubație.

Peste puțină vreme ne oprim în fața unui building uriaș pe care scrie cu litere aurite „Potomac Hospital".

Mortimer coboară.

— Veniți! ne îndeamnă.

O hodoroagă a poliției, încununată cu un girofar (provizoriu stins) așteaptă în parking. Un ofițer galonat coboară din ea și ni se alătură. Saluturi scurte. Mortimer nu-și dă osteneala să facă prezentările. Şi-a tăiat de pe lista activităților elementele neesențiale.

Intrăm în spitalul imens, precedați de ofițerul de poliție. Lift. Niște negri lustruiesc clădirea, cuprinși de îndârjirea dovedită de mateloții care vopsesc fără încetare coca vaporului în timp ce acesta navighează. O mulțime impresionantă bântuie prin spital. Ai zice că te afli într-o stație de metrou cu multiple corespondențe. Elevatoare fără sfârșit, oameni de-ai casei, alții din afară, automate, distribuitoare de orice vrei; mulți colored, mulți bolnavi, purtători de turbane, pleșuvi, și pin-up care-ți fac biluțele să scrâșnească. Mai cu seamă una; o, ce mai carcasă! Cum zicea nu mai știu cine, te-ai târî gol pe un kilometru de cioburi de sticlă, numai să poți linge ștromeleacul ultimului nene care i-a tras-o. Nu mai pot împiedica să mă întorc. Ce siluetă! Şi ce privire verde! Mi se pare că încă mă mai străpunge, deși posesoarea e acum cu spatele.

Ajungem la o ușă marcată cu „Strict interzis tuturor persoanelor neautorizate". Ofițerul apasă o sonerie. Un vizor e acționat, suntem priviți, admiși, fiindcă ni se deschide. Ne primește un copoi în cămașă albastră și caschetă pleoștită. După ce am intrat, coboară un levier, și

canatul se blochează la loc.

— Number four! zice.

Pornim pe un culoar strâmt și pustiu, până la o ușă purtând cifra „4” deasupra soneriei individuale.

O nouă ceremonie a vizorului. De data asta ne trezim într-o cameră de clinică, abundent echipată. Un alt sticlete ne așteaptă, îmbrăcat într-o lungă bluză verde aseptizată și cu o mască de pânză peste clămpănitoare. Ne arată un soi de dressing către care ne îndreptăm pentru a ne înarma, fiecare, cu o bluză și o mască. Ceremonie mută, impresionantă.

Camera, destul de mare, e tăiată pe din două printr-un perete de sticlă. În partea din fund se află un pat prevăzut cu o întreagă mașinărie ultrasofisticată: de supraviețuire. Un bărbat zace în așternut.

Sticletele pus de pază dă la o parte peretele de sticlă.

— Apropiați-vă! ne invită Mortimer.

Se retrage și ne lasă să înaintăm spre pat, Grasul și cu mine, care rămânem paf!

Trăsniți de neverosimilitate.

Insul din fața noastră plin peste tot de meșe și drenuri, acest ins care, evident, trage să moară, ESTE BÉRURIER!

Bateți, tobe! Sunați, trompete!

Îmi plac misterele și minunile. Ne ajută să suportăm viața de trudă ale cărei brazde le stropim cu sudoarea noastră. Să ajungi pe nepusă masă în fața inexplicabilului e o fericire. În acea secundă miraculoasă când totul se clatină, când orice inteligență e ca un prezervativ aruncat după întrebuințare, când rațiunea nu-ți mai e bună nici să proptești piciorul strâmb al unei mese, când simțurile suprasolicitate par a se fi declarat nule și neavenite!

Mă aplec peste muribund. Avid de mutra lui durdulie, încă roșcovană sub masca agoniei. Regăsesc fruntea îngustă de care s-au lipit câteva fire rare de păr, sprâncenele ca două perii de dinți năpârlite, pleoapele grele, storuri californiene din piele de boașe coborâte peste o privire ca două sulfuri învelite în huse. „Recunosc” pomeții tumefiați de darul suptului, aproape prăbușiți de excese, obrajii umflați, care îi alunecă în jos și alcătuiesc un soi de avangușă când personajul este culcat. Buzele zdrențuite de riduri se strâng peste lipsa dinților, găuri negre cu exalații fetide. Urechile de boxer cotonogit sunt riguros identice acelora ale tovarășului meu. Tufele exuberante ce răsar din orificiile lor – idem. Barba, gen mâncău nesățios, e conformă aproape până la ultimul fir de păr.

Mai mult decât o sosie: o halucinație!

Doar un geamăn „adevărat” ajunge uneori la un asemenea grad de similitudine.

Realizez acum de ce Mortimer l-a întrebat pe Grasul dacă erau mulți în familie. Crede că-i vorba de un geamăn al lui Béru, singura explicație

posibilă a fenomenului.

Ne observă, zeflemitor.

Bérurier reacționează stupefiant.

— N-are dreptul, așa-i? întreabă.

Ca și cum se simțea furat, despuiat de propria personalitate. Ca și cum celălalt el însuși îi uzurpă viața, comitea un abuz de putere, o crimă de lezpersonalitate.

— Nu-l cunoști? întreabă Dave.

— De l-aș cunoaște, ar fi frate-meu! se înfurie Béru. Cum îl cheamă pe șmecherul ăsta?

— Jess Woaf[3], răspunde locotenentul.

Urmăresc ultimul comportament al tipului în cauză. Un horcăit subțirel, care se stinge încetișor, îi iese din gura întredeschisă.

— De ce suferă? mă interesez.

— Şase gloanțe de 38, judicios repartizate: trei în pântece și trei în piept.

Un medic, pus la curent cu venirea noastră, își face apariția pentru a acorda asistență pacientului; și-i escortat de o infirmieră cum îmi doresc și eu una, pentru vacanță.

După ce studiază traseul cardiac al falsului Béru, care galopează (traseul) pe un ecran de control, ordonă răpitoarei asistente să-i facă o injecție viitorului defunct. Merită să o admirăm pe domnișoară în poziție înclinată. Cât pe-aci să-și lase țonțolicele s-o zbughească, blonda. În orice caz, se vede bine (dacă te dai nițel înapoi) slipul subțire în care pisicuța ei își petrece frumoasele duminici.

— Crezi că asta va schimba ceva? întreabă, sceptic, Mortimer.

Şamanul, un tânăr roșcovan, bronzat de pistrui, cu nasul ascuțit și ochii de culoarea pralinelor, clatină din cap.

— Ne aflăm în faza îndârjirii terapeutice, suspină.

— Greu de presupus că ar fi în stare să vorbească!

— Poate numai în fața lui Dumnezeu, dar aici alunecăm în speculații metafizice. În mai puțin de o oră, oscilograma lui va fi la fel de plată ca și pista de la Lacul Sărat[4].

Se întoarce spre Béru.

— Condoleanțe, îi zice.

Întrucât pentru el e evident că bărbații sunt gemeni.

— Mersi, răspunde mașinal amicul meu, strivind lacrima de circumstanță.

Stăm cu toții în așteptare, ca o cireadă de vaci ghiftuite, în fața căii ferate. Cum? Moartea sosiei? Clipa are ceva înspăimântător. „Şi-am să învăț să mor privind moartea lui!” Unde am citit acest alexandrin? Alexandre-Benoît „se privește” dând în primire. Insul e de o imobilitate marmoreană. Niciun suflu nu-i iese din gura întredeschisă, niciun freamăt nu-i agită pielea pleoapelor.

Infirmiera e singura persoană din grup care se mișcă.

Trage de cearșaful lui Jess Woaf, ca pentru a-l tivi; peste puțin, îi va servi băiatului drept giulgiu. Fata miroase a parfum pe bază de mosc. În ciuda gravității situației, nu mă pot împiedica să mă gândesc la păsărica ei, pe care mi-o închipui ușor umflată, cu crăpătura din mijloc și cu blana auriu-palidă, nepieptănată. Uite o chestie pe care nu trebuie să fie deloc trist să o degușți.

Într-un alcov umbros, un asemenea subiect face să ți se ridice colesterolul îndată ce ai scăpat de preocupările profesionale.

— Well, well, well! fredonează deodată Mortimer.

Apoi cască și își consultă ceasul din imitație de oțel.

— Părerea mea e că nu mai avem mare lucru de făcut aici, domnilor, ne zice.

Se aude un domol fluierat continuu, asemeni celui al unui ceainic.

— The end! anunță vraciul, arătându-ne cadranul pe care defilează o dungă lată, albă, fără nici cea mai mică tresărire.

Am asistat în direct la sfârșitul unui tip care semăna cu Bérurier, care avea gust de Bérurier, dar nu era decât Canada Dry. Îmi plimb cu tristețe pielea degetelor peste bluza infirmierei, întinsă al naibii, mai jos de spate. Ea se face că nu și-a dat seama. Am fost inspirat să nu mă car o dată cu ceilalți. Simțeam prea tare nevoia să o ating.

Sunt un obsedat de obsesia sexuală. Dar e inutil să mă felicit; am și unele defecte.

***

Crezi că după această întrevedere teatrală nea Dave ne va lumina dovlecelul? Cucu! S-a proptit iarăși în tărăboanța lui, cum făcuse și la venire, și adoptă stilul mucles. La un moment dat, răsună un apel radio. Băiețică îi desemnează șoferului negru aparatul.

— Spune-le că sunt la privată, Pol!

Şi cade, îndărăt, pe gânduri: Nu îndrăznesc să-l chestionez unde mergem, nici să-i pun vreuna dintre cele zece mii cinci sute treizeci și patru de întrebări ce mă asaltează cu vigoare. O să văd eu unde ne ducem. Există clipe când trebuie să-ți lași panglicile să fluture, fiindcă ți s-a oferit șansa să nu ai de luat nicio decizie.

Viața noastră e o alegere continuă. Chestia începe dimineața, dinaintea garderobului, când eziți între țoalele albastru în dungi sau cele gri antracit. Curând după aceea nu știi dacă pe feliile de pâine prăjită să pui marmeladă de portocale amare ori dulceață de căpșune! Să hotărăști, să hotărăști întruna: de la care capăt să începi, cu ce fată să te încurci, pentru care nătărău să votezi, dacă e mai bine să mergi pe la umbră sau la soare, dacă merită să te speli pe mâini după ce te-ai ușurat (la urma urmei mosorelul îți e mai curat decât lăboanțele!).

Alegeri! Iar și mereu alegeri! Un coșmar dintre cele mai alese! Ești împresurat, urmărit de alegeri. În ultimă instanță, liberul arbitru te lasă

fără aer. Te împiedică să exişti. FIRESC. Rămâi prea disponibil, prea LIBER ca să mai profiţi de viaţă. Acum ne aflăm într-o maşină confortabilă, trecând prin Washingtonul aerisit şi suntem duşi „undeva". Nu contează unde, mi se împopistrează! Dacă Béru n-ar fi pus adineauri în circulaţie o vântoasă consecutivă cârnăţoiului său cu usturoi, m-aş fi simţit chiar bine, cu sufletul strălucitor.

Mă cuprinde o somnolenţă, fiindcă dorm rău în avion; mereu am impresia că în timpul somnului meu podeaua va ceda şi mă voi rostogoli în peisaj. Mai de mult, o tăblărie de asta a explodat, vagamente, aproape de Paris. Un zarzavagiu mi-a povestit mai apoi că văzuse plouând cu pasagerii încă legaţi în scaunele lor. Şi adesea, când călătoresc în jet, imaginea asta magrittiană mă bântuie. Mi-i închipui pe oamenii burduşiţi de teroare căzând peste frumoasa şi umeda Brie, încătuşaţi în scaunele lor. De acord, erau nişte japonezi (îmi revine deodată în memorie), totuşi… În mod inexplicabil, în maşină nu mi-e frică; şi cu toate astea, dumnezeu ştie că am lăsat în urma mea pe şosele numai prieteni.

Asta îmi aduce aminte de anecdota cu individul care a câştigat la loto un miliard de franci vechi. Omul începe cu începutul, adică prin a-şi trimite nevasta la plimbare, şi pe urmă îşi cumpără toate lucrurile la care visa. Toate bune, dar nătărăul conducea ca o ciubotă, aşa că face un accident cumplit, care îi sileşte pe doctori să-i amputeze braţul stâng. Când îşi revine, frate-său e la căpătâiul lui.

— Ce mi s-a întâmplat? întreabă rănitul.

— Ai ratat un viraj, îl informează frăţiorul, şi ai intrat într-un zid!

— Rollsul meu, Rollsul meu! începe să se smiorcăie omul.

— Dacă ar fi fost numai atât, continuă celălalt, dar un braţ ţi s-a zdrobit cu totul.

— Care braţ?

— Stângul.

La care celălalt urlă:

— Rollexul meu! Rollexul meu!

Îţi spun gluma asta nu ca să o trec la socoteală, nu-i genul meu. Oricum suni supraabundent (compară orice book al meu cu vreunul al confraţilor şi vei înţelege diferenţa). Dar cred că din vreme în vreme nu strică să ne pasăm câteva contrafaceri drăguţe, ca să mobilăm prânzurile la care ne plictisim de moarte.

O ştii pe aia cu cei doi câini la veterinar? Nu? Ţi-o plasez nitel mai încolo, deocamdată trebuie să mă întorc la subiect.

Cadillacul bicolor stopează în faţa unui peron sclivisit, de granit roz. Drapelul american fâlfâie pe fronton. Mortimer se poartă ca şi cum ar fi singur pe lume. Merge, înaintea noastră, printr-o nouă mulţime alcătuită în majoritate din oameni mai curând gravi.

Ascensoare ultrarapide. Muzică, dulce, abia acoperind numeroasele masticaţii de chewing-gum ale acestei hoarde silenţioase. Să rumegi

cauciuc mi s-a părut totdeauna o prostie. Eu unul nu simt nevoia să fac cunoștință cu cineva care clămpăne porcărie de-asta. Trec pe lângă el. Îmi economisesc energia.

Un coridor larg precum Champs-Elysées. Pereți de sticlă mată, cu umbre ce se mișcă înapoia lor. Ici și colo, curcani în uniformă, cu mutre rebarbative și brațe păroase. Locotenentul împinge o ușă și ne-o ține deschisă, dovadă că își amintește de prezența noastră. Birou uriaș.

În fund, un băiat mare și cuminte, blond suedez, meșterește la un calculator. E mai degrabă palid și încercănat.

Un adept al lucrului manual. Iată un mare timid, care-și martirizează pustnicul. Şi sâmbăta seara trebuie că se lustruiește, în mod festiv, cu mâna stângă.

Dave își agață haina de un umeraș nichelat. Îi descoperim tocul frumos lustruit al revolverului, cu o crosă masivă ce iese din teacă; arma bărbatului elegant, made in „Cartier", desigur.

— Așezați-vă! ne poruncește (e ÎNTR-ADEVĂR o comandă). Vreți bere?

Şi fără să ne mai aștepte încuviințarea sau refuzul, îi aruncă marelui masturbator scandinăvit:

— Trei beri, Pietr!

Iată-ne în sfârșit, gata de treabă, mi se pare.

— Bun, face Dave Mortimer, există o chestie asupra căreia aș vrea să fim în unanimitate. Sunteți de acord că șmecherul care tocmai a dat în primire a ieșit „cel puțin" din aceeași pereche de ouă ca și dumneata, Biroutier? S-au mai văzut asemănări datorate întâmplării, dar de un asemenea calibru, fără genetică, nu-i posibil, O.K.?

— Pare, efectiv, evident! convin eu. Acestea fiind zise, n-ar fi judicios să ne relatezi întreaga afacere, de la A până azi, Dave?

— Mă pregăteam să o fac.

Papălapte blond vine fuguța, cu brațele încărcate de poșirca pe care o depune, cu discreție, pe masă. Mortimer, bine organizat, – are un deschizător prins de marginea biroului. Operează sticlele și ni le oferă. Drinkăm un gât.

Stomacul lui Béru rage ca un tigru în rut, în jungla asiatică.

— Există undeva, în Florida, un centru top secret de cercetări al N.A.S.A., începe locotenentul. Ce se meșterește acolo n-aș putea să vă spun, chiar dacă aș ști. Apărarea națională! Am fost preveniți că se pregătește o lovitură având ca obiectiv acest centru. În consecință, serviciile competente au întărit din toate punctele de vedere dispozitivul de protecție. Şi bine au făcut, fiindcă în urmă cu cinci zile am pus mâna pe numitul Jess Woaf, care circula prin incinta centrului. Ați auzit, *frenchies*?

În INCINTA CENTRULUI! Ceea ce vrea să spună că sosia lui Biroutier deținea o cartelă magnetică pe numele său și că amprentele îi figurau pe înregistratorul tactil ce permite deschiderea ușilor celor mai „blindate".

Nu există, în centru, șase persoane care să posede un astfel de regim de manevră. Woaf a fost înhățat din cauza unei genți diplomat pe care o căra după el și unde se afla o armă revoluționară, un soi de pistolet în stare să proiecteze un gaz soporific de o eficiență nemaiauzită. Obiectul cu pricina era vârât în izorofulmifublină, ca să nu poată fi identificat de aparatele de control. Dar acestea din urmă tocmai fuseseră schimbate cu un detector ultimul model, care a început să strige „hoții!" atunci când geanta i-a fost supusă spre examinare. S-a dat alarma, urmată de o vânătoare de oameni. Woaf, care avea permise de trecere pentru liberă circulație a fost cât pe-aci să scape. Dar unul dintre urmăritori a cuplat interjectivul de solutrat B 14, care declanșează circuitul de camere video ce acoperă întreg interiorul centrului. Așa încât postul de gardă a putut urmări, pe un ecran uriaș, deplasarea individului. Cei de acolo au înțeles că omul avea de gând să fugă prin ieșirea de avarie și au organizat acolo o ambuscadă; l-au împroșcat cu gloanțe de cum a apărut, și rezultatul îl cunoașteți. Pe mine m-au însărcinat să anchetez asupra acestui talmeș-balmeș. Prima mea grijă a fost să-l chestionez pe rănit, dar cu șase gloanțe de 38 în tine nu mai ești un conferențiar performant. În ciuda unei injecții ușoare cu Talking 32, insul s-a arătat puțin palavragiu. Imposibil să știm ce punea la cale în centru, nici pe socoteala cui acționa. De altfel, mă îndoiesc că și-a dat prea bine seama de întrebările mele. Tot ceea ce a proferat ticălosul a fost „Biroutier. Poliția pariziană".

— Dacă nu abulizez de bunătatea dumitale, tună Alexandre-Benoît, nu mă cheamă Biroutier, ci Bérurier!

Mortimer consultă un dosar aflat dinaintea lui.

— Chiar așa, admite. Bérouriere, într-adevăr. Înainte de toate, am cerut să mi se faxeze un curriculum al dumitale. Văzându-ți fotografia, m-au trecut nădușelile. Timp de o clipă, am crezut că Jess Woaf și dumneata sunteți unul și același personaj. O conversație cu directorul dumitale m-a convins că nu. Atunci am cerut să vii aici, ca să încercăm să vedem limpede în această oală cu rahat, you see?

See amândoi, mie-mi spui?

— Presupun, intervin eu, că ai început o anchetă cu privire la fostul Jess Woaf?

Își ridică ochii în formă de presse-papiers spre plafonul închipuind cerul, unde două muște mari se călăresc cu capul în jos (ceea ce e deosebit de periculos pentru cine nu-i insectă dipteră). Apoi Dave își deschide scârba de dosar; extrage de acolo o mapă galbenă, conținând hârtii manuscrise și o aruncă spre mine.

— Rezumatul vieții băiatului. Îl puteți citi pe îndelete; până atunci, iată câteva linii mari. Născut la Lyons Colorado. Tatăl miner, ucis de o prăbușire a galeriilor. Mama, Martha. Trage din greu să-și crească cei doi fii. E chelneriță la un steak-house și se lasă cu destulă plăcere înghesuită de clienții în trecere; până într-atâta, încât în plină văduvie i

se naște o fiică, Nancy. La șaisprezece ani, fata e de-acum ștoarfă și se duce să-și negocieze fundul la Denver. În acest timp, cei doi frați Woaf, care sunt gemeni, se angajează la un circ. Derbedei care își fac de lucru la liziera legilor, fără a deveni pe deplin infractori.

Sunt inseparabili, ca majoritatea gemenilor. Pun la punct un număr de tir cu pistolul, destul de spectaculos și care constă în a se împușca reciproc. Poartă podoabe de pene, ca indienii, și se revolverizează până ce fiecare a spulberat penele de pe capul celuilalt. Umblă prin tot continentul: U.S.A., Mexic, Canada. Câteodată perioade de șomaj, dar una peste alta se descurcă. Uneori revin la izvoare, adică la bătrâna Martha, la Lyons. Dau în darul băuturii, și ce trebuia să se întâmple se întâmplă: într-o seară, Jess înfige o bombonică în pălăria lui Standley, frate-său geamăn. Dramă! Băiețică nu moare, dar ajunge într-o dungă și e închis într-un ospiciu. Sfârșitul numărului! Bătrâna mamă defunctează nițel mai târziu. Trec câțiva ani, pe parcursul cărora urmele lui Jess Woaf aproape se șterg.

Soră-sa, care continuă, la Denver să joace biliard sub plapumă, pretinde că ar fi pierdut contactul cu Jess. Ştie doar că s-ar fi stabilit la New-York, unde ar fi devenit vagamente vagabond; punct și de la capăt. Apoi – stupoare.

Vechiul țintaș de circ reapare, la centrul acela atât de ermetic din Florida. Fusese angajat la începutul anului, la recomandarea senatorului de Florida, Roberto Gaetano, mort luna trecută într-un accident de avion (un jet personal, pe care îl pilota el însuși, tembelul!). Ce mama dracului făcea Jess Woaf în cadrul centrului? Chiar vreți să vă spun, băieți? Nimic! Avea titlul de inspector. Inspector la ce? Nimeni n-a știut niciodată. Asemenea chestii sunt atât de secrete, încât nu ai curaj nici să le spui bună ziua inșilor pe care îi întâlnești. Avea la dispoziție un birou unde nu s-a găsit absolut nimic. Poveste de nebuni!

Cum a fost recuperat acest circar devenit vagabond? Cum s-a reușit transformarea lui într-un tip sobru, cu o înfățișare pe măsură? Cum de s-a compromis un senator aranjându-i intrarea într-un loc mai bine păzit decât Fort Knox? Mister! Pe toată linia. Vă repet: e o poveste de nebuni! Nimeni n-a auzit, la eșaloanele superioare, vorbindu-se de el. Tipul țâșnește din anonimat și se lasă doborât, înainte de a se coborî pe el însuși în bernă, rostește, sub efectul unui stimulent puternic, trei cuvinte. Doar trei: „Biroutier, poliția pariziană”. Iată istoria acestei curioase afaceri, colegi ai mei francezi!

— Aș mai putea primi o bere? întreabă Bérurier.

Papălapte suedez a adus un carton întreg, spre măreața satisfacție a Grasului.

— La ce te gândești? îl întreabă Dave Mortimer pe amicul meu, văzându-l că zâmbește dulce.

— O știi pe aia cu doi câini la veterinar?

Ticălosul! Mi-a șterpelit-o!

— Nu, recunoaște Dave, surprins.

La care, Béru:

— Două javre la veterinar. Un caniș și un doberman. Dobi îl întreabă pe ălălalt: „Pen' ce-ai venit?" „Ce s'mai vorbim, zice canișul, e de la primăvara asta, de-mi lucrează simțurile. Ieri am găsit o pisică în salon și i-am pus o… mă-nțelegi. Patroana m-a surprins și a făcut urât, precum că ea n-are nevoie de porcăriuțe d'astea. Așa că m-a adus să mă taie acolo… Şi tu? „Şi eu tot cu primăvara, declară dobermanul. Patroana lustruia parchetul; și văzându-i ditamai problema, n-am mai putut să mă țin, așa că i-am tras o călărită țeapănă". „Am priceput, e clar, și pe tine te-a adus să te taie", face canișul. „Aș, să mă taie! M-a adus să-mi scurteze unghiile."

Béru urlă de râs. Dave rămâne de gheață.

— Ei și? ripostează. Ce-i hazliu în asta? Crezi că-ți pot face plăcere unghiile unei potăi care tocmai te înșurubează? Apropo de asta, Biroutier, tatăl dumitale a fost cumva în America acum patruzeci și șase de ani?

— Bătrânul meu n-a venit niciodată în Statele Unite, bufnește Alexandre-Benoît, vexat de plasa pe care a luat-o cu gluma lui. Gură mare cum era papa, vă dați seama ce s-ar mai fi lăudat cu o călătorie ca asta.

— Deci madam Woaf trebuie să fi fost în Franța, conchid eu.

— Nu, declară Mortimer, cucoana asta n-a plecat toată viața ei din Colorado.

— Cum s-ar zice, trage linie Grasul, descăpăcind o sticloanță cu dinții, nu e nici cel mai mic grad de rudenie între Jess al vostru și mine. Asemănătoria noastră e un lucru al naturii. Suntem buni de cartea recordurilor.

***

E un tip îndărătnic acest Mortimer. Tenace ca sifilisul și păduchii lați. Nu se lasă doborât nici de timp, nici de mister. Cele mai urâte obiecții le mătură cu un dos de mână.

La cea de-a zecea bere, se ridică să meargă la ușurătoare; și își pune pălăria ca să intre în budă. Se întoarce de acolo cu ochii plini de lacrimi, atât de tare îl muncise nevoia.

— Înțelegeți, declară încă dinainte de a intra în birou, dovadă că și mai presantă decât dorința slobozeniei îi era gândirea, înțelegeți, indiferent de presupunerile pe care le putem face despre asemănarea asta blestemată, un fapt rămâne dominant: înainte să crape, caraghiosul ăsta l-a citat pe Biroutier. *Biroutier, poliția pariziană*. Aceste cuvinte nu le-a inventat într-un delir. Ele corespund, bine mersi, realității. Amărâtul l-a cunoscut pe Biroutier sau a auzit vorbindu-se de el. Iar eu, câtă vreme nu voi ști pentru ce a rostit astea trei vorbe, nu las osul din

gură!

— Eu sunt osul ăla? sare Bérurier.

— Pune-te în locul meu, pledează Dave Mortimer.

Grasul își golește berea în curs, scoate un râgâit strașnic, cure crapă geamul din fundul încăperii, și declară:

— Dacă n-ai destulă ținere de minte ca să știi că mă cheamă Bé-ru-rier și nu Bi-rou-tier, e mai bine să-ți schimbi meseria, burtosule. Salut!

Şi, aproape demn, pornește spre ușă.

— Stoooooop! urlă atunci Mortimer.

Matahala se imobilizează.

Locotenentul mă apostrofează:

— Comisare, nu vreau să umblu pe ocolite. Suntem în prezența unei afaceri excepțional de grave, care interesează apărarea Statelor Unite. Berourier e singurul element pozitiv din toată povestea. Trebuie să-l am la dispoziție.

E rândul meu să fulmigenez:

— Dracul să vă pieptene, Dave, colaboratorul meu e un funcționar francez de o integritate absolută și de care răspund ca de mine însumi. Şi patronul nostru cel mare răspunde de el, iar dacă e necesar va răspunde și președintele republicii. Ai vrut să-l întâlnești și el a venit la chemarea dumitale. De bună seamă, afacerea e de neînțeles, dar Bé-ru-rier nu poate face nimic. E de datoria dumitale să găsești soluția, fără să aduci vreun prejudiciu acestui emerit ofițer de poliție; dacă nu, îți promit că voi stârni o tiribombă internațională care nu va fi spre gloria țării dumitale.

Mortimer mă privește cu emoție. Nici dacă i-aș cânta marea arie din Tosca nu l-aș tulbura mai tare.

— N-o să dezlănțuim un nou război din Golf, mormăie mistrețul. Tot ce-i cer este să nu părăsească S.U.A. timp de opt zile. O săptămână de vacanță pe cheltuiala statului, împreună cu dumneata, dacă ești de acord.

Tonul lui nu e conciliant, ci încărcat de amenințări obscure.

— O.K., dacă vom avea posibilitatea să circulăm încotro ne place, răspund. Detestăm, Bé-ru-rier și cu mine, să ne pierdem timpul, iar afacerea dumitale ridicolă ne excită. Dacă am presupune că-ți dăm o mână de ajutor?

E pentru prima oară când îl văd pe locotenent râzând. Un râs jignitor, un râs compătimitor. Ciobul care-și bate joc de oala spartă!

Apoi redevine serios.

— Faceți ce poftiți în timpul șederii aici; dar până una alta, trebuie ca Biroutier să-mi lase pașaportul!

— Poftim?

— Vreau să-i păstrez pașaportul, repetă Mortimer. Am să-i dau o recipisă și i-l voi restitui când va pleca înapoi spre Franța.

Stăpânindu-mi turbarea, îl invit pe Mamut să predea documentul

solicitat.

Se poartă excelent Planturosul. Cu un gest calm își scoate pașaportul din buzunar. O chestie fleșcăită și slinoasă, de culoarea vinetei putrede, în interiorul căreia au poposit un ciot de pieptene, o bucată de cârnat pe jumătate consumat și un smoc de păr pubian prelevat de la o doamnă a gândurilor lui (pe care apoi a uitat-o). Aruncă totul pe biroul lui Mortimer.

— Vreau să vă zic, mă, americanilor, că sunteți niște imbecili, ratați, sfârșiți, declară Enormul. În zece ani, Albania o să vă lase paf. Nu sunteți buni decât să vă bateți fleanca, să-i șmecheriți pe toți, să vă fâțâiți cu portavioanele alea ruginite și cu rablele voastre care-i fac să verse până și pe țigani. O să ne ștergem pe din dos cu dolarii voștri care, de-ar fi mai mari, ar face cât o ceapă degerată. Hai. Ciao, Puțăbleagă, ți-am văzut destul mutra aia bună de împiedicat roțile la dric!

Așa a luat sfârșit prima noastră întâlnire cu locotenentul Dave Mortimer.

CAPITOLUL II

Lungit pe o berjeră (una adevărată, acoperită cu velur, nu cu celulită[5], citesc cu râvnă hârtiile încredințate de ticălosul de Dave.

— Crezi că găsim ceva chestii mai ca lumea de clămpănit în dugheana asta? mă întrerupse Gassissimo. Începe să mă ia cu foame.

— Cere să ți se aducă la cameră meniul zilei, îl sfătuiesc.

Continuându-mi lectura, mâzgălesc unele note pe marginea paginilor dactilografiate. În curând, totul seamănă cu o salată pe care mai apoi va trebui s-o retranscriu pe curat.

Povestea asta a prodigioasei asemănări mă fascinează.

Poate că, de nu l-aș fi văzut pe domnul Jess Woaf, nu m-aș pasiona de ciudatul lui destin. Dar faptul că sub ochii mei a avut loc agonia acestui fals Bérurier m-a traumatizat și în ciuda comportamentului prea puțin curtenitor al locotenentului Mortimer, simt un îndemn nebun de a colabora la elucidarea misterului.

Are dreptate Puțăbleagă atunci când zice că ultimele trei cuvinte ale lui Woaf condiționează totul.

Acest fost pistolar, devenit epavă după ce și-a sfredelit frățiorul, apoi, în mod curios, printr-o lovitură de baghetă magică, promovat spion la un centru de cercetări, știa de existența lui Alexandre-Benoît. Aflase că în Franța, la Paris, trăia un ins întru totul asemănător lui și că acest ins e polițist. Şi iată că, rănit de moarte, își menționează sosia de departe. Niște sticleți de mare clasă îl interoghează, în profunzimile stării de comă, iar el găsește puterea să articuleze Bérurier, poliția pariziană.

E firesc ca Mortimer să vrea să-l țină pe Béru la subțioară, de vreme ce, atunci când e întrebată, pentru cine lucrează, „cârtița” aceea vorbește de Béru!

Un maître d’hotel asiatic își face apariția, purtând un meniu imens, legat în piele. Amicul meu se aruncă asupra documentului ca un pastor asupra unei biblii.

— N-ai putea să-l traducționezi în franzuzește? mormăi el.

Celălalt nu pricepe o boabă din păsărească noastră, și zâmbește galben, agitându-se fără rost.

— Bine, o să-mi ofer un clămpău-surpriză, decide Béru. Servește-mi toată pagina din dreapta, fiindcă, în general, aici sunt trecute felurile consistente.

Şi își precizează comanda:

— You give me all the right page, my amice. With two bottelii of win red, you understandezi? For my frietin, one sandwich. Clube, el așa love; el a very choflingar, prea grăbit for savureze the good food. Mișcă-ți târtița, I am hungary; ba nu, hungry!

Şi îi pasează, generos, pinguinului, o monedă de un sfert de dolar.

— Ține, gălbiorule, să-ți cumperi un prezervativ, se pare că pe-aici sunt tot felul de drăgălășenii pentru maimuțoi ca tine.

Maître d'hotel se retrage fără a marca o recunoștință excesivă pentru această generozitate a Huidumei.

— Şmecherii ăștia din marile hoteluri sunt toți niște blazați, deplânge valorosul meu campion.

***

Mozart, indiscutabil.

Receptorul a fost ridicat, dar corespondentul nu se grăbește să răspundă – ca la firmele unde o muzicuță te îndeamnă să ai răbdare.

Mica serenadă. Se potrivește, având în vedere că în Franța trebuie să fie cam miezul nopții. Disting gemete vătuite, tânguiri modulate într-o frecvență delicată.

„Ta tatatata tata tata tabum" face Wolfgand Amadeus.

„Hm, hhmm" gungurește o porumbiță dotată cu grai articulat.

Aștept încă puțin, apoi o voce feminină, de o slăbiciune extremă, suflă:

— Vă ascult…

— Casa César Pinaud?

— Sunt doamna Pinaud.

— Aici San-Antonio, scumpă prietenă! Ce vi s-a întâmplat? Mi s-a părut că aud gemete…

Ea languresază:

— Sunt cu masorul. Şi are atâta forță, dacă ați ști…

Pe legea mea, băbătia se încondeiază cu kinestezistul! De când s-au îmbogățit, alde Pinuche duc o viață absolut aiurea. Se pare că această veșnică bolnavă, care-și petrece timpul mai mult în paturile de spital decât într-al ei și a avut o operație de organ (cel puțin); a schimbat macazul și și-a înlocuit vechile halate de molton cu o lenjerie sugestivă.

O aud că șoptește:

— Nu, Kemal! Nu când vorbesc la telefon! Te implor, nebunaticule! Şi fără vaselină! O! Doamne Dumnezeule, o să mă desfunde! Alo, San-Antonio! Presupun că vreți să vorbiți cu César?

— Dacă împrejurările vă îngăduie să-l chemați, aș face-o cu plăcere.

— Un mo… Au! Brută! O să-mi arunci gazometrul în aer, scârboșenie ce ești! Un moment, Antoi… aoleuuu!

Aud pocnetele receptoarelor ridicate și închise, apoi glasul astmatic al lui moș Deșeu, adormit, dar urban:

— O, Antoine, te credeam plecat în Statele Unite, cu Bérurier.

— Aici și suntem. La Paris e aproape miezul nopții, nu?

— Fix! Pendula din salon tocmai bate, o auzi?

— Şi vechitura ta se masează la ora asta?

— Păi… Se are bine cu kinestezistul, un turc imens, negru ca

tăciunele… Animal. Ştii, micuțule, e la vârsta când ți se trezesc demonii. După ce a dus o viață morală și plină de dureri, își permite și ea nițică distracție, sufletelul! Sunt încântat pentru ea. E bine, la vârsta ei, că a găsit un partener de treizeci și șase de ani, înalt de un metru nouăzeci, frumos ca un zeu și vânjos…

— Ca un turc, nu?

— E un băiat care face avere la Paris, grație apetitului său infernal. E specialist în persoane „coapte” și se produce de câte șapte-opt ori pe zi. „Ori” adevărate, Antoine! Penetrație verso-recto. Firește, practică tarife foarte ridicate – dar dacă ai posibilitatea să-ți oferi un tratament de asemenea nivel și în momentul când cea mai mare parte a femeilor abdică…

— Şi încă cum!

— Dacă ai vedea-o pe scumpa mea soție n-ai mai recunoaște-o: își petrece vremea pe la institutele de înfrumusețare și la croitorese.

— Şi tu, César, niște masaje, ceva?

— Nu.

— Cum, ești singur în așternut, pe când doamna Pinaud bate maioneza?

— Bineînțeles că nu. Îți amintești de Violette? Tânăra aceea energică pe care ai cunoscut-o la Riquebon-sur-Mer și te-a ajutat atât de mult?

— A, roșcovana aceea supraîncălzită? Mașina bună pentru orice teren, care deflorează deopotrivă femeile și bărbații?

— Chiar ea. Pe atunci era angajat civil. În urma prestațiilor de excepție de la Riquebon, a ajuns inspector și eu am misiunea să o instruiesc.

— Tu?

— Şefii au încredere în experiența mea, micuțule!

— Şi o… instruiești până și sub plapumă?

— Asta e odihna războinicului; și aici, mai degrabă Violette mă monitorizează pe mine. Ce temperament de excepție!

Îl aud declarând:

— E San-Antonio, porumbițo; sună din Statele Unite. Vrei să-i spun bonjurică? Rămâi la telefon, Antoine!

După o clipă, vocea aspră a damicelei Violette:

— Alo, comisare!

Se preface în miere, e blândă, unsuroasă:

— Ce plăcere să te aud!

— Încă n-am spus nimic! obiectez eu.

— Totuna! Tăcerea dumitale m-a și umezit. Când te întorci, va trebui musai să ne vedem. Cu gândul la dumneata, mi-am găsit un alt look și nu mai sunt roșcată, ci blondă *cendré*.

— Complimente. Cum o duci cu moș Pinuche?

— E o podoabă de bărbat. Limbuțește ore în șir, fără să respire. Şi eu care mă dau în vânt după așa ceva! E unic ca performanță. Are un fel de

a te molfăi și a te sucăli pur și simplu uluitor.

— A, așa sunt manierele de pe timpuri, puicuțo. Cavalerii lingotierei de aur. Şi cu slujba cum merge?

— O ador. Sper să lucrez în curând sub ordinele dumitale.

— Va fi ușor să o faci. Ai *news* de la Jérémie Blanc?

— Nevasta lui tocmai a născut. Gemeni. Acum tipul caută o casă la țară pentru tot tribul.

— Încântat de veștile bune, Violette. Mi-l dai pe moș Lipăială?

— Te ador, comisare!

Fosilă behăie la aparat:

— Nu-i o drăguță, Antoine?

— Mai vorbim noi de asta. Acum să trecem la afaceri, scumpe Matusalem, deschide-ți bine rafturile pentru chiștoace.

Îi relatez succint afacerea pe care o știi. După ce am terminat povestirea, aștept aprecierea omului meu, fiind totdeauna avid de considerațiile lui.

— Lucrările comportă, de bună seamă, o explicație dintre cele mai simple, declară César. Nu trebuie să ne lăsăm impresionați de aspectul stupefiant al acestei asemănări, nici de faptul că, în comă, tipul l-a menționat pe Alexandre-Benoît.

Dragul de Pinuche! Cum își mai „păstrează rațiunea” (oamenii politici, în bolboroselile lor emfatice, declară frecvent și doctoral: „trebuie să ne păstrăm rațiunea”, ca să dea de înțeles că au făcut literele, când de fapt nu fac decât vorbe). Firește că totul trebuie să fie foarte simplu, îmi dă curaj, bunul arhanghel lingău.

— Ştii data de naștere a acestui Jess Woaf, micuțule?

— 6 aprilie 1944.

— Prin urmare, omul a fost procreat în iulie 1943. Franța era sub ocupație, și mă îndoiesc că moș Bérurier s-a putut duce în America.

— Băiatul nostru de la C.I.A. pretinde că nici maica Woaf n-a plecat niciodată din Colorado. Era o femeie modestă, căsătorită cu un miner.

— O să vedem, Antoine, o să vedem. Presupun că mi-ai telefonat ca să mă duc să fac o anchetă la Jerpeliții Vechi, pe lângă contemporanii încă în viață ai lui papa al lui Alexandre-Benoît?

— Ai câștigat! exult.

— Ai vrea să știi ce făcea tataia în iulie 1943?

— Ai înțeles perfect.

— Ei bine. O să ne punem pe treabă chiar mâine, Violette și cu mine. Unde pot să te sun?

— Trimite-mi niște faxuri la hotel *Connos*, Washington. O să-l previn pe funcționarul de aici și o să-i telefonez cu regularitate ca să mi-l citească, fiindcă o să cam fim în deplasare.

Mă benoclez la numărul de fax de la *Connos Hotel*, de pe o hârtie cu antet, și i-l dictez lui Don César de Pinuche. Îi doresc Limbistului „continuare plăcută” și merg să deschid armadei de servitori galonați

care își face apariția cu o jumătate de duzină de cărucioare încărcate cu platouri de argint acoperite cu clopote.

Prânzurile Senioriei Sale Béru sunt servite!

***

Mâncăul Marii Barăci înfulecă timp de trei ore și douăsprezece minute, după ceas. Pe îndelete, științific aș zice, atacând fiecare fel în ordinea în care îi este prezentat, netrecând la următorul decât atunci când platoul a ajuns la fel de strălucitor ca la ieșirea din uzină. Rade totul, cu aplicație, cum se defrișează pădurea amazoniană. Mutra roșie i se învinețește, capătă un luciu bizar, ale cărui puncte paroxistice sunt urechile și pometii.

Fericirea lui de a clămpăni se amestecă însă cu o neliniște surdă, pe care în cele din urmă mi-o destăinuie, cu gura plină, după un calcan în maioneză, cotlete de miel cu mentă, un porumbel fript, fileuri de limbă-de-mare „normande" și un cap de mușchi de vacă picant, la frigare.

— Cred că-mi pică rău, bâiguie. Două sticloanțe e derizoriu, mai ales că ai tras și tu un păhărel. Nu pot să fac sudura, tipule. Fii drăguț, cere la rom-service să-mi mai aducă două kile, dat fiind că mi-a mai rămas cinci feluri și o să-nceapă să se înțepenească liftul.

Subscriu, docil, dorințelor lui.

— Ești sigur că o să poți hali totul, Grasule?

Îi vorbesc ca unui bolnav grav sau unui debil.

— La nevoie, da! mă liniștește. De altfel, o să mă duc o țâră unde umblă împăratul pe jos.

Lasă măsuța rulantă (care nu rulează în timpul serviciului) și intră în baie. O clipă, cred că aud coloana sonoră a filmului *Aventura africană*, scena în care leii atacă tabăra. Apoi Grasul reapare, înlăcrimat, zâmbitor.

— Sunt pregătit pentru evenimentele viitoare! mă asigură.

Ridică un capac și se extaziază.

— Purcel de lapte cu fructe zaharisite, Sana! N-aș fi crezut că se clămpăne atât de bine în țara asta de nătărăi.

Şi Milostivirea Sa mănâncă, mănâncă, mănâncă, după ce declară că-l mănâncă undeva. E fericită, înseninată, nou-nouță!

— Ştii ce-i ăla colesterol? îl întreb pe neașteptate.

Clătină din cap în semn că nu, își înghite dumicatul în curs și întreabă:

— Cu ce se mănâncă?

CAPITOLUL III

Ce-i bine la C.I.A. este că agenții acesteia, când întocmesc o „hârtie” despre careva, nu lasă rubrici necompletate. Totul e arhidocumentat, cu locuri, date, adrese, până și numere de telefon.

O mare hodoroagă albastră, cu litere negre pictate pe feciorie (Béru dixit) ne expectorează la Denver. E o vreme superbă, și crestele Stâncoșilor sclipesc dinspre vest. Aerul e proaspăt; tipul de la „Avis”, de la care închiriez un Jeep Cherokee, e la fel. Cartea de credit, câteva semnături – și îmi remite o mapă din plastic:

— Mașina dumneavoastră se află în rândul al optulea, cheia de contact e la bord. Drum bun!

După zece minute, circul de-a lungul unui bulevard larg, unde se succed moteluri și stații de benzină. Unul dintre moteluri se cheamă *Cheyennes Village*; o firmă uriașă, luminată și în timpul zilei, ni-l anunță cu litere gigantice. Un indian împodobit cu pene decorează imensul panou. Din pieptănătură îi lipsesc câteva becuri, ceea ce creează goluri supărătoare. Bungalowurile au formă de corturi. Amintindu-mi exercițiile de music-hall cărora li se dedau frații Woaf, hotărăsc să cobor în urbanistica pitorească, asta să mă obișnuiesc cu ambianța.

Un tip gras, cu ochelari, roșu la față (nu din pricina sângelui indian ci a cuperozei) întrerupe lectura la *Fundamentele metafizicii moravurilor* de Kant, ilustrată de Wolinski, pentru a mă ușura de o sută de dolari în schimbul cheii numărul 37. Trebuie să mă fi recunoscut, fiindcă mă pune să semnez în registrul hotelului.

Béru și cu mine intrăm în posesia cortului de beton, care cort se compune dintr-o cameră circulară mare, cu două paturi și un cabinet de toaletă ce pute ca băile publice de la Conakry. Locul nu e prea luxos; țesătura covoarelor e mai rară decât aceea a pieselor jucate la spectacolele de binefacere, unicul șifonier, de brad, stă strâmb, iar fotografia în culori a lui Marilyn împodobind peretele (nu există decât unul, camera fiind rotundă!) e atât de pătată de muște, încât nefericita pare să se fi pricopsit cu o ciumă bubonică.

Malacul își depune sacoșa de plastic pe masă (în engleză: on the table) și se răsucește pe călcâie, asemeni lui Copernic când își pregătea tratatul intitulat, îți amintești: *De revolutionibus orbium coelestium, libri VI*.

— E rotund, decretează în cele în urmă.

— Nu, rectific eu, e circular.

— Ai vreo preferință în ce privește patul?

— Da, spun. Mi-ar plăcea acela pe care nu-l iei tu.

Pufnește în râs. Şi, ca să nu-mi rămână dator:

— O știi pe aia cu Bulă care merge la doctor?

— Probabil că da. Le știu pe cele cu Bulă la circ, la biserică, la pedichiură, la bordel, pe turnul Eiffel, la grădina zoologică, în armată, la brutărie, la cimitir, la golf, la talcioc, la masaj, la jandarmerie, pe Lună, călare, la schi, cafenea, la soră-sa, la Palatul Federal, pe lacul Leman, în dirijabil, la papa, așa încât îți dai seama că trebuie s-o știu și pe ia cu Bulă la doctor.

Alexandre-Benoît, mă lasă, să mă revărs, fără să dea semne de emoție. E monolitic, de o răbdare monstruoasă.

Când mă opresc să-mi trag sufletul, reia:

— Bulă se duce la doctor.

— Îmi spuseseși că „merge” la doctor.

— Fie. MERGE la doctor și zice: „Doctore, de câte ori îmi beau cafeaua, mă dor ochii; de unde mi se trage chestia asta?” Doctorul răspunde: „Trebuie să scoți lingurița din ceașcă atunci când bei.”

Majestatea Sa încetează să râdă. Trăsăturile i se severizează. Mă învăluie într-o privire biciuitoare:

— Lumea te crede un tip cumsecade, dar în realitate nu există japiță mai mare ca tine, Antoine. Ai putea să te tăvălești și tu de râs, ce dracu!

***

Ei bine, ne lungim în pat îmbrăcați, cu mâinile sub cap, benoclându-ne la șopârlele de pe tavan ca și cum am fi citit în ele niște profeții.

— Ce-așteptăm? întreabă Bebelușul.

— Înserarea.

— Pentru?

— Pentru că barurile, nu deschid decât seara.

— Am putea să mâncăm, în loc să ne pierdem vremea.

— Am ciugulit în avion. Dacă-ți mai e foame, du-te și crapă singur: bulimia ți se accelerează, nasolule! Te-ai îngrășat în ultimul timp, deși asta părea cu neputință.

— E vina mea că am poftă de mâncare?

— În halul în care ești, nu mai e vorba de apetit, ci de o ghenă de gunoi. O să ajungi să te îndopi stând pe un colac de privată, ca să nu întrerupi ciclul azotului. Când te văd îndopându-te, visez să ajung fachir și să postesc săptămâni în șir pe o scândură cu cuie. Îmi dai grețuri.

Grasul rămâne o clipă tăcut, apoi:

— Ei, Sana!

— Ce?

— Vrei să-ți spun ceva?

— Spune!

Se arcuiește în sus de șale, ca un nene lovit de tetanos, și sloboade o pârță prelungă și muzicală, ca un pârâit de stofă ruptă.

— Asta a fost! zice.

— Îmi place elocvența ta, oftez, maniera percutantă a acestei

concizii. Îți expui mesajul printr-o singură sonoritate. Viața și opera ta se exprimă printr-un simț al reducției care amintește de Robe-Grillet.

— Şi încă n-am terminat, șefule. Așteaptă mireasma, abia atunci o să înțelegi forța de espresie a lui mandea.

Cineva bate la ușa 37 a noastră:

— Coming! lansează Vigurosul.

Apare o tânără elegantă. Colorată un pic, unul dintre strămoșii ei trebuind să fi semnat un contract de colaborare cu vreun antreprenor de sclavi. Adevărat jad! Totul la ea e întunecat și strălucitor, în afară de buzele vopsite ciclamen. Privirea arzătoare, pomeți de zeiță neagră, gât lung și fin, păr lins, tăiat *à la garçonne* – și în privința dosului prefer să tac: negroteică, îți dai seama! Te poți așeza pe el în timp ce ea stă în picioare! Inele enorme de aur i se agită la urechi, și un safir cât un ou de struț dă străluciri de girofar degetelor ei lungi.

Very biutiful!

Să-ți vină rău!

O asemenea apariție în odaia noastră de cazarmă, drace!

Sar instantaneu din pat.

Stânjenit, Béru vântură, cu o mână ca o vâslă, pulberile radioactive ale solfaterei proaspăt emanate.

— Bun venit la club, miss! fac eu. Cu ce-ți putem fi de folos?

— Eu vă pot fi dumneavoastră. Sunt fiica lui J.B. Ross, proprietarul rețelei de *Cheyennes Village*. Unul dintre dumneavoastră doi, cel care a intrat primul pe ușă, este al milionulea client al rețelei și câștigă acest CEC de o mie de dolari.

Își deschide poșeta și scoate un CEC arătos de format mare, în tonuri de oranj și cu o grămadă de zerouri pe el.

Să-ți mai spun că ne-a lăsat țuț? Nu se întâmplă prea des să câștigi la tombolă, fără măcar să fi cumpărat bilet.

Stăteam aici, proaspăt sosiți în tabăra asta de doi bani și abia intrați, o pin-up neagră ne revarsă peste capete o mie de verzișori.

— Eu am intrat primul! declară Matahală Dar, fiindcă, oricum, o să-i împărțim…

Superbisima a depus cecul pe masa cu picioare strâmbe, îl privesc, e tras (la patru ace) de *Chase Manhattan Bank* și ștampilat cu numele *Cheyennes Village*. Maimuța scoase un stilou din geantă.

— În beneficiul cui să-l înscriu?

— Al cercetărilor împotriva SIDA, zic.

— Asta-i bună, ești într-o dungă! zbiară Umflătură. Tocmai aveam de gând să-i duc Violettei o bijuterie de la Zuessa.

— Ai s-o cumperi în contul notei comune de cheltuieli, Grasule. Ce dracu, n-o să începem să ne însușim bani de la loterie! Mâine-poimâine o să ajungem la „roata norocului” sau la „alba-neagra”!

Bombăne:

— Mai ține și coada în sus, amărâtul! Ia uite unde-mi era micul prinț!

În curând o să-şi pună mănuşi înainte să se atingă de biştari, nu cumva să-şi murdărească degeţelele.

— Gestul dumneavoastră e superb! gângureşte porumbiţa neagră.

— Nu mai mult decât dumneata, nu scap eu ocazia să i-o plasez. Îmi dai permisiunea să te invit la cină pentru a sărbători evenimentul?

E nitel deconcertată miss Ross. Dar gentlemaneria mea a impresionat-o.

— De ce nu? agreează ea.

— Şi unde o ducem? întreabă Şuncă.

— Ei! Calmos! O asemenea păpuşică e ca o puicuţă abia ieşită din doliu: prea din destul pentru unul, prea puţin pentru doi. Dă-mi voie să rămân ca să-i prezint onorurile trupului meu.

— Şi mandea?

— Pe tandea o să te depun într-o steak-house. Unde să te ghiftuieşti până-ţi crapă burdihanul.

Negreaţă şi cu mine convenim să ne întâlnim la opt în faţă la recepţie. Ea mai deschide o dată uşa ca să mă anunţe că se cheamă Peggy. Din partea mea, cu o pereche de emisfere ca ale sale, se putea numi „Periuţă de Privată" sau „Păr de Trandafir" şi n-aş fi găsit în asta niciun inconvenient.

— Eşti, totuşi, imposibil! rumegă boul normand. O dămiţă apare cu un morman de bani şi tu îi refuzi; acceptă să iasă cu noi şi tu mă arunci la gunoi; trebuie, cu adevărat, să fiu ce sunt ca să înghit toate astea!

— Sper că s-o fi ras pe din jos! cad pe gânduri.

— De ce? Eşti împotriva astrahanului?

— Îmi nenorocesţe buzele.

— Ia ascultaţi-l pe gingaşul ăsta!

— Aventura nu e oarecare, şoptesc. Dacă acest cec n-ar avea imprimată raţiunea socială a reţelei *Cheyennes Villagge*, aş crede că totul e anume pus la cale. Dar aşa, n-avem de ce ne îndoi, hârtia e autentică.

— Nu suntem noi de vină că avem noroc! obiectează Bibendum. Şi când mă gândesc că o să-i faci şi plinul damicelei! Ar fi trebuit să mă laşi pe mine primul, mă înnebunesc după negrese. Îţi pot aduce de pe acum la cunoştinţă că poartă slip alb, i l-am văzut când s-a aşezat să delibereze cecul. Îmi închipui ce mai stufăriş are, nenică! Şi cutia de scrisori, roză, în toată întunecimea aia! Dacă înţeleg bine, vizita la surioara Woaf rămâne pe altă dată, când o să fie un an bisectir.

— Ba deloc: şantanurile sunt deschise până noaptea târziu.

— Te crezi la Nouille York! În cantonul Colle au Radeau[6] lumea trebuie să se culce o dată cu găinile, inclusiv curcanii. Le-ai văzut moacele la venire? Toţi sunt ţărani de la munte. Şi nici măcar munţi cu zăpadă, ca pe la noi. Nu, ăştia-s doar stâncoşi. Tipii se dau cu sania în autoşenile.

— Las-o baltă, Grasule! Mulţumeşte-te să mănânci până mă întorc. Eşti în plină lăsata secului bulimică, băiete; pune-ţi pancreasul la bătaie

și lasă-l pe marele șef să acționeze.

— Marele șef indian, ai? râde el.

***

Mie unul îmi place la Denver, totuși n-aș veni să mă ascund aici dacă aș fi pungaș și aș fi dat o gaură la *Banca Federală Elvețiană*. Ca ambianță, treacă-meargă. Orașul e foarte populat, cu rația lui de zgârie-nori, construcții aeronautice, muzeu de artă modernă și tarabe unde se vând pop-corn și porcării prăjite; dar îți dai seama din primul foc ce plictiseala dracului e peste tot. O, știi, de-a dreptul nasol! Sunt o grămadă de locuri pe planetă unde nu-i înțeleg pe amărâții care stau acolo, ca să nu mai vorbim că tot acolo s-au și născut!

Nu contează țara. Până și în Franța ai destule aglomerări care te fac să verși. Uneori privesc în jos prin geamul unui tren expres: un șanț rectiliniu și dezgustător, plin de lucruri rupte și ruginite. O vale sinistră, clădiri leproase înșirate una lângă alta. Oroare! Din timp în timp, ghicești câte o mutră în interior. Îți spui că nu e cu putință! Nici măcar câini nu se văd. Dar ființe omenești da. Locuiesc în această grozăvie întunecată, acolo își halesc supa, acolo procreează, acolo cresc copii livizi și privesc la televizor.

Sărmani între sărmani. Ar trebui să stea toți la Madera, în insulele Borromee, în Bora Bora, Marbella sau pe Bulevardul al Cincilea al lui Beethoven! Dumnezeule! Toți acești rătăciți! Acești picați prost! Bălăcindu-se în mocirlă, jeg, scârnă cu înalt conținut microbian! Toate aceste existențe purulente, în ținuturi ale rușinii, în care singura notă veselă e un panou ruginit de reclamă pentru Coca-Cola!

Juna Peggy e obișnuită cu Denver-ul; s-a născut aici. Locuiesc în California, bătrânii și cu ea, dar dânsa vine des încoace pentru „rețea”. Când o reîntâlnesc în fața biroului, s-a schimbat. Poartă o pereche de pantaloni bufanți din mătase neagră și cu corsaj cu o grămadă de pliuri. Bijuterii – cât vezi cu ochii.

Propune să mergem cu Porsche-ul ei decapotabil. Accept. Mă întreabă dacă știu la *Charly*. Îi răspund că nu. Așa că mergem acolo. Bomba se vrea bogată și originală. E doar pretențioasă și potrivită la orice fel de mușterii.

Pentru cei mai mulți dintre ei, acajuul reprezintă culmea luxului. Şi Charly l-a folosit până și la bucătărie. Pun pariu că hornul e din acaju masiv! Pereții acoperiți de catifea purpurie, *my taylor is rich*… Tablouri de te umflă râsul, în rame largi, pline de ciubucării și aurite. Iluminat stil noptieră. *The* club, ce mai!

Gentry din Denver dă năvală. Fiecare, înainte să se așeze la masă, ia câte trei bourbonuri rase. Mereu la fel de idioți americanii ăștia. Două treimi sunt alcoolici și cealaltă jumătate bulimică.

Frumoasa Peggy comandă o salată și pui fript, cu mult ketchup. Eu

mă mulțumesc cu un *strong steak*, comand o sticloanță de bordeaux fals, californian, și o conving pe tovarășa mea să abandoneze timp de o clipă Coca pentru a-și înmuia năsucul drăguț în această divină băutură. Se aude, ca fond muzical, un „Ray Charles" din recolta cea mai bună. În rest, o rumoare fonfăită.

O contemplu pe grațioasa așezată în fața mea, presupunându-i farmecele și maniera în care le voi cuceri. Nostim lucru să le găsești în plin Colorado pentru o afacere atât de fumigenă, încât până la urmă au să intre în alertă toți pompierii! Peggy îmi aduce aminte de o anecdotă cu negri. Un post de vamă între două țări africane. În fața lui se oprește o mașină cu cinci persoane la bord. Vameșul examinează pașapoartele și declară: „A, dar chestia asta nu e deloc în regulă!" „De ce?" întreabă șoferul. „Fiindcă sunteți cinci inși într-un Audi Quattro! Quattro înseamnă patru, eu am făcut latina, bătrâne!" „Dar n-are nicio legătură!" se înfurie șoferul. „Ba da, bătrâne, ba da, are legătură! Nu pot lăsa să treacă cinci persoane într-un Audi Quattro!" „Du-te și cheamă-l pe șeful dumitale!" tună automobilistul. „E ocupat cu cei doi tipi de colo, care circulă în Fiatul Uno!"

— De ce zâmbești? întreabă Peggy.

— Tocmai îmi spuneam un banc pe care nu-l mai auzisem.

E foarte comod cu haleala. La începutul unei aventuri, pregătește tăvăleala; la sfârșit, o înlocuiește.

Negreața a primit o educație aleasă. Mănâncă delicat, și abia dacă nu ridică degetul mic, cum se obișnuia odinioară în lumea bună. Îmi povestește că tatăl ei e fiul unui politician negru. Carierea lui papă eșuând, acesta s-a întors în afaceri și a reușit peste așteptări. Peggy e unicul lui copil. Ea încearcă să preia ștafeta, pentru a aduce fericirea paternă, dar în secret i-ar plăcea să se dedice cântecului; are o voce drăguță (a primit asigurări) și adoră să cânte imnuri religioase împreună cu membrii coralei căreia îi aparține.

Îndată ce isprăvește aceste amabile confidențe, de masa noastră se apropie un tip pe cât de bizar, pe atât de ciudat. Feriți-vă de gorilă! O fețișoară plină de păr. Pletele îi coboară până la sprâncene și barba îi urcă până la pomeți. Imberbi îi sunt numai ochii de șobolan și cei doi incisivi enormi, de cămilă, care îi ies din gură pentru a se sprijini de buza inferioară. Doamne, cât e de urât! Maică-sa trebuie că a încăput în labele unui primat, altfel nu se explică. Tipul poartă un set de aparatură fotografică.

Peggy îi strigă „Hello, Horace!" și mi-l prezintă: „Vorace Berkley, de la *Cercetașul din Denver*". Vine să ne tragă în poză pentru gazeta lui. Nu sunt eu cel de-al milioanulea client al rețelei *Cheyennes Village*? Pe aici publicitatea e suverană: Mă pune la muncă pap? Ross, pentru mia lui de dolari. Mă supun cu îngăduință micii ședințe, apropindu-mi scaunul de acela al lui Peggy și râzând, pierdut și fericit, ca un „câștigător" ce sunt.

— Am să fac și unele artistice, anunță urâtul păros.

Așază în plin restaurant un trepied, fără să-i pese de chelneriţele care-l bodogănesc, și instalează pe el un adevărat coteț. Auzi, sunt în pas cu tehnica fotografiei din Colorado. N-am mai văzut niciodată un aparat asemănător celui din dotarea lui bărbuță.

Corpul propriu-zis este cilindric. Să zici că-i o felie de telescop. Obiectivul, dimpotrivă, e lung și îngust. Ansamblul te trimite cu gândul la un pui de dinozaur stilizat. Deasupra lentilei se află un soi de vizor luminos, intens ca o rază laser, care mi se plimbă pe fațadă pentru a găsi cadrajul ideal.

Intrând brusc în mișcare, mă ridic și ocolesc masa.

— Uimitor acest aparat, zic. Mă interesează, fiindcă sunt un pasionat al fotografiilor.

Îl dau la o parte, fără șovăire, pe King-con, ca să-i iau locul la găurică. Fascicolul de cadraj se pierde pe spinarea unui mesean plasat îndărătul scaunului pe care tocmai l-am părăsit. Deplasez încetișor aparatul, astfel încât să-l îndrept spre Peggy.

— Vă cer iertare, dar mi-l dereglați! obiectează Horace Berkley.

Nu-i răspund. Fasciculul cade din plin asupra frumosului portret al tovarășei mele. Apăs trăgaciul aflat sub instrument. Se aude un șuierat ușor. Peggy se precipită să se ridice.

— Da, vin! strigă.

Şi, către noi:

— Mă cheamă la telefon.

Se îndepărtează printre mese.

Mă îndrept de spate și îl privesc pe maimuțoiul cu dinți lungi.

— Vorbesc serios, bătrâne, ce mai e și scula asta?

— O noutate japoneză, răspunde acru celălalt.

— Mi-ar plăcea să fac și eu rost de unul.

— Nu-ți face iluzii, e o invenție de ultimă oră, și patronul nostru l-a căpătat prin niște pile.

— Niște pile foarte sus-puse, nu?

Îi înhaț Nikon-ul care ne-a blitzuit, pe damicelă și pe mine, îl deschid și scot bobina impresionantă, strecurând-o în buzunar.

— Iar acum, îi recomand macacului, îți strângi bagajele și o ștergi, altfel te fac să-ți halești aparatul ăsta perfecționat.

Mă privește fără semne de emoție, încuviințează și eliberează ringul mai repede decât ai zice pește. Îmi reiau locul. Puțin după care se întoarce și Peggy, zâmbăreață.

— A plecat? se miră.

— Adineauri. Mi-a făcut, pe îndelete, vreo două-trei poze care le vor vrăji pe cititoarele Cercetașului.

Continuăm să mâncăm, deși specialitățile comandate s-au răcit ușor. Tot clămpănind, îmi pun următoarea întrebare:

„Ei” nu puteau prevedea că o să poposesc în acest motel. Atunci cum de și-au procurat, în câteva minute, un carnet de cecuri pe numele celui

din urmă? Păcat că am refuzat cecul! Ar fi fost interesant de studiat mai îndeaproape.

Notez că fata mă observă pe furiș. S-ar zice că „așteaptă să mi se întâmple ceva". Să am o comportare deosebită? Ce trebuia să-mi facă namila aia de aparat insolit?

Creierul mi se supraîncălzește. Se fâțâie în tărtăcuța mea mai abitir decât bigudiul unui pușcăriaș – eliberat după zece ani de bască – în pușculița cu mustețe a prea iubitei lui care îl aștepta în vârful donjonului.

Îmi spun că atunci când am îndreptat obiectivul spre damicelă, aceasta s-a jucat de-a v-ați ascunselea; deci sus-numitul reprezenta un pericol. Care? Iradiere? N-ar avea un efect atât de rapid. Pariez pe chestia care îmi ține la ancoră slipul în estuarul neveste-tii că e ceva pus la cale de C.I.A. Ce-or vrea de la mine prostănacii ăștia? Părerea mea e că numitul Jess Woaf ar fi fost mai bine inspirat dacă și-ar fi înghițit certificatul de naștere înainte să vorbească despre „Biroutier". Deoarece, spunând asta, ne-a vârât mutrele într-un afurisit de hârdău cu debreții deloc proaspeți trăgătorul de elită!

Hotărăsc s-o fac pe muribundul. Ce-aș putea să risc?

Dacă mașinăria macacului posedă însușiri dăunătoare, acestea trebuie să se traducă, probabil, înainte de orice, printr-o stare de somnolență, nu? Sau dacă mă-nșel? cum zicea doctorul cu același nume[7].

Las să-mi cadă furculița și simulez că n-o mai pot apuca.

— Nu… știu… ce… mi… se-ntâmplă! bolborosesc.

Şi îmi duc mâna la fruntea de gânditor monden.

— Te simți rău? întrebă neagra copilă.

— Mi… se… pare…

Dama se descurcă la fix. Un semn către chelner, căruia îi întinde propria carte de credit.

— Prietenul meu e bolnav, am să trec mai târziu să-mi iau cartea de credit.

Mă ajută să mă ridic. Merg nițel pe două cărări. Suntem priviți. Mai grozav decât în realitate, actorul! Intru în pielea unui nene groggy. Mi s-a întâmplat, cunosc rolul.

Ne ducem spre parcare, eu plutind agățat de brațul frumuseții. Care frumusețe trebuie că joacă tenis, labele din față îi sunt din nichel-crom. Ajungem la Porsche. Mă prăbușesc înăuntru.

— E… caraghios! mă plâng.

Şi acum ce se va decide să facă? Hodoroaga îi miroase bine, a piele și a mecanică nemțească. Numai asta îmi place la friți: frumoasele lor mașini pricopsite. A, n-o știi pe aia cu accidentul?

Un Mercedes mare și strălucitor și un 4L în zdrențe se tamponează. Grație uneia dintre întâmplările proprii șocurilor frontale, amândouă mașinile se fac bucăți în egală măsură. Un barosan de președinte-

director general iese din Mercedes să constate dezastrul „Valoarea unei zile de muncă pierdută” zice. Un arab se târăște afară dintre resturile lui 4 L. „O zi? exclamă el. Ei bine, în cazul meu au fost doi ani de muncă de ocnaș!” Atunci barosanul pune mâna pe umărul celuilalt și îl dăscălește: „Doi ani! Ştii ce, bătrâne, trebuie să fii nebun ca să investești atâția bani într-o mașină.”

***

Dar să revenim.

Peggy se așază la volan.

— Haidem la mine, hotărăște ea; am un apartament, închiriat cu anul, la *Colorado Palace*.

Ce chilipir!

Îi dau înainte cu somnolența. Cu bălăngăneala. Până ajung cu obrazul stâng pe umărul drept al conducătoarei auto. Aceasta se parfumează cu Anais-Anais. Sper că nu-și dă cu așa ceva și pe barbă; m-ar face să strănut în toiul prestației. Şi nu există ceva mai idiot decât să te apuce guturaiul fânului în plină olimbiadă. Vorbeam despre asta, mai zilele trecute, cu regina Fabiola; și ea împărtășește întru totul părerea mea.

Drumul e scurt. Porsche-ul frânează în fața unui portic luminat feeric, cu groomi în livrea, copleșit de treburi, și un portar cu joben de culoarea smântânii.

Mă extrag. Sunt ajutat. Cele patru trepte, traversarea holului gigantic, înot, prin marea aceea de lumină. Un ascensor mare ca apartamentul verișoarei mele Noémie, de la Pont-à-Mousson (strada Général-de-Gaulle, deasupra librăriei). Apoi un coridor, la ultimul etaj al palace-ului, unde se află apartamentele princiare.

Ușile nu au încuietori, nici măcar fante, pentru cartele magnetice, ci o minusculă claviatură cu cifre pe care îți formezi codul. Trag cu coada ochiului; pipița bate trei „6” urmați de trei „9”.

Antreul, căruia îi urmează un salon asemeni unui pavilion de expunere dintr-un mare magazin de mobilă. Pretutindeni țesături cu dungi cumplite, fotolii îmbrăcate în catifele imposibile, tapete cu broderii, covoare ca de peroane, perne baroce, tablouri scorojite (peisaje de pădure, vânători cu hăitași, satiri țopăitori, fetișcane frivole în scrâncioburi, căprioare umede încolțite, buchete de flori, iepuri împușcați și atârnați de lăboanțele de dindărăt etc).

După ce ai trecut prin Galeriile „Talcioc”, ajungi la o cameră din aceeași familie. Pătuț larg de 2,00, cu un căpătâi capitonat cu floricele, mobilă de palisandru stil Ludovic al XIX-lea! Statuete de alabastru și de plastic, în fața patului o blană de urs sintetic (capul îi e atât de bine imitat, încât ai jura că-i autentic).

— Lungește-te, mă sfătuiește Peggy, după ce a tras cuvertura de

mătase albastră cu dungi mov și galbene.

Îmi slobod mocasinii și mă întind în așternutul ei. Şi, bătrân vulpoi de nisipuri, ocolit de turbare, ciumă neagră și mixomatoză, pariez cu tine pe un destin măreț contra un destin în mătreață că apartamentul ăsta nu e locuit, înțeleg prin asta că, în prezent, nu stă nimeni în el, fiindcă-i lipsit de orice obiect personal. Nici urmă de tub de ruj în vreo scrumieră, nici vorbă de vreun amărât de cercel, niciun batic, niciun Tampax de prim ajutor, nicio poză, un plic de scrisoare primită de curând, o revistă; NIMIC!

Cu ochii pe jumătate închiși, observ plecările și venirile donșoarei. Care a început să neutralizeze luminile, nelăsând aprinsă decât o lampă așezată pe o consolă, în celălalt capăt al încăperii. Apoi se așază pe pat, lipită toată de mine.

Îmi ia mana și îmi pipăie discret pulsul.

— Cum te simți?

— Amețeli! bâigui.

— Vrei să bei ceva?

— Nu.

— Mă duc să chem un doctor.

Asta e, am nimerit-o! Aparatul lui „Dinți de cămilă” îți paradește meningele. Devii docil. Cineva te drive într-un loc propice și un „doctor” apare să-ți facă o injecție de capracalcănpiatră, din acelea care te îndeamnă la confidențele cele mai confidențiale. Ești interogat la bani mărunți, în vreme ce orbecăi în schwartz. Pe urmă recuperezi, nu-ți mai amintești de nimic, te-ai făcut bine. Întoarcere acasă, cu un mare pupic din partea doamnei. Figura (prostului) ți-a fost făcută!

— Nu… e… nevoie, răspund. Mă… simt… ceva… mai… bine…

— Nu e normal să ai aceste amețeli, aceste leșinuri de moment (am spus eu despre așa ceva?) și un asemenea huruit în urechi (bun, ar trebui să-mi huruie urechile, mersi de informație!). Un prieten de-al meu e doctor, locuiește chiar alături.

Degeaba mă opun, asta o să și facă. E înscris în „misiunea” ei.

Îmi lasă mâna, se ridică și se duce la telefon, care se află la cealaltă parte a paddock-ului, pe o noptieră.

Exact când a terminat de ocolit culcușul și se apleacă pentru a înhăța receptacului, Sana al tău cel mult-iubit (cel puțin așa sper) face o săritură de păstrăv, prelungită cu o foarfecă. Gleznele mi se înnoadă în jurul gâtului negroteicii. O a doua zvâcnitură – și pipița cade de-a curmezișul patului, sufocându-se.

Slăbesc strânsoarea și mă ghemui, picior peste picior, împrejurul ei.

— Vindecat! jubilez (fiindcă îmi sărbătoresc jubileul cu multă anticipație).

Ea își masează gâtul, scrutându-mă.

— Ce te-a apucat?

— Nu vreau niciun doctor aici; ne simțim așa de bine amândoi! Fii

liniștită, frumoasă între frumoase, marțianul de la laboratoarele voastre n-a avut ocazia să-mi tragă vreuna dintre pozele alea care îți dau migrenă; sunt într-o formă indicibilă. Ai mai făcut vreodată dragoste cu un francez?

Nu răspunde.

— Nu, așa e? Așadar, copilă dulce, ocazia e unică și ca să zic așa, nesperată. Ai dat peste un specimen rar. Bun, să facem un rezumat al situației: pariez că ai „misiunea" de a mă neutraliza, pentru a mă face să vorbesc. Fiasco! Acestea fiind zise, restul nu mai are nicio importanță; scumpa mea, pentru că n-am nimic de spus. Amicul meu și cu mine am debarcat absolut nevinovați în acest sac de încurcături, și uneltirile voastre nu sunt altceva decât timp pierdut. Poți să nu mă crezi, dar ar fi păcat.

Flecărind întruna, îi mângâi într-o doară gâtul îndurerat, cobor până deasupra sânilor, apoi îi învălui pe aceștia din urmă cu mâini cuceritoare (ca niște scoici rătăcitoare). Între două fraze, îmi așez buzele peste ale ei, nu pentru un sărut lacon, ci pentru-o atingere ațâțătoare, dintre cele care, știi bine, stârnesc simțurile.

— Colegii dumitale, aflând de la „fotograf" că ședința a fost ratată, se vor manifesta peste un interval de timp a cărui durată nu pot s-o estimez. Să profităm de ea pentru a cunoaște beția, bucuria mea. Ești frumoasă și arzătoare, eu suntem făcuți deci să aflăm mai multe despre legile atracției terestre.

Şi zbang! I-am descheiat binișor pantalonii bufanți! Aici trebuie să mă aventurez cu precauție. Teren minat! Mă joc de-a „Patrula în savana mlăștinoasă". Dacă merg mai departe, risc să declanșez protestul monstru. Reacția sălbatică! Poate asmuți paza Peggy! Ori scoate din harnașamentul ei drăguț un stilet pe care să mi-l planteze unde-i greu voinicului!

— Ești frumoasă ca un răsărit de soare în Stâncoși.

Dar ea de colo:

— Stâncoșii sunt la apus.

— Tocmai, admit eu, deci ești frumoasă ca un apus de soare în Stâncoși, îngerul meu. Semeni cu pantera Cartier, din metal negru. Răsuflarea dumitale mă aprinde. Dacă vei avea bunăvoința să-ți deplasezi cu treizeci de centimetri mâna aceea scumpă, vei putea pipăi lăcașul emoției mele și constata că nu e imitație, ci mândrie de bărbat categoria întâi. În comparație, stejarul e lut pentru modelaj. Dacă-l mai las mult pe sihastru în chilia lui, asta va fi moartea fermoarului, și va trebui să-mi țin nădragii cu amândouă mâinile ca să pot pleca din hotel.

Zâmbește ușor. Profit de ocazie ca să-i trag în jos pantalonii. Drace-drace! Așa slip alb pe așa piele neagră! Mai ai încă timp să stopezi manevra, Tonio? Nu prea, așa-i? Procesul procreativ e pornit, nu crezi? Să-ți vâri complimentul înapoi în teacă ar semăna, în acest stadiu al operațiilor, cu o lașitate. Așa că dă-i bice!

Ei bine, știi ce fac? Cum fac? Să nu-ți spun acum? Încă, nu s-au culcat copii? Ce naiba mai așteaptă? Tu nu-i vezi că pică de somn? Dă-ți clăpăuga încoace, o să vorbesc încet.

O pun pe tanti în poziție de Y majuscul și-mi strecor mutra printre ostrețe. Miroase frumos din toate părțile, pe legea mea! O clănțăn binișor de slipul îngust. Lucru curios pentru o negroteică, n-are părul de pe-aici făcut permanent. Crezi că s-a descrețit și la păsărică? Ori s-o fi dat la maică-sa vreunul de ăia cu pletele ca o foaie de tablă, un sudamerican sau ceva asemănător?

Manevra mea pare s-o intereseze, fiindcă simt trecându-i prin coapse un soi de curent electric, un freamăt ușor, o unduire, dacă așa înțelegi mai bine. Înțelegi mai bine? Bun, sunt fericit. Așa că din clipa asta prind curaj. *The finger*! Cu băgare de seamă (păi nu?). Strecor și mijlociul (utilizat mai des, fiind mai lung decât vecinii lui) pe sub fâșia strâmtă de țesătură. Cârtița își caută vizuina! O găsește lesne și intră inimoasă, în ciuda unui început de inundație.

Şi atunci C.I.A. Încetează să mai reprezinte principala problemă a lui miss Peggy. Uite-o că se arcuiește. O, demarajul ăsta ca din pușcă, nepoate! Sângele fierbinte care se exprimă. Prin urmare, adio slip; îl retez cu dinții. Totdeauna chestia asta le impresionează pe maimuțe. Care-și închipuie că sunt apărate de bucățica acea de cârpă; până ce clanț-clanț! Căpcăunul sanantonian își bate joc de bariera lor derizorie. Acum dă iama, Antoine! Fugi! Degeaba se rățoiește din coteț amicul Tom Degețelul, nimic nu mai poate opri această limbadă victorioasă (nu, NU VREAU să fac parte din Academia Franceză!). Înfulec la nimereală, la repezeală, la ghiftuială!

Miss Peggy nu se aștepta la o asemenea dezlănțuire. Ştia, firește că astfel de lucruri există, și vreo câțiva tembeli îi și răsuciseră limba cheii în broască; dar atât de jalnic! Plici-placi, numai ca să spună că au făcut-o, să se dea ai dracului, cum lipești un plic: fleanc-fleanc. Zero! Nici umbră de extaz. Abia dacă i-au stârnit pofta! Pe când acuma, iertați-mă! Are parte de o înfulecare artistică integrală. Toate se implică în prânzul sălbăticiunii: dinții, buzele, limba. E copleșită de importanță mamzela. Descoperă America. Şi asta o face să gângurească. În curând ridică tonul. Nu mai e mult până o s-o cheme pe *mother* în ajutor. Zgârie cuvertura, se zvârcolește, se dizlocă. Şi mister Sana – merită să-l vezi la lucru. Poți să filmezi, e de mare clasă. Felul experimentat cum îi ține coapsele desfăcute! Proptite în coate. Şi cum, între timp, labele lui se joacă de-a v-ați ascunselea, de la stânga la dreapta și invers, cu țâțilicile gata să pocnească.

Ah, nu se pregătise pentru o ședință atât de amplă mămica! Nu lucrăm de mântuială, ci cu toată răspunderea, în materie de luat la tăvăleală are o măiestrie cât a constructorilor de catedrale comisarul. Viguros ca un oțelar. Furnalul cucoanelor, Sana!

Şi uite că domnișoara pornește să se reverse monstruos. Şi să se

tânguiască mai strașnic ca o vulpe ori un cocostârc, întregul palace trebuie că a intrat în alertă. Tot felul de moșnegi cer explicații la biroul recepție. Şi tipa nu încetează să tot zbiere, mai abitir decât dacă ar fi silită să facă baie de șezut, în ulei încins.

Pe urmă, în sfârșit, mă prinde de cap cu amândouă mâinile și mă împinge energic înapoi. E caraghios, dar în dragoste, când ai trecut peste ștacheta plăcerii, începe să te doară. Interzis să mergi mai departe. Cap de linie, toată lumea coboară.

Bine, o las să zacă de-a curmezișul patului, moartă de prea multă dăruire.

— Ştii, dulceața mea, îi șoptesc, ăsta e numai aperitivul; imediat ce o să-ți revii vom trece la lucrurile serioase; va intra în scenă mister Gogulică, cu echipamentul lui de speolog. Sper, fără îngâmfare, că această mică introducere în acțiune ți-a plăcut și te simți în putere să trecem la marele șoc petrolier.

Ea mai scoate un geamăt, pe urmă, cu mare greutate, se ridică și pornește spre baie. Se clatină, ca și mine mai înainte. Dar eu o făceam de sanchi, pe când scumpa de ea abia mai e în stare să umble. Ce-o să se întâmple nițel mai încolo, când marmazela o să guste din infuzia de trandafir?

Cât timp ea lipsește, explorez apartamentul. Gol, într-adevăr de orice indiciu al locuirii. De parcă nici n-ar fi fost inaugurat. Mă așez într-un fotoliu, după ce am deschis televizorul. Dar sunt prea multe canale, și toate lipsite de interes. Idioțenia multiplicată te căpiază.

După o clipă, secționez programele în loc să le selecționez. Un ciomăgel de ispravă se încăpățânează să mi se agite în emisfera sudică. Simt nevoia să mă înfig în pernița de ace a lui Peggy. Mă chinuie dorința să o spintec cu sabia mea căzăcească. Nerăbdarea face să-mi crească pofta, cum atât de des a scris scumpa contesă de Paris în faimoasa ei lucrare intitulată „Tribulațiile unui tembel fără leac”.

Le cam întârzie negricioasa. Îmi pierd răbdarea; un asemenea baston de cauciuc nu trebuie lăsat să se dezumfle. Clasica și lamentabila poveste a sufleurilor care se scofâlcesc.

Traversez dressing-ul, strigând:

— Peggy, inimioara mea, nu vii o dată? Că Mișulică își iese din sărite.

Nu-mi răspunde, și pe bună dreptate; s-a cărăbănit, târfa, printr-o ușiță ce se deschide spre coridor și pe care nu și-a mai dat osteneala să o închidă. Fiind „demascată”, a spălat putina. Logic. Ceea ce nu-l împiedică pe Antonio să rămână cu coada între (propriile-i) picioare.

Întreb la recepție despre miss Peggy Ross, dar mi se răspunde că nu e cunoscută în garnizoană. Întreb atunci cine a închiriat apartamentul „Rose Bude”[8]; lunganul de corvoadă mă asigură că acesta e liber. La ce bun să insist? E conspirația tăcerii. Mucles și lacăt la gură.

Mă întorc, într-un taxi, la Cheyennes Village, cu gândul că un duș

rece mă va scăpa de căldurile în care am rămas și care mă preschimbă în contrabandist de scule din material plastic. Nu bănuiesc că la capătul cursei mă așteaptă una dintre cele mai cumplite emoții din viața mea

Dar ce zic eu? CEA MAI cumplită!

CAPITOLUL IV

Poor of us!

Suntem, într-adevăr, o nimica toată. Şi chiar mai puțin decât nimic!

Stai liniștit în pielea ta, cu propria existență în jur, cu sângele în vine, cu gândurile în tărtăcuță, trăindu-ți clipa, de bine de rău, fără nicio presimțire funestă. Şi pe urmă, cu o repeziciune ticăloasă, destinul schimbă placa. Dintr-o dată fericirea ți se duce-n brânză, liniștea ți se evaporă, viața o ia razna, și gata oroarea!

Oroarea neașteptată; de nestăpânit, a pierzaniei. Prăbușirea a toate și a ce mai rămâne. Abominabilul de dincolo de rațiune, care te golește de credință, de suc gastric, visuri și apetit. Îmi trebuia un duș rece ca să-mi potolesc măciuchița? Ah, bietul de tine, Sana! Cel ce te aștepta la hotel este cel mai rău dintre toate.

Intru, aprind *la luce*.

Şi trosc! Direct în mutră! Din plin peste bot! Sunt exorbitat de un spectacol atroce.

Atât de incredibilizant, încât iată-mă paralizat, ba nu: tetanizat, cum le place să scrie confraților mei din confrerie.

Coșmar sau realitate?

Miraj odios?

Apropo, o știi pe aia cu ghidul african care ciceronează un grup de turiști prin Sahara, într-un autocar climatizat? Zice: „Doamnelor și domnilor, palmierii mari ce-i vezi în fața noastră, ei nu palmieri, ei miraj. Pretenul mieu, Mohamed, șioferul va entra în iei ca să-ți dovedești", Mohamed accelerează pentru a traversa mirajul. Vai, autocarul se zdrobește în urma impactului. Din sfărâmături se aude vocea șoferului: „Care mama dracu ești poponarul de-ai zis că e miraj?".

O iau de la început cu întrebările mele:

Coșmar sau realitate?

Miraj odios?

O, zei, ce nenorocire!

Béru…

Béru AL MEU. Acolo, pe podea, drept în mijloc, cu beregata tăiată ca a unui purcel. Cu gâtul lui vânjos secționat de la o ureche la alta. Din rana oribilă i se ivește larinxul. Sângele s-a și uscat sau aproape. Baltă de bulion lucios. Şi muște. Albastre, cele mai frumoase. Sărmana lui fleancă întredeschisă peste lopețele. Buzele groase, tumefiate, golite de sânge. S-a apărat ca o fiară fiindcă e hărtănit peste tot, nefericitul, acoperit de răni, vânătăi și cucuie. Snopit în bătaie când era în viață, stâlcit și mort. Tăierea gâtului n-a fost decât un ultim gest complementar, lovitura de grație! Cu hainele smulse, cu degetele

strivite, a încasat-o cumplit, Namila, Grasul, Mamutul meu! Iată-l doborât, ucis în chip murdar, devastat.

Îngenunchez în fața rămășițelor lui dezonorate de cruzimea oarbă a ucigașilor (ca să-l învingă pe Béru trebuie să fi fost mai mulți !). Îl pipăi încetișor. Nu i-au răpit nimic în afară de viață.

Îți închipui că plâng, hohotesc, urlu?

Nu, băiete; *the silence*… La o încercare ca asta, nu-ți arde de chelălăieli.

Cât timp trece astfel? Imposibil să-ți precizez, și pe tine te doare atât de mult în cot, încât la ce bun să-mi surmenez memoria?

Bérurier, e mort, asasinat precum Cyrano.

Cyrano! Acest nume mă electrizează, ca și când aș fi fost cufundat în zinc topit. În felul lui, Bebelușul era un soi de Cyrano. Mâna continuă să-mi rătăcească peste trupul lui, ca pentru a-și lua rămas bun de la el.

De câte ori am crezut că l-am pierdut, atât de grav era lovit, rănit de moarte, s-ar fi zis; dar pe urmă își revenea. Corpul său zdravăn se descurca până la urmă. Dar în seara asta s-a sfârșit. Spintecat, golit de sânge, Alexandre-Benoît a murit de-a binelea.

Pe câmpul de onoare.

***

Mă ridic, merg la telefon și formez numărul locotenentului Mortimer. Mi se răspunde că e acasă și trage la aghioase. Ce-i drept, există un decalaj orar de mai multe ceasuri între Washington și Denver. De câte? Două, trei?

— Dați-mi telefonul lui.

— Imposibil, nu avem dreptul.

— Sunt un confrate francez pe care l-a adus de la Paris: comisarul San-Antonio. E îngrozitor de urgent.

— Îmi pare rău.

Oțelul, betonul, inima unui vânzător de mașini de ocazie ar fi mai ușor de înmuiat.

— Foarte bine. Atunci telefonează-i dumneata și comunică-i să mă sune imediat la Cheyennes Village, un motel din Denver.

— E prea târziu ca să…

Şi-acuma ar merita să-l vezi și să-l auzi pe Tonio al tău, amice!

— Ce vrea să zică asta „prea târziu”? Dumneata lucrezi la C.I.A. sau vinzi aspiratoare, ce dracu? Vreau să vorbesc cu Dave peste cinci minute! Nu-i o problemă de viață și de moarte, ci una de moarte. M-ai înțeles? Comisarul San-Antonio, *Cheyennes Village*, Denver. Dacă nu-ți miști fundul, sfârșitul lunii o să te prindă vânzând undițe în deșertul Nevada!

Şi închid.

Uite-așa.

Sper că scandalul meu își va arăta roadele.

Să mă așez, ca să sper mai confortabil.

***

— Alo, patroane!

— Da, spune ce ai de spus, San-Antonio, fiindcă sunt teribil de ocupat; dacă n-ar fi fost vorba de dumneata, nici n-aș fi luat legătura.

Teribil de ocupat Achille?

— Blondă, patroane? risc o întrebare.

— Nu, brunetă. Dar ia uite ce mă faci să zic!

— Am o veste îngrozitoare să vă dau, domnule director: Bérurier a murit!

— Asta-i bună! Criză cardiacă?

— Tăiere de gât.

Îi fac un rezumat. Mă aștept la hohote; în loc de așa ceva, aud gângureli; bătrânul tembel e în curs de a destupa o paceaură. Îi scotocește prin cutiuță, în vreme ce eu narez fărădelegea. Fata zice că „Chilou, potolește-te! Mă zgârii!"

— Sper că o veți anunța pe soția lui, continui, și îi veți telefona locotenentului Mortimer, pentru formalitățile de repatriere. Dacă binevoiți, scoateți-vă mâna din păsărica domnișoarei și notați adresa mea: motelul *Cheyennes Village*, Denver, Colorado.

— O clipită „scumpetea mea scumpă! îi spune bossul patachinei.

Nespălatul nu mai trebuie să-și umezească degetul ca să răsfoiască agenda. Bietul, dragul Béru, sticlete de elită, suflet somptuos, om de curaj, a cărui dispariție îl lasă pe Achille deosebit de indiferent! Ah! Fie ca nobilul său sânge să cadă asupra superiorului lipsit de inimă! Ingratitudinea e plaga omenirii.

Mă întorc spre sărmanul cadavru. Este posibil ca această ființă, care era un imn închinat vieții, să rămână de-a pururi neclintită? E posibil ca această vântoasă ambulantă să se descompună? Ca acest înfulecător să se umple de viermi? Ca acest băutor să se usuce? Ca acest glas de trâmbiță să tacă?

Mă aplec, nu ca un mândru sicambru, din fericire neavând nimic germanic, ci ca un copac bătut de vântul vieții. Ah, mizerie fără margini! Ce cumplită meserie ne-am ales! De altfel, pot fi numite meserie ciudatele noastre ocupații? Tot punându-ți pielea la bătaie, ajungi să o pierzi. Azi a fost rândul Grasului, mâine va fi al meu. Ruleta rusă e un exercițiu pe care nu-l poți câștiga decât o dată. Cel ce continuă să joace e un om mort.

Trece un timp, cu această profundă tristețe. Mă abandonez unei negre prăbușiri interioare. Raționamentele întârzie să apară.

Dar o fire copoiască precum aceea a mea își regăsește automat drumul gândurilor profesionale. Sfârșesc prin a medita, privind

cadavrul, că asasinatul nu poate fi pus în seama celor de la C.I.A. Nu fiindcă arcașii lui Lincoln ar fi copleșiți de scrupule, ci fiindcă o asemenea ispravă le contrazice intențiile.

Dave Mortimer, e limpede ca lumina zilei, credea că Béru deține un secret. Faptul că Jess Woaf îi rostise numele însemna pentru el o certitudine absolută. Ar fi vrut să-l facă să vorbească; a-l trimite la moarte reducea la neant (cum se spune în romanul polițist; „a reduce la neant" e foarte uzitat) șansele lui de a-l „interoga".

— Atunci cine?

Alți inși, care și ei îl credeau pe Grasul deținător al unui secret capital și care, invers decât Mortimer, se străduiseră să-i închidă de urgență, pliscul?

***

Stau așa în cortul de beton, cu durerile mele și Béru al meu mort, când ușa se deschide brusc. Un tip înalt, în uniformă brun închis, pălărie à la Baden Pawell și stea aurie la buzunarul de sus intră din doi pași și îndreptând spre mine un pușcoci baban, cât o cameră video. Un alt băiat înțolit aidoma, dar cam asiatic îl secondează.

Primul aruncă o privire prin bungalow, înregistrează cadavrul Majestății Sale, apoi pe acela viitor, al meu, și îmi aruncă.

— Rămâi unde ești și ridică mâinile!

N-am păr în cap de câte ori am auzit fraza asta frumoasă, la cinema. Dialog western în toată splendoarea lui. Mă conformez și vântur norii. Mi se pare o prostie să stau scaun cu labele în sus. Dar dacă ți se cere asta politicos, nu?

Şeriful, fiindcă trebuie să-i spunem pe nume, adresează un zvâcnet de bărbie galbenului său acolit. Acesta se apropie de mine.

— Ridică-te! îmi zice.

Mă supun.

— Mâinile la spate!

Trebuie să aflu ce vor. Pornind de la principiul că e bine să asculți de cel ce comandă ultimul, îmi pun mâinile – la – spătesc. Clic-clac! Nu e un Kodak, ci o pereche de cătușe.

— Domnilor, zic, permiteți-mi să vă declar că vă cam pripiți.

— Yellow, face șeriful către subaltern, du-te la mașină, spune să-mi trimită întăriri și anunță-i și pe domnii cei frumoși.

Fostul chinez devenit american exit.

— Şerifule, murmur cu tot calmul. Sunt ofițer de poliție francez, ca și victima. În loc să mă arestezi la repezeală, ai face mai bine să asculți ce am să-ți zic.

— O să vorbești în prezența avocatului dumitale, răspunde omul cu stea.

Se ghemuie lângă bătrânul meu Béru, având grijă să nu calce în

sânge și începe să-i exploreze zdrențele. Şi scoate, toate acele lucrușoare umile care îl personalizau atât de bine pe vechiul meu prieten: rămășițe de potol, hârtii unsuroase, fotografii boțite, un tirbușon pliabil, un briceag știrbit, o închizătoare de jartieră, niște prezervative pline de firimituri de pâine și de tutun (Alexandre-Benoît le căra după el ca să le liniștească pe cucoane dar, fiind supradimensionat la unealtă, se prefăcea doar că le „încalță").

Şeriful depune obiectele în mai multe pungi de plastic scoase din numeroasele lui buzunare.

Apoi se ridică și se apropie de paturi. Descoperă, dâre de sânge pe unul dintre ele: al meu! Trage cuvertura și dă la iveală, pe cearșaf, un brici năclăit de sânge. Nu-l atinge. Se apleacă mult, ca să-l examineze.

— Made în France, șoptește.

Clatină din cap cu înțeles și mă privește.

— Poți să stai jos, declară aproape curtenitor.

Mersi de îngăduință.

***

A fost lume câtă vrei, o grămadă de lume. Prea multă ! Blitzuri grăbite. O adevărată agitație, cvasisilențioasă.

Lucru ciudat, oamenii nu mi-au dat, practic, atenție. Abia dacă îmi adresau câte o privire lipsită de curiozitate. Fiecare își îndeplinea sarcina. Identificarea judiciară, legistul, magistratul echivalent al procurorului Republicii[9], curcani de la poliția criminalistă.

După o vreme m-au pus să mă cocoț într-o mașină albastru cu alb, împodobită cu lămpi tricolore și cu inscripția „Police" scrisă cu litere uriașe de o parte și de alta a caroseriei. Trei copoi mă însoțeau, șifoniere mestecătoare de gumă, ca niște cervide din Marele Nord în curs de a rumega.

Şi sirena! Imposibil să mă înșel, eram în plin foileton T.V. Treceam în viteză prin intersecții. Centrul Denverului strălucea de lumini multicolore, datorate în principal îngrămădirii de firme. Zăream pe trotuare negri, obezi și târfe în mantouri de blană sintetică.

La un moment dat, am trecut prin fața localului lui Charly. În fond, nu mă prea omoram cu firea pentru arestarea mea, știind bine că nu-mi va fi deloc greu să furnizez un alibi: în timp ce-i veneau de hac lui Béru, fusesem văzut în acest restaurant, apoi la Colorado Palace.

A urmat clădirea poliției. Doi dintre însoțitori m-au escortat până la o volieră unde macerau câțiva tipi, îndopați cu stupefiante și plini de ticuri, și un cuțitar cu barbă de profet indian.

Așezat pe o bancă de fier fixată în podea, mă întrebam ce l-o fi apucat pe asasin să-și strecoare răzătoarea în așternutul meu înainte să se cărăbănească. Doar nu trăgea nădejde să-mi arunce în spinare isprava lui printr-o șmecherie atât de grosolană. Dumnezeule, ce noapte!

Cuțitarul m-a întrebat dacă n-am să-i dau o țigară. I-am răspuns că nu fumez, cu excepția unui *Davidoff* câteodată.

Atunci m-a sfătuit stăruitor să mă sodomizez cu un paratrăznet, plângându-se că nu dispune de un ciob de sticlă pentru a putea să mi-l înfigă dindărăt și a mai adăugat, ca om cu darul vorbirii, că i-ar plăcea să mă vadă crăpând la picioarele lui. Ceea ce i-ar fi permis să mi se sloboadă pe mutră.

M-am gândit că ăsta era genul de mizerii de care o simplă țigară te putea scuti. Pentru prima oară în viața aproape am regretat că nu fumez. Credeam, plin de naivitate, că dintr-o clipă în alta vor veni să mă caute pentru un prim interogatoriu, dar noaptea a trecut fără ca nimeni să se ocupe de mine. Alți sticleți au adus alte epave, drojdie a întunericului, ciuperci veninoase crescute pe bălegarul crimei[10].

Ziua abia se fofilează până la noi. Am moțăit în capul oaselor, rezemat de grilajul care mi-a înțepenit cotletele.

Mă simt lugubru la mațe, la ficat, la băşică şi un pic la esofag. Frustrat, privat de libertate. Gravă atingere adusă drepturilor omului. Bietele drepturi ale omului! Utopie nutrită din generație în generație. Degetul Domnului, drepturile omului. Spanac. Veșnică pălmuire! Câtă vreme va mai exista măcar un om iar „AUTORITATEA” va avea un picior, omul își va trage șuturi în propriile oușoare, îmbrăcate în drepturile omului, cu țesătură ecosez ori pânză ca firul de păianjen.

Ştii ceva? Durează cam de multișor șederea mea aici. Narcomanii sunt scoși afară. Zăpăciți, țepeni, cu ochii mari, ca în desenele animate (cei ai pisicii care a căzut lată vrând să intre în gaura șoarecelui, în vreme ce acesta îi dă cu tifla).

Ceva mai târziu e luat și cuțitarul. Fiind un ranchiunos și jumătate, formulează înainte de a ieși dorința să-mi fie smulse testiculele, iar gaura astfel formată să-mi fie umplută cu boia iute. Îi mulțumesc cu un zâmbet.

După plecarea lui, strig la un gardian care tocmai suflă într-o ceașcă plină de cafea caldă, pentru a-i cere să mă conducă până afară – că de unde nu, îmi declin orice răspundere. Omul îmi zice că O.K., dar își face timp să bea cafeaua înainte să deschidă. Un al doilea gardian i s-a alăturat. Ambii mă pun să traversez secția, care e blindată peste tot: ferestre cu gratii groase, uși cu broaște sănătoase. În fund, dincolo de un vag soi de ușă neterminată, e umblătoarea, după cât de tare pute a rahat și a dezinfectant. Băieții au amabilitatea să-mi deschidă. Batanta nu ajunge nici până jos, nici până sus, așa. Încât să se poată vedea capul și picioarele musteriului în timpul prestației.

E mai intim. Îmi ușurez sărmanul și scumpul trup anchilozat. Ceea ce mă ajută să reflectez mai bine. Nici flautul n-ar scoate sunete armonioase dacă nu ar fi curățat.

Pe nepusă masă, fisele încep să-mi cadă în șir (indian). Ieri, Peggy a venit să-și facă în fața noastră numărul cu al milionulea client, ca să

intre în legătură cu noi. S-a lăsat agățată și dusă la restaurant pentru ca, între timp, Béru să poată fi „tratat”. Briciul (de marcă franțuzească) a fost strecurat la mine în așternut ca să dea mai multă greutate arestării mele. Dacă nu sunt interogat e fiindcă nu se așteaptă nimic de la declarațiile mele. SE ŞTIE că sunt nevinovat. Totuși cineva mă reține, fiindcă e necesar să rămân „Off” un oarecare timp. Iată! Un raționament infailibil.

Zgomotul apei trase… Cel mai puternic zgomot din existența noastră! Zgomot reparator; zgomot al iertării.

Omul eliberat de reziduurile lui, se poate întoarce iarăși spre viitor. Şi ce înseamnă, în cazul său organic, „să se întoarcă spre viitor”? Ei bine, să se umple la loc, să mănânce. Ce umblă să câștige omul? Pâinea! Cel mai formidabil președinte-director general nu va spune niciodată că-și câștigă Ferrari-ul, iahtul ori haina de blană. Nu! El își câștigă PÂINEA! Adică ceva cu care să-și îndoape intestinele. Apoi omul și defechează pâinea. Şi de ce o defechează. Mă rog? Ca să umble din nou să o câștige, înțelegi? E cercul infernal. Mamiferul, inclusiv homo sapiens, este o *clămpăspârcă*. Clămpănește și spârcâie. Punct și de la capăt. Fatalitatea țevăriilor! Totul intră pe la un capăt și iese pe dincolo. Inexorabil. Cu șervețel de masă și hârtie igenică, pentru ca omul să-și marcheze civilizația. Singura diferență față de animal: se șterge la gură, după ce a mâncat, și dincolo, după ce și-a dat obolul.

Vă surprind neplăcut scriind asta? Cu atât mai bine. Proza care cutremură, Antonio! Oripilez. E drăguț. Toate gurile alea făcându-se târțițe de găină la citirea mea! Toți convenabilii, convenienții, conveniții! Sana! Puah! N-au înțeles că le eram *prohibited* de propriul lor spirit meschino-burghez. Prea târziu! Au călcat în afacere și și-au îmbăligat tălpile principiilor.

Din fericire, eu am fidelii, amicii, camarazii mei; toți cei care cunosc, ca și mandea, chinurile de a fi informat și neputincios. Şi faptul că singura ieșire este să ne arătăm în piața publică târțița sufletului și să ne ușurăm laolaltă pe convențiile lor. Vezica este arma protestărilor. Pistolul cu apă caldă. Așa încât ne adunăm, pretenarii mei și eu, cu tulumbele în mână – și presiune maximă! Jetul de apă din Geneva! Ochim porcăria. O stropeală copioasă.

Are să se zvânte, zici? Bineînțeles, dar e inutil a încerca să o stârpești, deoarece e nemuritoare.

***

Ușa se închide în urma mea.

Îmi scotocesc buzunarul și îi ofer o mână de mărunțiș.

— Ar fi posibil să capăt o cafea mică? întreb, arătând spre automat.

— Ai o monedă de cinci cenți? răspunde cel mai în vârstă dintre polițiști.

Îmi scotocesc buzunarul și îi ofer o mână de mărunțiș.

El alege una și se duce să-mi obțină cafeaua. Realizez că nici măcar nu m-au percheziționat. Lucru rarisim, să umfli un șmecheraș bănuit de asasinat și să-l arunci, pur și simplu, în cușca unei secții de poliție, în tovărășia epavelor, fără să-i fi verificat conținutul buzunarelor! Chestie nemaivăzută! Astea să fie metodele americanilor?

Îmi sorb cafeaua; zeamă de bălărie.

Începe o nouă așteptare.

***

În sfârșit, când a trecut bine de amiază cineva vine să mă caute. Mi s-a lipit burta de șira spinării și am furnicături în gaibarace. Sunt doi „civili", genul cumsecade: unul gras, cu papion și pălărie moale, și altul tânăr, cu jeans și bluzon de piele.

— Vino cu mine! îmi propun amândoi.

Mă pregătesc să le ofer încheieturile mâinilor, dar nu se pune problema de cătușe. Ne plimbăm de-a lungul coridoarelor impunătoare ale sediului poliției din Denver.

Bluzonatul fluieră un cântecel de-al mămicii Madonna; cu mâinile în buzunare, ceea ce face să i se ridice bluzonul și îngăduie să-i fie admirată crosa revolverului pe care amabilul băiat îl bălăngăne pe șold. Gradul cu pălărie mă asigură că „vremea e absolut grozavă", ceea ce mă aduce în culmea veseliei.

Ne aburcăm într-un lift de oțel de culoarea fructelor crude și în cele din urmă debarcăm într-un birou vast, plin de ferestre și unde crește într-un ghiveci un drapel american. Pesemne că le cultivă anume și trebuie că le udă bine, fiindcă sunt toate viguroase și strălucitoare.

Trei personaje stau în jurul unei mese din abanos bărbierit. Un bărbat cu părul albit prematur, bravul locotenent Mortimer și – ține-te de fermoarul șlițului! — Bătrânul.

Perfect! Achille în persoană, foarte elegant, în blazerul albastru în pătrățele, împodobit cu un scânteietor ecuson britanic.

Zău dacă mă așteptam să-l găsesc pe director aici! Şi eu care îl crezusem trădător, ingrat și gunoi! Aflând despre uciderea Grasului, a și sărit într-un avion. Da, chiar asta a făcut Superbul! A lăsat totul baltă ca să treacă dincoace de Atlantic.

Îmi dau lacrimile.

— Patroane! bâigui. Cum să-ți exprim…

Emoția mă înecă.

El se ridică și mă bate spectaculos pe umăr, în fața americanilor.

— Doar n-ai crezut, Antoine, că după vestea cumplită de azi-noapte, era să rămân la mine în birou să-mi…

Clătinare nostalgică a capului.

— Şi totuși, Antoine, Dumnezeu știe că era frumoasă, putoarea! Un

camaieu. În tonuri de roșu arămiu. Bronzată. Cu pistrui. Plete blond-cenușiu. Ochi căprui. Cu păsărica turbată. Îți dai seama de animal. Ce să mai vorbim! Am făcut-o praf cu farmecul conversației mele.

Apoi, revenindu-și.

— În cinci minute mă hotărâsem: aveam să vin. O lungă discuție cu bunul Mortimer, apoi avionul. Schimbare la New York. Şi iată-mă! Ajung la Denver ca să aflu de arestarea dumitale. Sar în sus! Mă revolt! Cum adică? Dumneata să-l asasinezi în Statele Unite pe imbecilul de Bérurier pe care îl ai în subordine de o întreagă existență? Cel mai bun element al dumitale, aproape un prieten? Atenție, domnilor, fără chestii de-astea! Şi pe deasupra cum să-l ucizi? Tăindu-i gâtul! Asta-i crimă de proxenet arab de dinainte de război. Tocmai dumneata COMISARUL San-Antonio! Cu un brici! E ca și cum eu aș mânca pește cu un tacâm pentru prăjituri! Mortimer, sosit în ajutor, intervine să fii eliberat. Nu-i așa că e liber, locotenente? A, vezi, Antoine, Mortimer recunoaște: a fost o neînțelegere. Ca și din partea lor. Sper, locotenente, că veți pune în aplicare planul *number uan* ca să clarificați această obscură afacere ce se grefează peste cealaltă. Reclamați venirea la Washington a unuia dintre războinicii mei de elită; vi-l trimit; începeți prin a-i confisca pașaportul, iar a doua zi de la venire, cineva mi-l îmbracă în scânduri. Asta sunt maniere, locotenente? Doresc ca ucigașul să fie găsit, cu orice preț. Cer răzbunare, scumpul meu Mortimer! În numele poliției franceze. Dar ce tot spun; în numele Franței! I-am telefonat președintelui, înainte de a porni încoace; era ultragiat. Bun! Acum trebuie să merg la văduva Bérurier, care mă așteaptă la hotel, pentru a o conduce la morgă să vadă rămășițele dragului ei soț.

— Cum, mă mir eu, Berthe e și ea aici?

— Îndată ce a aflat știrea, a dorit să vină. Cerere legitimă, nu? Contez pe dumneata, Mortimer, ca să grăbești formalitățile transferării cadavrului. Vrem să fie înhumat în pământul normand, în cavoul familiei Bérurier.

Directorul poliției din Denver ia cuvântul pentru a propune să ne țină la dispoziție unul dintre secunzii lui, laolaltă cu o mașină. Achille acceptă cu grație, ca și când el ar fi acordat o favoare.

Lucru amuzant (dacă se poate spune așa) – Chilot a poposit la *Colorado Palace*, hotelul unde mă dusese misterioasa Peggy. În holul imens, plin de coloane puternice de marmură, mă așteaptă o surpriză.

De proporții!

Pe cine văd în colțul salonului în formă de arhipelag?

Te dai bătut? Dă-te! Pfui, nu! Te-au învinețit prea tare!

Așezați în careu se află Berthe, frumoasa persoană arămie menționată de Tataia, Pinaud și Jérémie Blanc. De uimire, simt că mi se lungește coada!

— Dar, patroane, parcă ziceai…

Achille cel iute de picior zâmbește.

— Ei da, oamenii dumitale au vrut să vină să-l ia pe camaradul lor mort pe câmpul de bătălie, dragul meu Antoine. Așa arată o adevărată echipă: unită până și în moarte.

Bertoaia s-a ridicat, hohotind, de pe fotoliu. Fustă gri, corsaj negru, fără farduri: *the* văduvă. Dramatică, patetică. Mă ia de gât și-mi trage un pupoi, lichefiindu-se cam cât se sloboade o vacă.

— Antoine! O, Antoine al meu! Un destin așa tragic! Ce nenorocire! Ființa asta de excepție! Un sex atât de supradimensionat! Şi blândețea lui fără cusur! Vânturile care umflau pânzeturile patului nostru matrimonial! Toate s-au dus! Au zburat! Ca fumul! Ah! Cruzime a sorții! Şi Dumnezeu ăsta, unde-i e capul câteodată, de îngăduie asemenea ticăloșii?

Îi mângâi șuncile de pe spinare, rostind cuvinte de îmbărbătare precum: *curaj, tărie sufletească, el ar fi vrut să fii tare*… Liru-liru. Sunt oarecum intrigat de limbajul finuț al Balenei. Oare durerea să-i fi îndulcit felul de a vorbi? Pinuche cel binecrescut, care îmi înțelege surpriza, îmi șoptește la ureche:

— De câtva timp, Berthe e metresa unui poet din cartier, un tip în vârstă care a scris o plachetă de versuri intitulată: *Ascultă-mi inima și citește în infinit*; foarte frumoasă, operă, în alexandrini, de inspirație hugoliană.

Dar Bătrânul mă înșfacă;

— Antoine, vino să ți-o prezint pe domnișoara Amélia, marea întâlnire a ultimelor mele zile frumoase.

Marmazela mă benoclează porto-franco. Direct de la producător la consumator.

După noaptea petrecută în cușca din hotelul poliției, trebuie că put ca un dihor. Barba mi-a crescut iar țoalele mi s-au mototolit precum un brigadier al gardienilor publici care a fost tratat de imbecil. Chilot e un recrutor ideal pentru mândescu. Un hăitaș de vis. Selecționează persoane frumoase și bine îmbrăcate, le încălzește și mi le prezintă.

Dama zice bonjur, și eu fac restul. *Big*-ul nu se lasă înșelat, dar într-un anume fel chestia îi convine. Ce vrei, dată cu trecerea anilor, nu a căpătat nicio sabie nouă. Când se smulge din ciocul păsăricii cântătoare, abia dacă recuperează niște resturi. Deloc prezentabile! Iar când eu, cel mai arătos colaborator, le aduc pipițelor sale o întâmplare norocoasă, în fond câștigul e și al lui. Are în asta un merit indirect, ca și cum ar face dragoste în play-back.

Îi expediez arămiei mesajul meu codificat. Ea îl încasează sută la sută și îmi prezintă recipisa. Va fi „cât de curând posibil” îndată ce ne va permite conjunctura, promis, jurat.

Urmează cei doi amici, César și Jérémie, care-mi strâng mâna. Ultimii mei amici! O dată Béru dispărut, asupra lor îmi voi deversa tandrețea. Pinaud plânge.

— Ființa pe care am pierdut-o e de neînlocuit! șoptește. Părea să aibă

multe defecte, dar când îl priveai îndeaproape descopereai că, de fapt, sunt calități rare.

Frumos elogiu funebru. Încuviințez, cu gâtlejul blocat de emoție.

La rândul său, domnul Blanc declară:

— Credeam că nu-l prea iubesc, dar ce tristă e viața fără el! Pinaud mi-a oferit călătoria asta ca să-i ridicăm rămășițele. Ce ușurat mă simt să fiu aici!

Ah! Ce drăguți!

Chilou, care trăncănește cu omul sticleților, declară:

— Prieteni, e timpul să mergem la institutul medico-legal.

Şi ne înghesuim într-o limuzină imensă, parcată în față la palace.

Toate morgile se aseamănă. Şi aceasta e mare. Îmbrăcată în faianță, rece și plină de o scârboasă duhoare dulceagă.

Polițistul cicerone se duce să ia informații.

Berthe suspină, cu ochii în jos:

— N-o să fie simplu să-mi refac viața după dispariția unui asemenea soț! Ce-i drept, partidele nu-mi vor lipsi. Gândiți-vă numai – o femeie tânără și frumoasă, cu o pensie confortabilă, nu găsești pe toate drumurile. Dacă ați ști! Ieri, când domnul director mi-a dat funesta veste, mă aflam în compania lui Aristide Boglant, poetul meu. Închipuiți-vă că această ființă, deși cu capul în nori, mi-a declarat pe loc că mă va lua de soție imediat ce vor trece perioadele legale de interdicție. Această mărturisire de intenții aproape că m-a șocat. „Aibi milă, prietene, am protestat, lasă măcar să se răcească trupul soțului meu!”. Ah, parcă și văd profilându-se cortegiul de îndrăgostiți, cu Alfred, coaforul, primul în coardă. Apoi Aristide, care a și fixat întâlnirea. Şi domnul Lanture, vecinul de la trei, care e văduv. Eugene Montgamin, ortopedul cartierului. Brigadierul Bauchibre. Samuel Rosenbaum, blănarul meu, din strada Rosiers. Domnul Finfin, patronul restaurantului *Rendez-vous des Auvergnats*. Amedée Gueulasse, mecanicul auto al lui Alexandre-Benoît, cu păsărica lui plină de unsoare, din cauză că toată ziua-bună ziua le-o arată clientelor. Doctorul Bézu, ginecologul meu. Malandrin-fiul, a cărui mamă lucrează la o vopsitorie pe strada Rambuteau. Francis Lamotte, consilierul de la asigurări. Amadeus Wolfgand Durand, comisul de la farmacia *La Barza Verde*. Şi mai departe Florent Gaumi, Agénor Pradel, Sauveur Nazeaux, Riquet Malbuisson, Xavier Dulard, Paulo Faisse, Jean Peuplut, Moktar Belkassem. Laic van de Pute, André Durasier, Abel Hélabaite, Claude Lapoche, Raphaël Trou, Nicolae Sornette, Hans Dupanié, Jean-Paul Belmond (D’Hoche)”, Andrien Locdu, Felicien Trochetois și încă: Mauman, Riton, Ziquet, Fanfan, Lulu, Dédé, Milou, Tintin, Bibi, Paulet, Nono, Riri, Léo, Quiquette, Manu, Ludo, Cloclo Babou, Zidor, Theo…[11]

În stare de hipnoză Grasa. Cu gândul la viitor, face o infernală trecere în revistă a tuturor hăndrălăilor care au percutat-o și vor candida la succesiunea lui Alexandre-Benoît. Regele a murit, Berthe

caută un prinț consort care să-și asume regența.

Frumoasă dovadă de vitalitate, dacă nu de dragoste.

Întoarcere a mentorului nostru.

Un ermetic. Un ăla mare, blonziu, cu mutră plictisită.

A avut dreptate Big-ul să ni-l repartizeze; pare apt întru totul să ducă la bun sfârșit genul acesta de lucruri.

— Încă o clipită, se scuză el, medicul legist abia a terminat autopsia și… ăă… veghează acum să-l facă pe mister Béru prezentabil.

Într-adevăr, peste cinci minute, un nene cu o bluză verde vine să ne ia.

Cortegiul nostru se deplasează până la un soi de capelă (o cruce imensă fixată pe zid lasă această impresie), în mijlocul căreia se află un sicriu opulent, așezat pe două capre. Partea superioară a cutiei de arșice este de sticlă, oferind o vedere de neprivit asupra bustului ocupantului. Scumpul de Béru se odihnește pe o pernă de satin. I-au înfășurat o panglică în jurul gâtului și i-au lipit un leucoplast pe scăfârlie, ca să-i țină închisă cutia craniană care i-a fost descăpăcită.

O curiozitate morbidă pune stăpânire pe mine: Cu ce seamănă creierul lui Alexandre-Benoît Bérurier? Cu o grămăjoară de pateu de ficat? Cu o cască de scafandru? Sau cu o nucă din cele costelive? Aș vrea să întreb, dar pe cine? Legistul își vede de treburi pe lângă alți răposați, și nu am calitatea de a-i cere raportul.

Văzut prin ferestruică, e emoționant Nămetenie. Seamănă cu un mare băiețel hidrocefal. O nesfârșită cumsecădenie transpare de pe mutra lui bucălată, buhăită, durdulie, rubicondă, care încă păstrează o urmă de culoare, în ciuda pierderii de sânge și a morții. Era viteaz Bérurier, întreprinzător, plin de un bun simț din topor. Îi plăcea să se drăgostească, să mănânce și să bea. Avea forța lui Jean-Valjean, veselia lui Gavroche, intransigența lui Javert. Se asorta bine cu viața, fiindcă și viața îi venea lui ca o mănușă (de box)! Se simțea în ea la largul său, ca într-o pereche de papuci. Îi pedepsea pe cei răi, îi trăgea pe sfoară pe cei de treabă, le dădea săracilor fără să ia de la bogați. Era cavalerul gras cât Doi, însă nu l-aș fi dat pe cavalerul Bayard.

Şi avea cea mai babană coadă din poliția franceză; reușea cele mai strașnice pârțogării ale secolului, de la pârțoman încoace (aibă-i Domnul anusul în pază!). Era franțuzul care stropea cel mai departe, într-atâta dispunea de o impetuoasă presiune. Ce-i drept, să se sloboadă de pe un trotoar pe altul nu izbutea pe Champs-Elysées, dar o

— Făcea din plin pe strada Rivoli.

„Doamne! Fiindcă vrerea Ta a fost să iei de la noi această ființă de excepție, dăruiește-i un loc pe alese în sfântul Tău Paradis Latin. Fă un ales din tembelul acesta Grăsan, o Doamne! Nu-l așeza de-a dreapta Ta, fiindcă îi cam put picioarele, dar pune-l doar o țâră mai departe. Amin!”

Sărăcăcioasa asistență se reculege și plânge, cu excepția frumoasei persoane arămii, care nu are nimic de zgâlțâit.

Chipul Berthei seamănă cu un pisoar în ploaie. Ar vrea să vorbească, durerea o amuțește. Se culcă pe sicriu ca un sicofant inspirat și ștampilează lucarna cu enorme pupături cleioase, îmbogățite cu secreții nazale.

Are un aer televizat cadavrul Grasului. Stop cadru. Imagine finală. În așteptarea genericului. „Ați urmărit Bérurier Story", concepută și realizată de părinții lui. Rolul soției a fost interpretat de Berthe Bérurier, cele ale tovarășilor fideli de San-Antonio, César Pinaud, Jérémie Blanc. În rolul Bătrânului, Achille zis Chilot, zis Tunsul, zis Scalpatul. O producție „Viața".

Adio, Béru !

CAPITOLUL V

Degeaba s-a purtat exemplar Dave Mortimer, o să-l aranjez eu la timpul cuvenit. Dacă n-ar fi cerut venirea Grasului în Statele Unite, amicul meu ar fi și azi în viață.

Dar lăsând asta la o parte, locotenentul a facilitat întregul zbanț. Amănuntele privind una-alta, hârțogăria și restul. Sicriul de lemn a fost așezat într-un altul de zinc, și mână, birjar! Acum asistăm la așezarea în cala avionului. S-a organizat și un simulacru de cortegiu oficial: câteva personaje necunoscute, compătimitoare, deși mestecă chewing-gum; și, ține-te bine, un drapel francez peste sicriu. Există chiar doi polițiști, în uniformă de gală și poziție de drepți, de o parte și de alta a sarcofagului bérureean. Cât pe-aci să convoace și Filarmonica din Boston, să ne gratuleze cu o solidă *Marseillaise*!

Dar, în sfârșit, subscriem la aceste demonstrații oficiale.

Momentul strângerilor de mână. Suntem drivați la pasarela de la clasa *first* și intrăm cu prioritate în avion. Ultime condoleanțe. Mortimer îi promite lui Chilot să-l țină la curent cu mersul anchetei. Săruturi, bun rămasuri, salutări președintelui Bush. Asemeni și președintelui dumneavoastră; nu arată pica bine de câteva zile.

Berthe s-a instalat alături de Jérémie Blanc; eu lângă Pinuche iar Bătrânul cu domnișoara lui. Văduva povestește ce emoționantă a fost plecarea sicriului înconjurat de înalte personalități americane, cu drapelul francez și „trupa”! Se simte vă lucrurile vor lua amploare în următoarele relatări. Totul va deveni o ceremonie sub egida președintelui Statelor Unite însuși, cu sicriul așezat pe un afet de tun și mai multe detașamente ale armatei S.U.A. prezentând onorul. Suntem niște victime ale imaginarului, delirăm în vise cu ochii deschiși.

Zice:

— Béru al meu ar fi fost mândru să asiste la una ca asta. Dumneata crezi în reîncarnare, Jérémie? Ce-i drept, ești negru, și la voi se moare o dată pentru totdeauna, așa e?

— Ca la animale, într-adevăr, replică domnul Blanc fără un zâmbet.

— Firește, convine Berthe, și totuși, în felul vostru, sunteți niște oameni și voi, așa e?

— Avem nemaivăzuta îndrăzneală să credem că da, admite Jérémie.

Ea gângurește:

— În ce te privește, ești chiar un om frumos, pe legea mea.

— Mulțumesc de compliment.

— Ai niște mușchi de o tărie formidabilă! continuă căpcăuna.

Trebuie că-și plimbă mâna peste pantalonii lui Jérémie (aud un foșnet), deoarece comentează:

— Știi, coapsele astea ai putea să juri că sunt de bronz. Dacă și restul

e la fel, scumpule, trebuie că le faci din cale afară de fericite pe doamne.

— Soția nu mi se plânge, răspunde cast amicul meu black.

Apoi se apleacă peste aleea centrală și-mi șoptește:

— Vaca asta e știoarfă de-a binelea! Am mai văzut eu babe în călduri, dar în căldurile ăsteia niciodată. Crezi că rezist până la Paris dacă se apucă să mă caute de oușoare?

— Încearcă să suporți măcar până la New York! îl încurajez. Acolo, eu și cu tine părăsim grupul organizat; așa ca până la sfârșitul călătoriei are să-l scociorască pe Pitouche – cazurile lipsite de speranță sunt și cele mai frumoase.

— Şi de ce ne abandonăm prietenii?

— Ca să ne întoarcem la Denver, șefule. Ancheta mea încă n-a început.

— Şi am plecat o dată cu ceilalți ca să-i fraierim pe băștinași?

— Afirmativ! cum declară nătărăii și soldații. Americanii ăștia de la C.I.A. nu-mi inspiră deloc încredere. Lăsându-i să creadă că o las moartă, dobândesc o indispensabilă libertate de mișcare și mă întorc în Colorado, foarte hotărât să descopăr dedesubturile întregului circ. Ești de acord să mă însoțești?

— Nu încape vorbă, și m-ar fi mirat s-o lași baltă atât de ușor, nu-i stilul tău.

Se așează la loc în scaun.

Decolăm. Berthe șoptește:

— Jérémie, nu că vreau să fiu indiscretă – chestia asta de sub mâna mea e cumva pistolul dumitale?

— Nu, răspunde negroteiul.

— A, bine! face ea, liniștită. Nu crezi că ar trebui să-i cerem stewardesei niște pături, să ni le punem la picioare? Am impresia că n-au închis cum trebuie un hublou. Mă trage curentul.

Jérémie o asigură că totul e O.K., dar ea insistă:

— Şi eu îți spun, drăguțule, că omul răcește de la picioare. Lasă-mă să-ți port de grijă; nu trebuie să-ți cumperi batistă abia când începi să strănuți.

O cheamă pe stewardesă și obține câștig de cauză, grație de altfel negroteiului care vorbește o engleză de jos pălăria. În vreme ce Bertheasca se dedă jocurilor ei păgâne, al căror sfârșit e lesne de întrevăzut, eu îl trezesc cu blândețe pe Pinaud-Pinușică, ale cărui sforăituri fac concurență reactoarelor.

— César, cum se face că te aflai la Paris când am anunțat decesul lui Béru? Te credeam în plină anchetă în Normandia. Așa cum îți cerusem.

— Mă pregăteam să pornesc într-acolo, dar am avut ideea s-o chestionez pe Berthe despre familia Grasului, ca să pot conduce mai bine cercetările. Mă interesa lista rudelor încă în viață ale bietului nostru prieten: unchi, veri, etc. Şi cumplita veste mi-a parvenit tocmai

când eram la ea.

Fatalul își despăturește batista mare cât o pânză de parașută ascensională, depunând în ea lacrimi, urdori și un rest de picuri din nas.

— Îmi vine să mor când îl știu țeapăn acolo, în cala avionului, Antoine! Mă tem că nu-i voi putea supraviețui prea mult, fiindcă le transmitea celorlalți dragostea lui de viață. Dragul de Alexandre-Benoît! Își făcea proiecte de viitor. Visa, pentru când va ajunge la pensie, să se lanseze în comerț. Vrea să deschidă un magazin de lenjerie de cârnățărie, atât de înnebunit era după carne de porc și dantele. Ţi-l amintești jucând țurca-n bibă? Sau mâncând? Sau amândouă o dată? Uite, îmi vine în minte cum într-o seară, târziu, debarcasem la un han din Sologne.

Patroana tocmai închidea, însă a avut bunăvoința să ne primească și să ne aranjeze o masă. Simpatică persoană, bine făcută, zâmbăreață. În timp ce îi dădeam gata platoul cu mezeluri, a venit să stea la taclale cu noi. Firește, Grasul i-a vârât mâna pe sub fuste. Şi fiindcă draga de ea nu s-a dat înapoi, el i-a și făcut felul, pe masă, în mijlocul halelii. O spinteca în figuri, cu marafetul lui uriaș, după care se dădeau în vânt toate damele alea. Ea zbiera de plăcere iar el, mulțumit că o face fericită, continua să înfulece. La un moment dat, și-a tăiat chiar o porție de pateu și l-a întins pe pâine, fără să-și întrerupă mișcarea de du-te vino. Mesteca și vorbea. Îi mai aud și acum glasul blând: „Ai ajuns la ultimul etaj, mămicule? Simți cum începe să-ți dea laptele în foc? Stai că mai reducem din extaz. Retrogradez un pic, să nu-ți dogesc piulița. Așa îți place, nebunatico? Te scarmăn bine cu daracul? Buturugă țeapănă, ce zici? A la Romeo! În pași de vals vienez. Ţi-a picat un Strauss în găoace, puișor. Un Strauss baban, calibrul tracțiune grea!” Se pricepea să le vorbească, ticălosul. Avea vocabularul lui, și maniere nu totdeauna ortodoxe; dar în seara aceea, Antoine, la Sologne, se dăruia ca un mare senior, cu gura plină de pateu de iepure. După gustul meu, pateul era cam prea picant, dar pentru Béru niciodată n-ar fi fost destul de pipărat. Era în stare să cronțăne ardei iuți, încredințat că sunt praline.

Am impresia că Dave Mortimer a jucat tare cu directorul nostru, fiindcă o stewardesă vine să-i spună lui Chilot, din partea comandantului de bord, că acesta ar fi onorat să-i primească vizita la postul de pilotaj. Bătrânul păun, fericit, se grăbește să dea curs invitației.

La care eu îi ocup locul alături de frumoasa fată arămie. Strecor o privire cu coada ochiului spre tandemul Berthe-Jérémie. E chiloman pe sub cuvertura lor. O vânzoleală afurisită, de parcă Berthe ar ține de urechi un iepure deasupra șlițului lui Negrilă, iar mamiferul logomorf ar da din toate patru labele. Pare visător Jéjé. Ochii i s-au prefăcut în bile de loterie în curs de a fi amestecate în sferă. Văduva e pe cale să-i servească un muls, de toată nostimada.

De peste drum de ei, o doamnă japoneză urmărește operațiunea, cu priviri cât gămăliile de ac. Nu pare surprinsă, doar ușor interesată. Practicile astea n-au trecere în țara Soarelui Răsare; masculii de aici au niște daravele subdimensionate, cam cât alunele. Abia cât să apuci cu delicatețe între degetul mare și index; până și galinaceele o duc mai bine în problema dimensiunilor. Așa că, îți dai seama, cumătra Yamamoto nu poate distinge adevărul. Cu atât mai mult cu cât clarinetul lui Jérémie e mai înalt decât soțul ei!

— Îmi dai voie să asigur interimatul? întreb așezându-mă lângă noua aleasă a lui Achille.

Zâmbet vorace al persoanei.

— O, da! face ea, cu atâtea subînțelesuri, încât roșesc până la subțiori.

— O știi pe aia cu tipul care scutură un covor în balcon? Suflă o rafală de vânt, și tipul se prăvălește în gol. Abia are timp să se agațe de o bară. Dar degetele îi alunecă și în curând se va zdrobi cu șase etaje mai jos. „Ajutor! strigă. Mă aude cineva?" Răsună o voce: „Da, eu." „Cine?" „Dumnezeu. Nu-ți fie frică, dă, drumul barei, iar eu am să-ți dăruiesc niște aripi care îți vor îngădui să plutești până jos". Tipul se gândește un sfert de secundă și începe să urle: „ALTCINEVA nu mă aude?".

Nu se strâmbă de râs. Inteligentă până sub linia de plutire Arămia. Dar cum și ceea ce mă interesează la ea se află tot în această regiune. Îi pun mâna pe coapse.

— Ai farmec, îi șoptesc, în asta și constă farmecul tău.

La chestia asta râde. Chestie fină, pricepi, rasată, spirituală.

— Mergi repede și drept la țintă, zice.

— Afară de cazul când mă aflu în pat; atunci încetinesc oleacă. Du-te la toaletă, să scoți ce ai pe dedesubt, și cere și tu stewardesei o pătură, să ne putem exprima cu discreție.

— Dar Chilou se va întoarce!

— El? Mult prea fericit să stea la palavre cu personalul navigant! N-o să-l mai vedem înainte de New York, unde va pretinde că el însuși a adus Boeingul la aterizare.

Își pune un zâmbet de satisfacție și se ridică, aruncându-mi, în trecere, o dâră de „Chanel 5", intensă ca norul de la Cernobâl.

Ceremonia de bun rămas a fost scurtă.

Jérémie și cu mine ne luarăm bagajele de mână și ne îndreptarăm spre toaletă. Un simplu semn din ochi către Achille și un altul către Pinuche. Niciunul către femei. Sobri! La ce bun să atragem atenția? Directorul a prevenit serviciile de îmbarcare că nu luăm avionul Air France pe listele căruia ne-am înscris – ca să scăpăm de acele apeluri de ultim moment care alertează întreg aeroportul.

O dată ajunși în privată, compartimentul gentlemen, l-am sfătuit pe domnul Blanc să profite de apa caldă aflată la dispoziție ca să-și curețe

nădragii de urmele de semințe și m-a invitat… să procedez așijderi, mânuirea șperaclului de către „Arămie” și mine lăsând virgule supărătoare și pe burlanele mele. Ne-am reconstituit deci laolaltă fecioria, după care am ieșit pe furiș, să mergem să luăm bilete pentru Denver.

***

Am ajuns acolo în toiul nopții după ce dormisem pe rupte în avionul de întoarcere. Ne-am lăsat amândoi valizachele la aceeași casă de bagaje din aeroport și am oprit un taxist căruia i-am încredințat periculoasa misiune de a ne transporta la o bombă numită *Blue Mountain*. Cererea mea n-a părut să-l scoată din minți de bucurie. Cum aveam mâna stângă sprijinită de portiera lui împuțită, omul m-a întrebat:

— E de aur ceasul dumitale?

— Cel puțin așa pretindea bijutierul din Rue de la Paix care mi l-a vândut. De ce?

— Dacă vrei să asculți un sfat bun, tipule, scoate-l de la mână și vârăți-l în ciorap, altfel șmecherii o să ți-l smulgă și o să-l arunce în propriul lor buzunar.

— Tăietori de gâtlejuri?

A ridicat din umeri:

— Mai degrabă tăietori de punguțe.

— Ce înțelegi prin punguțe, prietene? Alea care-ți atârnă în șliț sau alea unde-ți pui dolarii?

M-a privit cu un aer greu de definit, a ridicat iarăși din umeri și ne-a făcut semn să urcăm în rablă. Din fotografia care-i împodobea aparatul de taxat reieșea că are o fire împuțită, dar asta fiindcă se pozase în ziua când halise niște scoici stricate ori când tocmai își surprinsese gagica dându-se în bărci cu o bandă de portoricani sifilitici.

— Ei bine, explică-mi și mie! întrebă, căscând, Jérémie.

— Mergem în căutarea une târfe, i-am zis. Sora celor doi gemeni, sosiile lui Bérurier. Aș vrea s-o interoghez în legătură cu bizarii ei frați.

— Îți dai seama că tipii de la C.I.A. s-au gândit mai dinainte la asta!

Am ridicat din umeri.

— Știi, după seceriș rămân todeauna spice pe miriște.

O să-ți fac și o mărturisire: nu-mi displace să chestionez oameni care au mai fost luați *în focuri* – sunt deja sonați, deci mai ușor de decorticat.

CAPITOLUL VI

Cartierul unde ne scuipă taxistul e dintre acelea unde, cu siguranță, n-ai vrea să-ți petreci concediul. Nu e vorba de străduțe întortocheate și întunecoase, stil Misterele Parisului, nici de scări leproase, de firme jalnice și resturi pestilențiale evocând o grevă prelungită a gunoierilor parizieni. Nu, străzile sunt largi și geometrice, mărginite de imobile cu șase etaje. Dar ceea ce te deconcertează destul de repede e fauna bizară care umple la refuz trotuarele și stă la palavre pe carosabil. Când apare câte o mașină, „fauniștii" abia se dau la o parte ca să o lase să treacă. Zdrobitoarea majoritate e alcătuită din *colored*: negri, galbeni, maronii – cu zorzoane și cu mutre inimaginabile. Imposibil să găsești o față fără cicatrice, niște brațe netatuate, capete altfel tunse decât perie și vopsite în culori vii, ori rase, cu excepția unei cozi, a unei creste de ulan sau a unei coronițe de călugăr medieval. E plin de drogați prăvăliți pe trotuare și trăgând tăcuți din țigările cu iarbă, de târfe asemeni unor tarabe de bâlci, atât de tare sclipesc sub fardurile fluorescente și paietele veșmintelor. În ciuda orei târzii, mișună vânzători de amor în văzul lumii. Îl văd pe unul, deloc rușinos, masturbându-se călare pe capota unui De Soto antediluvian.

— Mai departe nu merg, ne avertizează taxi driver. Dacă traversezi nenorocirea asta de stradă, ajungi la capătul celălalt cu toată caroseria înfundată și geamurile pline de rahat.

Îi plătesc și coborâm din trăsura fantomă, ca să ne aruncăm în mulțime. Aici privirile sunt enorme, galbene și ostile. Te „cântăresc'", te fac să ți se usuce gâtul. Persoanele sensibile să nu citească.

Hodoroaga noastră virează pe o *street* perpendiculară și dispare; iar noi mărim compasul ca să încercăm a repera bordelul lui Nancy Woaf. Ne împărțim sarcinile și fiecare explorează o latură a străzii. După o sută sau două de metri, Jérémie îmi adresează un fluierat în maniera lui, ceea ce reproduce perfect țipătul tucanului albastru, în perioada de rut.

Mă îndrept spre el, nu fără a încasa o grămadă de coate în locul cuvenit. Atunci negusul îmi arată un intrând în capătul căruia o firmă de neon indică *Blue Mountain*. „U" de la *Blue* e paradit, ceea ce îl preface pe „blue" în „ble"[12]. În fundătură e o viermuiala urâtă. Ah, ce mai plevușcă monstruoasă! Ca muștele la hoit, băiețică!

Epave care simt nevoia să li se golească mățigușul și care se târguiesc în draci.

Şi boarfe de ultimă speță, care protestează și fac contrapropuneri.

Văzându-ne înțoliți elegant cum suntem, șmecherele ne acordă prioritate. Ne oferă programe de-ți lasă gură apă, destinate sexelor noastre, care să le lase apă-n gură. Fiecare ne propune câte o

specialitate. Una, o nemțoaică pervertită, practică figura cu panglica[13]; o alta îți garantează o fericire completă în cavitatea sa orbitală care, provizoriu, îi adăpostește un ochi de sticlă; o a treia îți jură extazul integral îndopându-te cu iarbă indiană. În fond, niște negustorese amabile.

La urma urmei e foarte practic să-ți vinzi păsărica sau bumbăreața. Îți cari marfa cu tine și poți exercita negoțul oriunde. Serviciul de întreținere se rezumă la un săpunel Cadum și un prosop.

Ne facem drum până în pragul lui *Blue Mountain*, pe care îl păzește un negru, haidamac precum Tarzan. Acesta ne face curte, ne promite marea cu sarea, numai să intrăm.

Doar în *Dédé d'Anvers* al lui Allegret, ba chiar la *Pépé le Moko* mai poți găsi o ambianță de felul ăsta! Închipuie-ți un salon cuprinzător, având de o parte o tejghea lungă cu taburete înalte, iar de alta canapele deșelate, stil bordel, îmbrăcate în satin pleznit. Pe taburete se află târfele disponibile, în atitudini sugestive. Imposibil de inventariat tot ce poți afla în materie de poze provocatoare, cu un simplu taburet de bar și un portjartier! Figurile sunt cu atât mai hard, cu cât persoanele în cauză nu poartă chiloți, ori aceștia, dacă există, sunt găuriți la mijloc.

Pe canapele s-au instalat domnii viitori clienți, nonșalanți, obișnuiți ai casei. Examinează fără grabă șeptelul acești codoși ai dragostei cu tarif. Îi vezi cum își mângâie cu delicatețe protuberanțele, făcând supoziții asupra performanțelor virtualelor partenere. E dificilă alegerea. Şi aţâţătoare totodată. Îți pui întrebări, îți faci planuri. Micuța nesățioasă, cu ochi perverși, mulatra blondă, nordica înaltă, cu umeri de luptătoare, fata tunsă băiețește, care „se joacă cu țigaretul obeza înfășurată în voaluri roz, homosexualul brazilian în ținută de seară, a cărui rochie nu e decât un imens decolteu, cu un fleac de volane împrejur; toate aceste dame stârnesc imaginația și glandele omuleților. Niște solitari, cei mai mulți dintre ei. Masculi bolnavi de coțăială, chinuiți de cocoșelul lor.

Pe el, nefericitul berbecuț, îl aduc la consultație. Bestiola pofticioasă, micuțul bucălat, semănătorul de duminică, beţigaşul de mizerie. El, fățarnicul, îi hărțuiește. „Are nevoie", îngerașul cu piele extensibilă, micul războinic cu cască despicată. Nu vrea nimic altceva decât o păsărică, a lui, îi trebuie de urgență o vizită, organizată, prin catacombe. Ţine morțiș să se arunce, în cap, în supiera unei cumetre. Ora năzbâtiilor a bătut. Nu-l mai poți stăpâni. Nu-i potolești nervii cu o dare din mână și nici cu un jet de apă rece!

Așa că domnul lui îi plătește o vizită la *Blue Mountain*, mica frecangeală de o sută de dolari. Iar el, copilul teribil, îl călăuzește în alegere. „De ce n-ai lua-o pe grasa aia cu aer atât de cumsecade? I-ai văzut gura? Trebuie să te înghită încetișor, să-ți lustruiască atât de bine capișonul, încât să te ia cu amețeli. Pun pariu că, pentru un mic supliment, te lasă să te verși în fleanca ei. Cum? Preferi altceva? Să te

zbengui bătrânește? Încălecatul familial? Fericirea domestică? Atunci ia-o pe purcica aia, e mai ușor de manevrat; adevărat cal de curse, pursânge arab. Ce zici? ți-e frică să nu aibă coridorul prea îngust? Fii pe pace, Mișule, asta nu înseamnă nimic. Există micuțe cu dosulețul cât două mere și care pot adăposti în chicinetă ancore de portavion."

Luăm loc, messire Albă ca Zăpada și cu mine, pe una dintre canapelele vacante, și observăm. Când un nene s-a hotărât, se duce la seducătoare. Maimuța își rotește scaunul către bar și cei doi viitori amanți încep prin a trage o dușcă. În general, coniac. Asta le dă mai multă tragere de inimă. Fata insistă să mai ia un pahar. Când individul e om de treabă, zice banco; dacă nu, protestează că se grăbește și atunci perechea merge în fundul încăperii și urcă o scară de lemn în spirală. Omul va trăi o pagină de dragoste mare. O sută de dolari – și ai la dispoziție infinitul.

Te dezbraci, pe urmă îți pui pe tunulețul cu rotile un drăgălaș de impermeabil, înstelat cu drapelul american, ca să-ți ferești podoaba de surprize neplăcute. În acest anotimp, SIDA zboară la joasă altitudine. Trebuie să te privezi de plăcerile preliminare, din motive de securitate. Să nu vizitezi parcul cu arbuști ai madomei, ca nu cumva să ai o zgârietură în gură! Ea, dimpotrivă, se poate dezlănțui lingual asupra lui Goguță al tău, care se umflă în pene, dar *only* prin costumul de astronaut, insist. Fără imprudențe, bestie mică! E atât de prostesc să mori de pe urma unui încoțopenit!

— Programul? întreabă Jérémie.

Asta e vorba lui în perioadele nehotărâte: „Programul?"

— Eu încep să o caut pe fata care mă interesează, șefule!

Mă ridic și mă apropii de „băiețoaică". Pe mine unul anii '20 mă fascinează; mașinile, toaletele, publicitatea din perioada aceea îmi scot meningele la plimbare.

Adolescenta e mai curând slăbuță. De departe, fardul în culori palide, buzele foarte roșii și țigaretul îți făceau cu ochiul. De aproape e zero. Stilul pasăre tuberculoasă, jumulită și plouată, dacă mă fac bine înțeles. Nu merită să strici o sută de dolari ca să te cocoți pe ea. Uite, dacă mi-ar oferi cineva suma asta ca s-o fac, aș declina propunerea. Am principiile mele și un argument corespunzător agățat între picioare. În ce privește însă argumentul ei, hotărât lucru, trebuie să aprinzi lumea ca să-l găsești; altfel, pe bâjbâite, riști să-l confunzi cu rotula. Şi mă vezi cumva lucrând la o rotulă, măi Bulă?

Mă primește cu un zâmbet de bun venit care îi preface în pușculiță mutra de băietan.

— Există zile norocoase! zice.

— Pentru ce?

— De cinci minute mă benoclez la dumneata, rugându-mă la Dumnezeu să mă alegi; și iată-te!

— Mersi de compliment, frumoaso! Ce să-ți ofer?

— Un „Foc al Domnului”.

Fiind un spirit aventuros (galic, ca să spun totul), comand două pahare barmaniței ruinate (știu eu ce vorbesc – practic umblă goală). Trebuie să aibă cel puțin șaizeci de mugurași bunica. Cu piepțișorii ca frunzele de cactus, bărbia ca un toc de bocanc și trupul în poziția unui motociclist de curse la viraje.

— Pentru întâia oară vii aici? întreabă eroina lui Victor Marguerite.

— A doua. Prima dată am făcut o partidă de zile mari cu o damicelă simpatică, Nancy Woaf; mai e operațională?

Mă prefac surprins.

— Cum, n-ai recunoscut-o? se miră băietana.

— E-atât de mult de-atunci… Unde-i?

— Negresa aceea grasă, cu văluri.

Mă cutremur din toate celulele. Sora celor doi *Woaf brothers* negresă? Cum naiba se face?

— S-a îngrășat, de data trecută, nu jucărie, spun cu voce degajată.

— Bărbaților le place. Călărește câte treizeci pe zi. Sunt într-o ureche cretinii ăștia! adaugă slăbănoaga, căreia îi ghicești ranchiune pline de acreală la adresa grăsanelor acaparatoare.

Barmanița purie ne aduce două pahare plin, cu ceva albastru. Ar fi trebuit să fiu prevăzător, băuturile albastre sunt rare. În natură, albastrul domină în chip fantastic — marea și cerul sunt albastre. Dar într-un bar trebuie să te ferești de culoarea asta, băieți!

Iau o înghițitură și îmi spun că nu e în totalitate acid clorhidric, că există și altceva mai arzător, mai nociv. Partenera mea își golește paharul că și cum ar fi fost o Coca light.

— Viguros, nu? îmi zice.

— Prea slab pentru mine! fac întinzându-i o bumașcă verzuie străbunicii de la tejghea. Am trecut de vârsta florilor de portocal.

Tocmai când o fac mai bine pe șmecherul, iată că un țopârlan roșcat, înțolit în negru, gen pastor, o ambalează pe Nancy Woaf. Scurtă negociere, și turturelele se avântă pe scara răsucită.

— Dacă am face și noi la fel? îi sugerez donzelei Floare-de-Sanatoriu, arătându-i pe cei doi.

— Şi încă cum! se grăbește ea. Pot să-ți termin eu paharul dacă dumneata nu-l mai vrei?

A doua desecare de mai mare dragul. Aștept să-i iasă fum din trâmbiță, dar nimic. Urcăm. Sus, situația se prezintă astfel: în capătul scării e o rotondă în mijlocul căreia tronează o casierie, în formă de semilună. La casierie șade o bătrână pământie, ridată ca un shar-pei, cu părul sur pieptănat spre ceafă și fixat cu un enorm pieptene de argint. Fumează un trabuc mai gros decât cel mai gros biberon din care a supt vreodată; fumul abundent, al havanei o silește să închidă un ochi.

— Dă-i o sută de dolari lui mistress Paddock[14], iubițel, mă sfătuiește Băietana.

Înmânez poza solicitată fumătoarei de Punch, care, cu un aer dezgustat, o lasă să cadă într-o cutie întredeschisă, de parcă ar fi vorba de buletinul de vot al unui muncitor imigrant. Dintr-un alt sertar culege un jeton de cazinou, de culoare chihlimbarie, pe care i-l întinde tovarășei mele. Aceasta îl vâră iute într-un buzunar invizibil.

Ocolim casieria și o luăm pe un coridor destul de larg, spre care dau uși, pe stânga și pe dreapta. Toate sunt numerotate. Noi ne oprim la 16.

— Asta-i casa mea, mă anunță „făgăduita”.

— Locuiești aici?

— E regula absolută a stabilimentului. Avem obligația să ne facem curățenie în garsonieră. Se fac controale de două ori pe săptămână. Dacă se descoperă dezordine, suntem amendate.

Deschide. Nu e vesel, dar confortabil. Lucruri de adunătură. Fotografii în rame din scoici, șaluri întinse pe pereți, pe canapea, păpuși în rochii de dantelă, împrejur mobilă din răchită împletită, covoare câștigate la tombole de prin bâlciuri, bibelouri de piețe și bazare, kitchuri monstruoase care vorbesc despre inocență în aceste triste locuri ale contrafacerilor.

— La ce număr e Nancy? mă neliniștesc.

— La 23. Nu te dezbraci?

— Nu merită.

Îmi ia brațul și-și freacă obrazul de el, cu un gest calin.

— Cu siguranță că o să-mi faci un mic cadou, nu?

— Firește.

Scot o a doua bumașcă de o sută și i-o întind.

— Ești un gentleman adevărat, mă asigură ea.

Şi, cu o spontană mișcare de gratitudine, miss Licențiata îmi înfige o labă în pantaloni, pentru o mângâiere pregătitoare.

— O, ia te uită, e cineva aici! mă complimentează.

Îmi redobândesc bunurile și mă duc să deschid larg ușa.

— Pleci? se alarmează scumpa copilă.

— Deloc. Deschid ca să pot asista la plecarea clientului lui Nancy.

Ea disperă:

— Nu vrei să faci dragoste?

— N-ai nicio vină, draga mea; nu mi-e foame.

— Atunci de ce-ai urcat?

— Ca să te cunosc mai bine, inimioaro. Îmi placi la nebunie, și data viitoare ți-o voi dovedi cu atâta avânt, încât va trebui să-ți iei două zile de concediu ca să te pui iar pe picioare.

Ea nu gustă gluma, și o oarecare melancolie o mohorăște.

M-am așezat cu fața spre deschizătura ușii și-i văd pe clienți trecând. Ca printr-o fereastră ce dă în curte. La sosire, îi escortează dama. La plecare, ies primii, partenera făcând ordine asupra propriei persoane și în garsonieră, înainte de a coborî. S-ar zice că sunt figurine din barăcile de tir de la moși, care defilează în fundul prăvăliei, în fața unei

panorame de mulți și pe care le dobori cu un plumb bine țintit. Domnișori cu marafeturile umflate atunci când dau năvală și plecând cu bețigașul ca un maț de caltaboș și cu toate componentele ofilite.

Mascaradă!

Fata mă privește tulburată de purtarea mea, care nu-i spune nimic bun. Sunt prea generos, prea anormal. Ascund ceva! Începând cu soldățelul meu, ceea ce, atunci când umbli la o știoarfă, nu e ortodox.

— Ai venit aici pentru mine sau pentru Nancy? mă întreabă în cele din urmă.

— Un bărbat care vine la bordel o face pentru sine însuși, frumoaso, filosofez eu. Capriciile cărnii sunt imprevizibile, și ăsta și e farmecul lor.

Aș putea adăuga încă douăsprezece tone, format în 12°, asupra subiectului, într-atât fecunditatea mea e multiplicabilă, dar îl văd plecând pe roșcatul bărbos înțolit gen pastor mormon, și hotărăsc că e rândul meu să am o întrevedere particulară cu miss Nancy Woaf. Ușa pe care a fost vopsit, cu șablonul, numărul 23 e la trei odăi distanță de cotețul Băietanei.

Mă duc. Ciocănesc. Nu destul de tare, fiindcă nu mi se răspunde. Trebuie să spun că, din garsoniera negroteicii se aude muzică. O melodie de jazz *very strong*. Bat din nou. Sufletul! Grasa trebuie că-și face micul steeplechase la bideu. Atunci apăs pe clanță. Ușa se deschide. Nu știu cum se face că prevăd, fără greș, evenimentele, cu o clipă înainte de a le constata. ÎNAINTE ca balanța să se rotească până la capăt în balamale, am o străfulgerare asupra a ceea ce mă așteaptă.

Nancy zace de-a curmezișul divanului acoperit cu mătase japoneză negru și galben. Are capul vârât într-o pungă de plastic care-i coboară până la umeri, iar gâtul i-a fost tăiat, exact ca și lui Béru, înăbușindu-se în plastic horcăitul fatal. Lucrare de profesionist, foarte curată. Sângele care continuă să se reverse în valuri rămâne în punga transparentă. Moaca grăsană, halucinată a feței, cu ochii ieșiți din orbite, exprimă o spaimă desăvârșită.

Eu, niciuna nici două, închid la loc și mă năpustesc pe culoar, Coborâre demențială, din trei sărituri, a scării. Traversare a cârciumii salon. „Deșertătorul” negru de la intrare îmi zâmbește Colgate:

— A fost bine, patroane?

— Roșcovanul bărbos îmbrăcat în negru? latru la el. Iute.

Îi trebuie totuși un timp până îmi pricepe întrebarea.

— De ce? se interesează.

— În ce parte a luat-o? Ticălosul mi-a furat portofelul.

— A, se mai întâmplă, patroane! A apucat-o spre dreapta.

Îmi reiau cursa nebunească, prin mulțimea deasă, printre târfele colcăitoare și escrocii de toate soiurile. Caut, sărind în sus la fiece trei-patru pași, să încerc să-l descopăr pe roșcovan. În cele din urmă, îl ginesc pe trotuarul de vizavi. Merge repede, aplecat în față, ca un om grăbit care înfruntă o furtună. Viteză maximă, Antoine! Nu uita că încă

mai alergai, anul trecut, suta de metri în 11 secunde. Rezultat mediocru pentru un atlet de mare performanță, însă formidabil pentru un amator!

Pesemne că și el are un al șaselea simț, fiindcă se întoarce brusc, și ochii i se proptesc de-a dreptul într-ai mei. Ştie că-l fugăresc. Şi atunci, în loc să grăbească mișcarea, se oprește. Duce mâna la buzunarul hainei. Eu, nițel cuprins de răcori, înțelegând că e înarmat și mi-o va dovedi, organizez urgent o conferință la cel mai înalt nivel al meu, ca să-mi definesc comportamentul. Să înhați, placându-l din spate, pe un nene care fuge, e o joacă de copil pentru un caraliu experimentat! Dar să-l înfrunți, față în față și cu mâinile goale, pe omul care a făcut frumoasa ispravă din camera 23 e altă mâncare de pește!

Într-un loc suprapopulat ca acesta nu poți rămâne nicicum pe loc. Mulțimea te malaxează. Vrând-nevrând, pe mine mă împinge spre roșcovan. Îl privesc cu atenție. Poartă perucă și barbă falsă. În realitate, judecând după sprâncene, e mai degrabă brunet. Transpiră. Are ochi deschiși la culoare, de nuanța șampaniei, o cicatrice pe buza superioară și o a doua, în formă de treflă, pe pometul stâng. Nasul îi e gros, cu o cocoașă lată de cel puțin doi centimetri.

Suntem la doi metri unul de altul. Să aibă în buzunar un pistol? Dacă da, cu siguranță că va trage prin haină iar eu o să primesc o bomboană drept în burtă. Fentează, Sana! Fentează de urgență, iedușule; dacă nu, o să te pricopsești cu o grămadă de găuri scârboase în jurul buricului care, deși nu e cel al lumii, are totuși o mare importanță pentru tine.

Hai, Tonio, om al împrejurărilor hotărâtoare! Repeziciune și grație! Instinct cu străfulgerări stupefiante. Printr-un salt lateral, mă ascund în spatele unui mitocan de asiatic, cu craniul ras, și îmbrăcat într-o haină marinărească, cu glugă. Cu o viteză fenomentală îl împing pe susnumitul peste falsul-roșcovan-fals-bărbos-fals-pastor care, luat din scurt, se bălăbăne și cade pe spate. Trebuie să fi tras, fiindcă din haină îi iese fum. Asiaticul a încasat-o. Zbiară cât îl țin puterile. Sar peste el. Intenția mea e să aterizez pe burta asasinului. În grabă, calculez greșit și îi pic de-a dreptul pe mutră. Cu tălpile lipite! Şaptezeci de kilograme! Brum! Ceea ce mă surprinde e trosnetul sec. Ai văzut, la circ, coloși japonezi spărgând, cu muchia palmei, cinci sau șase scândurele puse una peste alta? E același zgomot. Imediat realizez că i-am spart nuca de cocos băiatului. De altminteri, moaca i s-a lărgit și s-a aplatizat. Pare deosebit de visător astfel, să știi. Privirea i-a devenit îndepărtată. Pe bune; asta îi face o fizionomie tare nostimă.

Se constituie o îngrămădeală. Marinarul aranjat spumegă bicolor (alb și roșu), tușind horcăituri. Pe cămașă, în plin piept, are drapelul japonez. Totuși, după părerea mea, omul aducea mai degrabă a indonezian,

O fluierătură modulată, pe care. O recunosc. E Jérémie Blanc care, de la patru pași distanță, îmi dă de știre că a bătut ora retragerii. Şi câtă dreptate are! Îmi pun coatele în funcțiune, dând la o parte, fără

menajamente, boarfe, golani, turiști ieșiți la plimbare.

Foarte curând ne refacem anonimatul în mulțime. Suntem reabsorbiți, digerați. E bine să te topești printre ceilalți, chiar și atunci când nu-i găsești simpatici.

CAPITOLUL VII

„Să bei și să mănânci sunt cele mai frumoase trei lucruri din câte există” dădea asigurări Béru, când se găsea alături de lume bună și trăgea de hățurile propriului limbaj, ca să-l facă să stea liniștit.

Ah! Dragul, viteazul, imensul Béru, lipsit de tandrețea noastră în urma gestului hidos al unui asasin! Cât de lung va fi fără el drumul ce ne-a rămas de străbătut!

La asta mă gândesc conducând o rablă de ocazie, cumpărată pe un pumn de dolari dintr-un market de mașini. Zdrăngăne hodoroaga. Simți că n-ar trebui s-o zgâlțâi decât puțin ca să se pună iar pe picioare, dar aceste cutii pe roți ale Generalei Motors (al cărei soț a fost ucis, în fruntea diviziei sale aeropurtate, în timpul recuceririi Filipinelor) sunt de o rezistență ieșită din comun.

Ne târâm, cu chiu cu vai, pe autostrada spre Colorado Springs. Domnul Blanc depune eforturi supraomenești să rămână treaz, pentru a nu mă lăsa singur: dar somnul câștigă teren asupra lucidității lui și îl face să semene tot mai mult cu o statuie neagră din cele ce se găsesc în magazinul de antichități de la *Hotel Ivoire* din Abidjan.

Trebuie să spun că ultimele ore au fost dure. După ce ne-am smuls din cartierul veseliei, am luat un taxi până la aeroport. Acolo ne-am recuperat bagajele, pentru ca apoi să tragem la un motel – din vecinătatea lui *Cheyennes Village*, fiindcă atunci când intenționezi să devii apicultor nu trebuie să te temi de muște.

În mod logic, ar fi fost cazul că ne refacem un pic de pe urma oboselii și a emoțiilor (tari), însă deseori împrejurările ne împiedică să fim stăpâni pe proiectele noastre. Cum atât de bine zice și Dumnezeu: „Omul propune și EU dispun”.

Am închiriat o căsuță de fibrociment, cu acoperiș de Eternit, având o cameră cu două paturi și o baie, și ne-am pregătit să o soilim când, în cealaltă jumătate a șubredei construcții, s-a dezlănțuit un tărăboi monstru. În acest motel, fiecare bungalow e împărțit în două, dar poate deveni unic în cazul unei familii numeroase. Şi imaginează-ți, tipule, că aproape de ivirea zorilor au apărut două perechi. Băieții erau pulbere; se ciocneau de pereți, blestemau, înjurau, le tachinau grosolan pe damicele; pe scurt – erau într-un chef infernal.

„O să fie vesel! a bombănit Jérémie. Le spun să se potolească?” Ideea era valabilă, dar aplicarea ei deloc recomandabilă. Cu niște zbanghii ale căror măsele pluteau în alcool, treaba risca să degenereze lesne, și nu simțeam nevoia să ne mai trântim pe devlă încă o cataplasmă de necazuri.

Ne-am culcat, astupându-ne urechile cu palma. Din păcate, la vecini lucrurile au luat repede o turnură neplăcută. Cele două puicuțe au

început să scoată urlete de durere și să cheme în ajutor.

Am alergat pe verandă și am sărit peretele despărțitor pentru a ajunge la ușa de sticlă. Am descoperit atunci doi nenorociți de tembeli de fanfaroni (jean, polo, tatuaje), cele mai ticăloase scârbe de ultima speță, sodomizându-le pe dămițe cu sticle de bere de o jumătate de litru. Nemernicii ăia le legaseră pe fete de pat, făcându-le să creadă că e vorba de o joacă, și acum, sub aparența unei glume, le înfundau poponețele cu Golden Crown cinci stele!

Noi ca niște franțuji ce suntem, cavaleri de ne ușurăm în chiuvetă în toate diminețile, îți dai seama că nu era să tolerăm așa ceva! Cu o lovitură de umăr, Jérémie trimite zăvorul să cerșească pe parchet. Lucru amuzant, cei doi tipi erau un alb și un negru, ca și noi. Şi să vezi ce bizaroid e instinctul – fără să ne fi înțeles dinainte, Jérémie l-a umflat pe alb, și eu pe negru.

Trebuie să fi fost un balet drăguț, mult mai bine sincronizat decât cel al delfinilor savanți de la *Ocean Park*. Înșfăcare de guler, executare a unei rotații, lovitură de tărtăcuță în perlele de cultură, urmată de o ridicare a genunchiului pe sub prințesa monegască – iar cei doi torționari nu și-au mai adus aminte în ce zi suntem. Ba nu, unul a vrut să miște în front. Cu stângăcia unui băiat de prăvălie care se joacă de-a Al Capone, a scos o păcănitoare cumpărată de la un magazin de amaneturi. Era albul, deci omul lui Jérémie. Amicul meu n-a avut decât să-l apuce de încheietură și să izbească manșeta istețului de muchia spătarului unui scaun pentru a-l face să scape pistolul și să-i pârâie rotula.

Ce ziseși? Rotula nu e la braț? Şi ce treabă am eu? Băiețică a zbierat de durere. Ca să nu umblăm cu favoritisme, am tas și eu un upercut în pometul negrului. Paf! Vise plăcute! După care adun archebuza celuilalt ipochimen. Un Colt cam bătrâior, dar bine uns. Îl adopt. Ei bine, ne-am răfuit.

Cele două fete încetaseră să mai geamă. Una dintre ele, printr-o superbă performanță a sfincterului, restituise sticla. Fără o stricăciune cât de mică, doar că era mai bine să nu bei direct din ea. Celeilalte i-am scos eu din pușculiță cei cincizeci de centilitri de Golden Crown.

Nu rostisem niciun cuvânt. Nicio interjecție.

Jérémie a avut o idee foarte superbă. Şi-a scos insigna de sticlete, ascunzând-o aproape în întregime între degetele lui groase și lungi de culoarea ciocolatei și nelăsând la vedere decât cuvântul internațional „POLICE”. A arătat-o un sfert de secundă celor doi guguștiuci. Ochii îi erau albi ca interiorul unui chou à la crème proaspăt. După care s-a dus la ușa larg deschisă și le-a făcut semn să spele reciproc putina.

Frumoșii nici nu doreau altceva.

Eu. În vremea acestor pantomime, le eliberam pe cele două sărmănele. Niște fetișcane. Semănau ca două picături de sământă. Drăguțe de să le cronțăni, foarte blonde, sânii precum patru mere. Ce

idee. La niște odoare ca ele, să intre în tamjă cu dobitocii de adineauri! Au așa niște inspirații damicelele astea, pe legea mea!

Ne-au zis mersi de nu se mai opreau. Cea care avusese dreptul la zece centimetri de flacon își dezdurera peștera comorilor pe un bideu datând din epoca Războiului de Secesiune. Era nasol de înspăimântător să vezi toate astea.

Ne povesteau că negustorii le agățaseră la un cinema *drive in*. Apoi se duseseră cu toții să-și facă plinul la o cârciumă de țară. După care, poftim!

Le-am acceptat gratitudinea. Oboseala stârnește veselie, îți repet că bunicuțele erau de *first quality*. Ce mai ședință! Zorile au apărut fără știrea noastră. Niște cocoși cântau într-o curte de păsări pe când noi tot le mai îndopam, stil *Tu și eu*, cât se poate de drăgăstos. „Oră a plăcerii, care ne îmbată". Cum se cântă în „Văduva Lunecoasă". Ce se mai dădeau în vânt după așa ceva surorile Brontë! Fără năvală sălbatică, pricepi, după emoțiile prin care trecuseră. Lucram ca un solo de vioară.

Apoi ne-am cufundat într-o soileală de două ceasuri. La trezire, am avut ideea să le cer un serviciu neînsemnat: să ne cumpere o rablă de ocazie. Le-am dus cu prețul povestindu-le cum că am fi străini și că ne-am lăsat actele la Washington. Ele nici n-au clipit.

Mie-mi spui ce comision ne-au ciupit! Am impresia că au rămas cu un ditamai buchetul de violete de pe urma rablei ăsteia dragele de ele. Cu ce să-și tot cumpere pomadă vitaminizată ca să-și transforme dosulețele în tartine. Conducând un asemenea galoș, îmi e clar că s-au ales cu ceva din cei opt sute de verzișori pe care li-i dădusem. Afacerile sunt afaceri. Esențial pentru noi e că niciun nene să nu ne strice ploile în cazul când am fi căutați cu prea mare asiduitate, după evenimentele din cartierul fierbinte.

***

Domnul Blanc le horăie din plin, cu frumosul lui cap, de senegalez, rezemat de spătarul scaunului. Cum la tabloul de bord, dislocat, al formulei 1 există un embrion de radio, îi dau drumul. Dar e imposibil să asculți ceva. Parcă e un mixer care mărunțește cioburi de sticlă. Îl opresc.

În fond, când simți nevoia să reflectezi, nimic nu e mai de preț ca liniștea.

Mă gândesc la familia Woaf. N-are noroc cu mine: e de ajuns să-mi fac apariția, ca să-și dea în primire. La Washington, Jess moare în fața mea, iar aici lui Nancy, mezina, i se taie gâtul, la șase pași de mandea. Ce-o să se întâmple cu Standley, cel de-al treilea din pachet, căruia îi facem o vizită la ospiciul unde dospește de atâția ani?

***

Cu excepția castelului Chambord și a palatului Versailles, detest marile construcții. După ce am isprăvit de vizitat (sau de convins pe cineva să viziteze) Versaille-ul, sunt foarte mulțumit să mă întorc la căsuța noastră din Saint-Cleud.

Când ești sărac, visezi la proprietăți vaste, la reședințe imense, cu șiruri de încăperi: salonul mare, salonul mic, biblioteca, liru-liru. Îți dorești scări monumentale, galerii traversând holuri pompoase. Așa încât te îmbogățești pentru a-ți realiza dorințele. Şi pe urmă, de-a lungul timpului, realizezi că toate astea sunt false, plicticoase, lipsite de valoare; că nu te simți bine decât în căsuța ta, cu trei-patru suveniruri pe pereți și cu damicela pe genunchi, în fața unui foc modest în cămin.

În mijlocul fastului te micșorezi; nu te face niciodată măreț, dimpotrivă, te copleșește. Toate aceste volume la prețuri de excepție îți încovoaie spinarea și, pe deasupra, fiscul te usucă. Pentru tine, fiscul are judecată; e un mare înțelept. Iahtul tău, automobilul Bentley, castelul din Sologne îl deranjează. Te preferă cu un F 4 și un Peugeot 205 și petrecându-ți vacanța la Club Med. De fapt, te apără.

Azilul din Cracket Springs e frumos ca o cazarmă de la Vauban, dar mai puțin vesel. Se ridică pe un promontoriu pe culmea căruia câțiva copaci nefericiți se leagănă în vânt. Ne lăsăm mașina pe esplanadă și ne îndreptăm spre intrare. Jérémie, încă nedezmeticit, pare să lupte cu o mahmureală tenace. Sunt momente când pare mai negru decât negrul.

Interiorul azilului e și mai rău ca exteriorul. Întunecat, culoare de caca, plin de țevi ruginite ale instalației de încălzire centrală, fire electrice jupuite, uși cu geamurile crăpate, pardoseli desprinse și o grețoasă duhoare de murdărie – și dezinfectant, ca să o pună în valoare. Într-o cușcă de lemn și sticlă, o vacă grasă și platinată contabilizează la bordul unui registru mare cât pluta Meduzei. O aștept să termine de adunat cifrele unei coloane lungi de optzeci de centimetri, ca să-i semnalez prezența noastră. Greu, greu de scos dintr-ale ei! Totuși, după al douăzeci și optulea acces al meu de tuse artificială, îmi propune în sfârșit biata ei mutră nulă și neavenită.

— Ce doriți?

— Să-l vizităm pe un pensionar al dumneavoastră.

— Sunteți din familie?

— Îi sunt cumnat.

— Figurați pe lista persoanelor cu drept de vizită?

— Încă nu.

— În acest caz, nu cred că-l puteți vedea.

— Va trebui, totuși, oftez eu, pentru asta am traversat Atlanticul.

— Pe cine?

— Atlanticul știți, întinderea aceea de apă care desparte America de Europa și Africa și pe care se face canotaj.

— Da, înțeleg, zice erudita, dar dacă nu sunteți acreditat, nu vă pot

lăsa să vedeți bolnavul.

Îi fac atunci marele joc destinat persoanelor coapte-varicoase-cu-celulită-și-început-de-fibrom. Ceea ce constă în a îndrepta spre ea o privire pierdută, a întredeschide gura și a-mi agita încetișor limba, ca și când aș aspira să continui această delicată operație în punguța ei pletoasă.

Dar pesemne că e frigidă, fiindcă mă aleg cu un canci.

— Nu pot face nimic! se intransingentează. Mergeți la doctorul Robinson.

— Unde-l găsesc?

— Intrați pe ușa cu geamuri de colo și o luați la stânga; e în ultima încăpere din fundul coridorului.

***

Afurisită priveliștea asta! Dacă i-ai vedea pe băieții care rătăcesc de colo-colo, nea Apollo! E dur de contemplat nebunia. Poartă cu toții un soi de trening albastru și papuci de piele și seamănă între ei, mai mult sau mai puțin, nu atât din pricina costumației identice, ci fiindcă demența le uniformizează trăsăturile. Privirile le sunt „absente”, obrajii căzuți, umerii încovoiați. Pun pariu că ăștia, care circulă, sunt cei mai puțin „atinși”; în ce hal or fi ceilalți!

Ici și colo, câte un infirmier cu mutră de cuțitar bântuie ca să se asigure că totul este O.K. la glumeți. Infern! Dante! Hieronimus Bosch! E unul, un bătrân, care târăște un scaun ținut de spătar, psalmodiind: „Să lăsăm să treacă! Să lăsăm să treacă!”. Un altul își scutură oușoarele în nădragi. Un al treilea nu se deplasează, dar se leagănă de pe un picior pe altul, fără a schimba ritmul. Un al patrulea arată spre tavan ori spre cer, ca pentru a-i pofti pe ceilalți să se teamă întruna.

Cei care, la venirea aici, nu sunt zărghiți trebuie să devină repede astfel.

„Doctor W. G. Robinson”.

Ciocăn.

— Intră! zice un glas de femeie.

Așa că intru și mă felicit pentru asta. Brunețica ocupată, la un birou, să-și facă unghiile îți înveselește retina după o asemenea traversare a coridorului. Tânără și frumoasă, posedă o privire care înțepenește și fermoarul nădragilor celor mai pașnici. Îmi zâmbește ca și când aș fi omul vieții ei, în întârziere la un randevu.

— Bonjur, tu! îi strecor. Aș vrea să vorbesc cu doctorul Robinson.

— Doar peste trei zile! răspunde fără a înceta să zâmbească.

Îmi desemnează printr-o fereastră largă parcarea unde ne-am abandonat bolidul.

— Pleacă pentru un weekend prelungit, declară șmechera. Mașina aceea mare, neagră, de lângă cea mică, verde, care e a mea.

Într-adevăr, văd un Ford mare manevrând și îndepărtându-se.

— Cu atât mai rău, zic, o să ne descurcăm și fără el. Ești frumoasa lui secretară, presupun?

— Altele nici n-are.

— Cu una ca tine, ar fi de prisos.

Așez un colț al dosului meu pe un colț al biroului ei.

— Lucrezi de mult la Cracket Springs?

— De trei luni.

— Să nu rămâi nu știu cât, ai risca să te sonezi printre flăcăii ăștia, și ar fi o crimă pentru o asemenea puștoaică!

Îmi știi cutezanța? Uneori nu-mi mai încap în piele, și trebuie să mă fac încăput de altcineva. Culeg cu delicatețe frageda bărbie a lui Margaret (numele îi e înscris pe o placă de care ea se slujește ca presse-hârtoage). Mă aplec, îi ating ușor buzele cu ale mele și reiau operația până ce gura i se întredeschide și am ocazia să o încalț olecuță cu limba. De unde rezultă un ușor gust de cafea, mentă și ruj.

Domnul Blanc, oarecum uluit, iese pudic din cabinet. Sper să facă bine de gardă, fiindcă dextra mi s-a și angajat în decolteul lui Maggy. Ah! Nicio restricție. Iată niște țâțâlici ieșite la drumul mare. Nu mă mai opresc să-i înfulec gura acestei comori. O fată atât de spontană, supusă și goală sub o bluză albă, e curat chilipir, Vladimir!

„N-avem ce să ne spunem, avem să ne iubim” cum cânta viteaza Colette Renard. E-atât de simplu! Nu-i pricep pe amărâții care trag întruna cu cobzăreala, în loc să-și desfășoare parâma cu noduri. Niște îndărătnici, niște înghesuiți. Cuprinși de poftă, dar crezând că e nevoie mai întâi de papagal, chiar dacă între timp se taie maioneza. Dintre cei care pălăvrăgesc, când trebuie pur și simplu să acționeze. Care ratează ocaziile. Inoportuni ai păsăricii. Ucigași de Hopa-Mitică. Totuși e atât de simplu, îți zic! O vrajă de moment. Niște unde care-și fac de cap. O comă muzicală în ticăloasa ta de viață! Deliciile senzoriale.

Înainte de toate, îți ții fleanca; de altfel nu se cade să trăncănești cu gura plină. Nenea care își cunoaște partitura te servește clasa-ntâi. Două mâini, o gură, o țepușă! Patru motive ca să-ți placă încoțopenitul și să-l practici pe rupte. Năvalnicul te ia în primire, te aduce în punctul suprem al lubrificării, înainte să-și azvârle osul pe toboganul tău cu draperi. Te ia în primire, te copleșește din cap până-n (tre) picioare. Fuge, fuge, gonaciul! A trecut pe-aici – vzimm! Se va întoarce pe-acolo – vzamm! Şi glandele ți se umplu de limonada, fetițo! Beneficiezi de peste tot în același timp: Tom Degețelul trandafir urcător, limbă în aspic, du-te-vino prin blăniță! Asta înseamnă să trăiești, puicuțo! Asta înseamnă în plin (ire)!

I-a căzut fisa la fix lui Margaret! M-a recunoscut din primul foc! N-a mai vrut să se lălăie. A dat buzna la înfulecare, mâncăcioasa, cu un Mișulică de serviciu burdușit cu spanac! Taratata! Dă-i, dă-i, și zi-i așa, zi-i așa la păsărea! O, ce spui de asta, le joacă pe față Reta! Estuarul

Amazonului! Şi cu un ditamai coceanul! Talia îi e precum gâtul unei sticle, și chestiunea cât fundul sus-numitei butelii! Poftim de mai pricepe misterele naturii, dacă-ți dă mâna! Mai cu seamă feminitatea. Suntem sloboziți în cosmos cu păsăricile și cocoșeii noștri. Să facem schimb și să ne veselim. Mulțumescu-ți ție Doamne, numai Tu TE puteai gândi la una ca asta.

O înșurubez cu smucituri nebune, pe masa de lucru devenită, prin impetuozitatea simțurilor noastre, pat de odihnă. Ce mai noroc! Răspântia loviturilor de sabie! Rupere. Nu conversăm. Doar ea ce mai țăpurește, ca să muzicalizeze momentul, să-i dea nițelus cristalin. Plutim de zor în briza dorinței, cum a scris ticăloasa aia de cumătră Sevigné. Cu toate pânzele sus; în dilatare totală. Ne armonizăm; în împerechere, sincronismul e un factor primordial. Intrăm în gară în același timp. Tampon în tampon. Jet de aburi ultim. Nor de fum. Indicibilă mulțumire de sine. Recunoștință față de celălalt. Drrace, cât era de *good*! Mersi frumoaso! N-ai pentru ce, drăguțule, mersi și eu pentru serviciu.

Suspină:

— Dacă ai fi venit mai devreme cu trei minute, doctorul Robinson era încă aici și am fi trecut pe lângă o clipă minunată.

Întreabă, cu un surâs.

— Ești obișnuit cu asemenea lucruri? Sări adesea asupra femeilor?

— Numai când au nevoie de mine.

— Atunci trebuie că nu faci decât asta! replică.

Drăguț, nu?

Privirea îi confirmă cuvintele. Ochii sunt fereastra sufletului, la fel cum șlițul e aceea a cucului, a scris Stendhal.

— Venisem să cer autorizația de a-l vizita pe unul din pensionarii voștri, mă întorc la oile mele.

— Nu e doctorul aici să-ți dea un bon de vizită, se plânge ea.

— Doctorul nu e, dar tu ești, Margaret! Scrie-mi numele pe o fișă și arde-i o ștampilă; o să meargă.

La chestia asta, o schimbare radicală. Se depărtează de mine cât ai zice pește. Cu o asemenea supravoltare a reșoului, nu e bine să alergi după mai mulți iepuri o dată.

— Ce vorbești? E imposibil! declară îndată. Dacă s-ar afla despre așa ceva, aș fi alungată pe loc. Doctorul Robinson nu glumește cu disciplina.

— Stai nițel n-o să afle nimic, scumpo!

— S-o crezi dumneata! Nimeni nu face o mișcare în casa asta fără ca el să fie informat. La Cracket Spring sunt tot atâția spioni câți angajați.

— Insist, ajung să o implor.

Rămâne neclintită. Ticăloasa!

Nu pot nici măcar lua înapoi ceea ce tocmai i-am oferit. Şi la ce mi-ar folosi? Ciocanul nu se pune la conservat.

Până la urmă, o las în plata Domnului și mă duc, plouat ca un

amărât. Am noul inconvenient de a nu-l găsi pe Jérémie pe culoar. Unde s-o fi dus zăpăcitul ăsta? Va să zică nu veghea asupra liniștii mele?

Merg în holul de la intrare; *nobody*! Blondina de la recepție și-a reluat buchiseala în marele ei registru. Ies în parcare. Nici urmă de Jérémie Blanc. Ce vrea să zică asta?

Şi atunci fluierul lui în tremolo îmi gâdilă timpanul. Vine de undeva de sus. Ridic capul. Colegul meu se află după gratiile dese ale unei ferestre de la primul etaj.

— Ce faci acolo? întreb.

— Sunt cu Standley Woaf, răspunde, *all black-ul.*

— Dar cum naiba?

— O să-ți explic. Vrei să-l vezi? Așteaptă, încerc să ți-l aduc la geam; lucru deloc ușor, e o matahală!

Negroteiul dispare. Trece nițel timp. Pe urmă îl văd că se întoarce târând o epavă omenească. Geamătul răposatului Jess Woaf nu mai e decât un morman de carne moartă. Are tărtăcuța tunsă numărul zero, dacă nu pui la socoteală electrozii care trebuie să i se înșurubează în craniu. Privirea sticloasă, după câte îmi pot da seama. Sub urechea stângă i se zărește o rană urâtă. Care îi coboară până la glotă. Trebuie să fie cicatricea glonțului pe care frățiorul i l-a cadorisit în timpul ultimului lor număr de music-hall.

— O.K.! mulțumesc.

Cele două chipuri abandonează fereastra.

Mă duc la hodoroagă și mă instalez la volan, nădăjduind în întoarcerea promptă a amicului meu. Ceea ce nu întârzie să se producă. Are mers de felină Jéjé. Domnul Mânjitu își regăsește alura ancestrală. O țâră primat, dacă înțelegi. Burdușit de mușchi bine lustruiți.

Se așază suplu, alături de mine.

— Demarează, șoptește, băieții au început să se înfurie.

— Care băieți?

— Funcționarii de la azil. Toți niște zdrahoni de bădărani, deloc amabili. N-au apreciat că l-am scos la vezeală pe omul nostru. Mi-au făcut un adevărat tărăboi.

— Cum ai făcut de-ai intrat la el în cameră?

Zâmbește.

— Ei bine, grație bonului de vizită.

— Pe care l-ai pescuit de unde?

— Dintr-un sertar al doctorului, în vreme ce tu îi lucrai secretara. Mi l-am semnat eu însumi, și i-am trântit o ștampilă de toată frumusețea.

— Formidabil!

Trecem de perimetrul proprietății; vremea e frumoasă, munții splendizi.

— Cum ți s-a părut ultimul Woaf?

— Inexistent. E absolut *out*. Teribil ce mai semănau tipii ăștia cu Béru. Standley ceva mai puțin decât geamănul lui, după fotografiile pe

care mi le-ai arătat; dar trebuie să ținem seama că e dărâmat rău de tot.

— Ai încercat să-i vorbești?

Jérémie rânjește:

— Ești într-o ureche! Să-i vorbesc? Încearcă să-i vorbești retrovizorului tău și o să vezi ce-ți răspunde.

— Nu-mi va răspunde, dar va reflecta, zic.

— Ei bine, Standley nu mai poate nici măcar să reflecteze. Te prinzi, bosule? E un morman de carne și nimic mai mult. Nici măcar proaspătă.

CAPITOLUL VIII

— Până la urmă, ce speri? întreabă Jérémie în clipa când opresc epava noastră hodorogită în fața unui modest stabiliment din Lyons.

— Nimic, răspund, și în consecință totul.

— De vreme ce mama lor a murit, ce informații ai mai putea obține?

— Înainte de a muri, Martha a frecventat, fatalmente, niște inși în viață, care poate sunt încă tot astfel și cărora li s-a putut destăinui…

Ne luăm cele două bagaje ușoare și intrăm într-un vag han, de culoare foarte locală. Stabilimentul are un etaj, mai mult sau mai puțin victorian, în ciuda albastrului intens care-l acoperă din cap până-n picior (cu excepția unui cadru din jurul ușilor și al ferestrelor, care e galben canar). O parte joacă rolul de băcănie, restul e cafenea-restaurant, cu o lungă tejghea de lemn, o imensă oglindă leproasă unde se reflectă niște sticle ce trebuie că nu servesc prea mult, și clienții din colț, care se adapă cu bere și bourbon. Între băcănie și cârciumă e o scară de fier forjat, pentru care un anticar londonez ar plăti o avere.

Bomba e goală. Câteva mese. O pianină, o țintă pentru săgeți, afișe strâmbe reprezentând Stâncoșii. Pe o masă e o butelcă de poșircă și o pălărie Stetson. De undeva răzbate, ca fond sonor, zgomotul de niagară al apei de la o toaletă. Imediat apoi apare un ins gras și bătrân, cu păr sârmos, aranjându-și pantalonii. O grămadă de tipi cântă la diferite instrumente în vreme ce se plimbă; ăsta e în stare, din mers, să-și tragă nădragii. Se duce să-și reia locul în fața pălăriei, înșfacă berea și-și expediază câțiva centilitri către amigdale. E cărunt dar vioi moșneagul. Cu riduri dăltuite de mișcările de băutor nărăvit.

— Scuzați, îl abordez, e cineva care primește clienții în hotelul ăsta?

— Ei bine, de obicei e *uncle* Jerry, scuipă moșul, dar l-am auzit călărindu-și servitoarea în cămară. Iepuroi afurisit; musai să tragă două cartușe pe zi, altminteri cade bolnav. Ştoarfele lui de servitoare n-au timp nici să-și tragă sufletul sărăcuțele!

Rade o nouă dușcă și râgâie dogit. Asta-mi aduct aminte de Béru. Lăcrimez. Grasul! Ce imensă a devenit planeta fără el!

— Ţin mult coiturile lui uncle Jerry? mă informez.

— Foarte; tatăl lui era pastor.

— Nu văd legătura!

— Asta vrea să spună că părintele Jefferson și-a crescut băiatul în noțiunea păcatului. Așa că Jerry, în vremea asta, se și roagă, ceea ce încetinește lucrarea ticăloaselor lui de glande, înțelegeți? Uneori credința îi e atât de puternică, încât nu reușește să juiseze; e obligat atunci să se trateze la miss Mabel care, în ce privește chestia asta, e un adevărat demon, știe să golească și pungile cele mai bine înnodate!

Își termină berea, se ridică, trece înapoia tejghelei.

— Beți ceva, băieți?

Îi dăm acordul nostru pentru două beri, și el se duce să le scoată dintr-un răcitor antic, cu ușă de lemn.

— Apropo de pastor, cred că Domnul e cu noi, murmură Jérémie; flăcăul ăsta bătrân și flecar e tocmai interlocutorul pe care-l căutai. Punem pariu?

Tatamare se întoarce, după ce a destupat sticloanțele. Are niște carabe atât de mari, încât cară butelcile cu o singură mână, și nu ținându-le de gât, ci de la mijloc.

— Ei bine, stați jos, băieți. De unde veniți?

— Din Franța.

— Așa-mi spuneam și eu. Bine-ați venit, fiilor. Cunosc Franța. Am fost pe acolo, voluntar, în nouă sute opt'șpe.

Incredulizăm:

— Dar câți ani ai?

— M-am născut la o mie nouă sute; faceți socoteala, ușor!

Râde.

— Prima blenoragie am luat-o în Alsacia. O puștoaică pe care ai fi împărtășit-o fără spovedanie. Vă dați seama, cu toate trupele care treceau prin împrejurimi!

Trage o dușcă zdravănă, râgâie din nou, își șterge gura plină de spumă.

— Şi ce căutați la Lyons? Sunteți turiști?

— Nu, funcționari la asigurări.

— Ia te uită! Pe-aici n-o să plasați prea multe poliție, băieți. Oameni noștri se tem de străini.

— N-am venit pentru așa ceva, bunicule, ci ca să găsim o familie căreia un francez răposat i-a lăsat bunurile lui.

Bătrânul râde cu gura până la urechi. Are o moacă de Hemingway înainte să-și fi ferfenițit creierul cu pușca de vânătoare. Un Hemingway care ar fi mers până la capătul drumului.

— Tradiția cere ca moștenirile să se lase în sens invers, băieți. Mai degrabă *frenchies* au în America unchi pe care îi moștenesc.

— Vezi bine, bunicule, că există și excepții.

Se întunecă la față.

— Dacă-mi cunoașteți vârsta, nu trebuie să vă simțiți obligați să-mi spuneți bunicule. Aici toată lumea îmi zice Ben.

— O.K., Ben!

— Şi se poate afla numele familiei de șmecheri care o să înhațe economiile franțuzului?

Mă prefac stânjenit:

— Secret profesional, Ben!

— Şi fundul meu bătrân e *top secret*? bodogăne el? Ce părere aveți băieți? Aici se află totul. E un orășel din Colorado; când un tip halește fasole, pârțurile le trag vecinii!

Zâmbesc, mă uit la Jérémie. Negroteiul se pronunță întotdeauna primul în asemenea cazuri.

— Domnul Ben e om de încredere, murmură el; se vede de la o poștă.

Mi-a vorbit în engleză. Boșorogul îi trage o bătaie pe umăr care e cât pe-aci să-l dărâme pe negus de pe scaun.

— Uite un tip isteț, mă asigură…

Mă fac că mă predau, învins de incoercibila simpatie se degajă din interlocutorul meu:

— Familia Woaf, dezvălui, coborând glasul.

Bătrânul Ben pârțâie de dezamăgire:

— Ei bine, nicio șansă, băieți!

— De ce oare, Ben?

— Fiindcă familia Woaf nu mai există, copii. Am auzit azi-dimineață la radio că Nancy, fata pe care căzătura de Martha o avusese cu un negru, ceea ce nu mă împiedică să te respect, băiețandrule, a fost ucisă de un client, în bordelul ei din Denver. Nu rămâne dintre alde Woaf decât Standley, care e complet haihui, într-un ospiciu, de când nătărăul lui de frate i-a trimis un glonte în cap în timpul numărului lor de circ. Şi ce-o să facă amărâtul ăla cu moștenirea voastră? Să-și cumpere o cămașă de forță din mătase?

Rânjește.

În clipa asta apare și patronul. Poartă o cămașă în pătrățele, pantaloni negri de pânză și un Stetson bej. Descoperindu-ne în localul lui, se încruntă, mai ales când ne vede așezați în fața unor beri.

— Eu i-am servit pe acești domni, zice Ben.

— Eram în cămară, face, laconic, uncle Jerry.

E un lungan gălbejit, cu o mustață de șobolan bolnav, sub un nas sinuos, privirea ca o virgulă, gura între paranteze; membru al clubului siniștrilor. Partidele de amor ale insului trebuie că nu aduc a tarte cu fragi.

Remarcă un moment ironia lucrurilor, copilașule roz: am intrat aici să cerem două camere, dar întâlnirea cu taica Ben mă face să nădăjduiesc că n-o să avem nevoie de ele.

Fără nicio îndoială, bătrânul ăsta e gazeta din Lyons. Cunoaște tot ce s-a întâmplat în ținut, de la începutul secolului. Peste două ceasuri și câteva beri, îi scoatem și sâmburii.

O fată înaltă, ostenită și roșcată își face apariția, îmbrăcată cu o fustă de jerseu foarte lungă, care mătură podelele mai bine decât ar fi în stare să o facă ea cu un O'Cedar. Corsaj alb, care abia adăpostește niște grozav de mari sâni neînsuflețiți (dar nu și lipsiți de mult suflet).

Toantă și tristă, fără a fi totuși urâtă.

— Uite-o și pe cămara ta, rânjește Benla adresa lui *uncle* Jerry.

— Cine? scrâșnește mocofanul.

— N-ai zis adineauri că erai în cămară? pufnește moșneagul șugubăț. Așa că ți-am zis și eu: uite-ți cămara! Nu, Molly?

Râde atât de tare, încât printre dinți i se vede fundul plin de rahat al izmenelor vechi. Patronul, vexat, se transportă până în dosul tejghelei.

Chelnerița ne vizionează cu interes. Pariez cu tine un deget băgăreț, contra un pupat țeapăn pe casca integrală a pompierului meu cu circumvoluțiuni variabile, că tocmai se întreabă dacă „e într-adevăr mai bine” cu un băiat de teapa mea decât cu patronul ei de tristă figură. Trebuie că nu e *very* vesel să te lași călărită de dimineața până seara de bătrânul ăla incapabil. Nimic nu e mai îngrozitor decât slujnicele luate cu forța de stăpânul lor. Slujbă și supunere! Le speli rufele, le faci șalupele cu cremă, le pregătești mâncarea, le freci țucalul cu Ajax – amoniacat și, pe deasupra, le lustruiești și mătigușul, afirmând că nu mai poți de fericire. Toate astea pentru un salariu de naufragiata din bordeluri. Şi mai crezi că lucrurile s-au schimbat? Că totul merge impecabil?

Când le văd pe fetele astea de treabă, cu sărmanii lor chiloței care se întrezăresc pe sub haine, albi în zilele „normale”, negri când sunt în „indispoziție”, ca pentru a-l informa pe „domnul” despre situația meteorologică, asemeni steagurilor înălțate pe plaja pentru a indica dacă marca e practicabilă sau nu! Ah, cum mă înduioșează micuțele noastre bone sudeuropene! Nu miros prea grozav la subțiori, dar sunt atât de drăguțe în uniformele de serviciu și atât de tembele în țoalele „civile”: jeans de doi bani ori minijupe, tee-shirts de serbare câmpenească, plete în sfârșit desfăcute, semn de libertate provizorie, care le dă aerul unor târfe inocente.

Îi zâmbesc lui Molly. Ea îmi răspunde cu aceeași monedă.

— Azi a fost în stare? întrebă Ben.

Fata aruncă o privire speriată în direcția tejghelei unde comandantul de bord și-a reluat postul. Şi se întoarce în grabă la îndatoririle ei.

— Schimbă câte cinci-șase pe an, oftează bătrânul. I s-a întâmplat să dea peste două sau trei însărcinate. Închipuiți-vă că le face să avorteze el însuși! Are o afurisită de trusă pentru așa ceva băiatul de popă.

— Halal! zise domnul Blanc. Să mai luăm o bere, e rândul meu.

— După care dau și eu una! mă hotărăsc. Nu vrei ceva mai de soi decât berea, Ben? Ce-ai zice de un bourbon ca lumea?

— Nu, fiule, o să iau doar un gin cu bere, ca s-o fac un pic mai vârtoasă.

— Cum dorești. Pe urmă, dacă vrei, o să ne spui întreaga poveste a familiei Woaf, ca să putem scrie un raport cu cap și coadă. Firește, orice osteneală merită o răsplată, așa că o să-ți înmânez, din partea companiei, cinci sute de dolari; de acord?

Pleoapele umflate și roșii ale moșneagului se umezesc.

— Sunteți niște băieți nemaipomeniți, ne asigură Ben.

Am înțeles-o din prima ochire, când m-am întors de la privată.

***

Şi tataia e un tip de mâna-ntâi.

Ce poate fi mai captivant pentru un sticlele decât un vorbăreț care știe o grămadă de chestii? Or Ben știe TOTUL. E un șmecher, un ins caro observă și deduce. Se zice că memoria bătrânilor e pe ducă. Zexe! Își amintesc oameni, date, împrejurări. Nimic nu se pierde din oceanul amintirilor lor. Îți relatează cele mai mici detalii, cu o precizie de ordinator. Își aduc aminte cum era vremea „în ziua aceea", felul cum erau îmbrăcați împricinații, ce au mâncat și au băut. Nu trebuie decât să învârtești nițeluș sfredelul din când în când, dând de băut. Cerând o precizare sau numai să-i privești, cu un zâmbet încrezător.

Pe taica Ben l-aș adopta, de n-ar avea vârsta bunicului meu. E genul de individ pe care îl poți aduce la tine cu toată încrederea: înlocuiește televizorul rămas în pană, lipește farfuriile sparte, repară siguranțele electrice.

Îl ascultăm pălăvrăgind, cu reculegere, aproape cu tandrețe, în cele din urmă izbutește să-l scoată din sărite pe uncle Jerry. Acesta vine, sever, la masa noastră și zice, arătând cu bărbia spre moșneag:

— A început s-o ia razna de-a binelea: dacă vă plictisește, spuneți-mi, să-l dau afară.

Bietul prostănac nenorocit! Privirea mea de gheață îl derutează. Înțelege că el ne plictisește, și încă din plin. Acestea fiind zise, e adevărat că moș Ben s-a făcut pulbere. Spumegă vorbind, și ochii i se scaldă în gin. Din vreme în vreme, se oprește ca să privească spre ușă.

— Aștepți pe cineva? îl întreb în cele din urmă.

Clatină din cap.

— Tot mai cred că maica Rosy o să dea peste mine; câteodată uit că s-a prăpădit acum douăzeci și opt de ani, putoarea. Ce scene a fost în stare să-mi facă în sala asta, unde vă vorbesc, băieți, nu pot să vă zic! O vrăjitoare! În seara când am găsit-o lungită pe lespezile din bucătărie nu-mi venea să cred într-un asemenea noroc. A alunecat pe niște coji de cartofi și și-a rupt gâtul de marginea plitei. După funeralii, nu m-am trezit din beție o lună întreagă. N-aș fi crezut niciodată că moartea ei o să mă facă atât de fericit. Ce vă povesteam despre Martha Woaf? A da: o curvișteină înrăită! La zece ani, îl încalecă pe pastor, după lecțiile de religie. Totuși reverendul nu știa de glumă. Avea o figură care-ți îngheța zâmbetul pe buze. Cu toate astea, într-o zi, soția doctorului Mordhon[15], a cărei soacră era pe moarte, vine să-l caute pe pastor, și ce vede? Puștoaica Martha, fără chiloți, călare pe mădularul reverendului și hâțânându-se ca toți dracii. Pastorul ședea jos, fetița sta cu spatele la el și își înfigea ciotul lui între fese.

În urma scandalului, omul a trebuit să plece din regiune.

Dar o asemenea aventură n-a trecut neluată în seamă de masculii din ținut. Am vrut cu toții să gustăm bucățica asta atât de disponibilă. Şi trebuie să spun, cu mâna pe inimă, băieți, că în cazul unei persoane ca

Martha merita să-ți vinzi sufletul pentru dosulețul ei. Viciul său era călăritul cu spatele la bărbat. De altceva nici nu vrea să audă. Ori de-andăratelea, ori deloc. La urma urmei, mi se pare că, în vreme ce făcea amor, mutra tipilor îi strica Marthei tot cheful. De la bărbați nu dorea decât membrul, nu figura și nici restul. Doar își punea dosul ei frumos pe coada ta și interpreta de una singură întreaga partitură.

Am mai remarcat o chestie, mai degrabă jignitoare: când noi, motanii, ajungeam să ne dăm duhul, ne bălăcărea ca pe niște ticăloși, făcându-ne porci infami. Frumoasa noastră sămânță o scârbea. Voia doar coceanul nostru – punct și de la capăt. Un caz! O ședință țeapănă de curățat hornul și pe urmă pe-aci îi era drumul. Vai de aceia care juisau înaintea ei sau o dată cu ea. Îndată ce-și făcea plăcerea, Martha se descăleca binișor și spăla putina, fără să se întoarcă, lăsându-te de izbeliște, fără remușcări, cu ciomăgelul bălăngănindu-ți-se prostește pe dinainte. Nu cunoștea mila.

Îi fac semn cioclului-barman să aducă muniții. Tataie e atât de rătăcit, încât nici măcar nu-și dă seama că ne ciocnim paharele pline de al lui gol. Toarnă pe gât științific, după fiecare dintre fraze: o dușcă, gogâlț! Suntem întâlnirea lui mult visată, norocul pe ziua de azi. Grație nouă, își poate umple pe gratis burdihanul, și pe deasupra îi votăm și un credit pentru ziua următoare. Dumnezeu însuși ne-a scos în calea lui.

— Totuși s-a măritat, în ciuda aversiunii ei față de bărbați! notez.

Pufnește în râs.

— Mie-mi spuneți, băieți! A, ce mai căsătorie! Ştiți pe cine a luat șmechera asta? Pe John Woaf, zis „Ăl de n-are”. Un soi de castrat, nițel nebun, care împingea vagonete în mină. Şi știți de ce s-a măritat cu nenorocitul ăla? Fiindcă era borțoasă, cu doi gemeni; dar absolut niciodată nu și-a îndeplinit cu John îndatoririle de soție; dimpotrivă, mai curând el făcea pe femeia în casă: ștergea și înfășa copiii, gătea și deretica, în vreme ce doamna Martha continua să danseze în cozile tuturor celor pe care-i întâlnea.

Şi re-re-re-re-re-reâncepe să bea.

De ce îmi vine în minte o întrebare? Absolut prostească în aparență:

— Şi se știe cine e tatăl gemenilor?

— N-a făcut o taină din asta: doctorul Golstein, un evreu-neamț, refugiat în America. Cum de-a eșuat în Lyon n-am știut niciodată. Locuia în casa cu coloane ce se ridică la câteva azvârlituri de piatră de stadionul de baseball. Era cu o femeie care îi semăna și care trebuie să fi fost soră-sa. Martha a lucrat la ei ca servitoare – mai mult sau mai puțin. Şi uite că rămâne însărcinată; dar știți ce e mai nostim? Bate toba peste tot că o să aibă gemeni, încă de la începutul sarcinii. Pe vremea aceea nu se putea prevedea un asemnea lucru, cum se întâmplă astăzi, grație ecografiei. Ei bine, cu toate astea, ea ŞTIA. Şi dădea de înțeles că Golstein îi aranjase cadoul ăsta. Un bătrânel slab cum e țârul. Cu un aer preocupat, departe de bucuriile acestei lumi și mai cu seamă de cele ale

cărnii, îmi aduc aminte că eu i-am atras atenția cum că doctorul era liber, putea să-și repare greșeala luând-o de nevastă. Martha a ridicat din umeri. I-am zis atunci că, fiind doctor, putea cel puțin să-i smulgă din pântece buruiana aia; netrebnica mi-a răspuns că e de acord să le păstreze pe pușlamale și că Golstein o va ajuta să se căpătuiască. Într-adevăr, am băgat de seamă o schimbare totală în viața ei. Şi-a cumpărat o căsuță, țoale noi și s-a lăsat de muncă. Pe urmă s-a întâmplat ceva îngrozitor cu doctorul Golstein și sora lui. Într-o dimineață, au fost găsiți morți, fulgerați de o capsulă cu cianură pe care au cronțănit-o în timpul nopții. Şeriful de aici a conchis că era o dublă sinucidere. Așa-s străinii ăștia, nu știi niciodată ce le trece prin cap!

— Şi Martha? întrebă Jérémie.

— O, ei nu i-a fost nici cald, nici rece. Mai avea o lună până să fete, s-a măritat cu bietul John și și-a urmat viața de mai-nainte. A născut, și chiar gemeni. I-a crescut la voia întâmplării, așa că n-a ieșit din ei mare lucru. Aproape niște golani, pe care nu-i interesau decât armele de foc. Au pus la punct un număr de circ, și, vreme de câțiva ani, nu le-a mers prea rău. Martha s-a lăsat îmbortoșită pentru a doua oară. De un predicator negru pe care îl subjugase. Negresa pe care a avut-o din dragostea aceea a ajuns târfă la Denver, și ieri a fost ucisă de un maniac. Grozav destin în familia asta. Şi ați picat tocmai bine, băieți, cu moștenirea voastră franțuzească.

— Să ne întoarcem la gemenii diavolului, Ben. Dacă vrei.

Moșneagul se ridică, clătinându-se.

— De acord, fiule, de acord, dar înainte trebuie să mă ușurez, bășica mea nu mai e ce-a fost. Altădată aveam o ticăloasă de autonomie, de puteam înghiți șaisprezece beri fără să mă scol de la masă, și când mă duceam să mă golesc de toate astea, ajungeam să stropesc ferestrele de la etajul doi la *Chase Manhattan Bank*…

Se duce până afară, descriind viraje neliniștitoare: să crezi că e un cuter care navighează împotriva vântului sau contra lui Colbert[16].

— E înduioșător, mă asigură Jérémie.

— E interesant, adaug. Povestește bine; o și văd pe acea Martha Woaf. Afurisit personaj!

Mă duc la tejghea, unde e casa. Cavalerul tristei figuri face socoteli, la lumina unei lămpi cu abajur. Şi-a pus un cozoroc de mică, verzui, ca pentru a se apăra de razele lămpașului.

— Pot da un telefon în Franța? întreb.

— De ce nu? bombăne mocofanul-deloc-frumos. Dacă aveți dolari…

Îmi vizionez țăcănitorul. Fiindcă trebuie să țin seama de decalajul orar pe care îl evaluez la opt ceasuri. Aici e unsprezece dimineța, deci la Paris trebuie să fie trei noaptea.

— Cu un strop de noroc, pot nădăjdui să-l găsesc pe Mathias la Marea Cabană, având în vedere că e din ce în ce mai puțin grăbit să se întoarcă la domiciliul lui mișunând de copii.

Şi îl obțin, știi cum? Cât ai clipi.

Relațiile noastre s-au restabilit, după o ceartă îndelungată. Desigur, le lipsește încă delicatețea, dar sunt marcate de dorința reciprocă de a ne face pe plac.

— O, dumneata ești, comisare!

Şi izbucnește în hohote de plâns.

— Iartă-mă, sughiță printre lacrimi, nu ajung să mă obișnuiesc cu ideea morții lui Bérurier. Nu credeam să-mi fie atât de drag. Dar am petrecut toți trei clipe așa de excepționale!

Durerea îi pare sinceră și mă simt mișcat.

— Vom încerca să-l răzbunăm, Ruginitule! declar, cu speranța că nu am vocea unui actor de film mut.

Uite că i-am spus pe porecla de dinaintea promovării lui ca director al laboratorului poliției tehnice. Ruginitul! Într-o anumită măsură, ea a fost la originea disputei noastre, dar de data asta omul nu reacționează.

— O, răzbunarea, oftează Mathias. E ideea care ne vine mereu în minte, comisare. O idee meschină, pentru spiritele noastre meschine.

Mulțumesc frumos! Dar știu că, spunând asta, n-a vrut să-mi fie dezagreabil. Vorbele i-au pornit din inimă. Şi, în fond, are dreptate.

— Am nevoie de tine! trec la subiect. Aș vrea curriculum-ul unui anume doctor Golstein, un evreu-neamț care ar fi fugit de naziști la începutul războiului și s-ar fi dus să locuiască în Statele Unite. A murit la Lyons, Colorado, în 1944. Imposibil să-ți spun mai multe, deocamdată nu-i știu prenumele. Avea cu el o soră. Habar n-am în ce regiune a Germaniei locuia, nici ce ocupație a avut. O aiureală, nu? Cu atât mai mult cu cât numele nu are nimic prea original.

Mathias șoptește:

— Nu-ți face griji, o să mă ocup personal de problemă. Pentru rezultate unde pot să te caut?

— O să te sun mai târziu, nu sunt de găsit.

Moș Ben se întoarce, cu prohabul larg deschis; dar nu e peștera minunilor, și sărmanul artefact albicios ce se zărește pe o pernă de păr cenușiu nu are nimic care să îndemne la dezmăț.

— Așa, drace acum mi-e mai bine! afirmă străMoșul. N-ar îi cazul să mâncăm un mic hamburger, băieți? Mi-a ieșit un fel de gaură în stomac, și simt că se va lărgi dacă nu facem nimic.

Dorințele lui fiind porunci, îl rog pe gulgutierul cu cozoroc să ne servească o gustare. El o strigă pe servitoarea pe care abia a înșurubat-o, ca să-i repercuteze comanda mea; așa e cu ierarhia.

— Sunteți adevărați băieți buni, băieți! ne laudă Ben. Trebuie să fie un noroc dumnezeiesc să ai drept fii doi băieți ca voi. Ce v-aș mai putea spune în plus?

— Vorbește-ne mai amănunțit despre gemeni, taică Ben. Bine, ne-am înțeles, erau doi șnapani a căror pasiune pentru armele de foc, i-a dus la circ. După câte am auzit, unul dintre ei a dat în darul suptului și și-a

împușcat fratele?

— Textual. Standley a încasat în gât un glonte care i-a străbătut țeasta și i-a produs leziuni ale creierului; n-a murit, dar a ajuns ca o plantă.

— Şi fratele celălalt n-a fost hărțuit de poliție?

— De ce? Un accident. Găurindu-și geamănul, își pierdea dintr-un foc și slujba. Şi pe urmă, cei doi nu se despărțiseră niciodată mai mult de cinci minute, doar cât să-și facă nevoile. Viața lui Jess, după moartea cerebrală a lui Standley, nu mai însemna nimic, crede-mă, fiule. Voi nu știți ce e aia o pereche de gemeni. Când unul dintre ei ajunge să lipsească, celălalat e mai rău decât singur. După dramă, Jess s-a simțit blestemat de Dumnezeu.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A devenit vagabond. S-a dus la New York unde, în câteva luni, după cum se povestește pe-aici, a ajuns o zdreanță. Cerșea cât să-și cumpere ceva bere și dormea în aziluri de noapte.

— Şi pe urmă?

— S-ar părea că a murit la Washington, acum câteva zile, o fatalitate în afurisita asta de familie, care nici nu era familie adevărată. Iată de ce, băieți, moștenirea aia din Franța riscați să cam rămâneți cu ea acolo.

Tace, fiindcă roșcata Molly tocmai ne-a livrat haleala totodată – mai cu seamă – fiindcă a epuizat subiectul. Puștoaica, n-aș vrea să credeți să mă laud, însă are cârlig teribil la mandea. După felul în care își freacă gamba de genunchiul meu atunci când ne așază hamburgerii pe masă. Nu se grăbește cu servitul. Îi strecor și eu binișor sub fustă lopata dreaptă (cea aparținând corpului expediționar) ceea ce, o simt imediat, face să-i freamăte păsărica. Ar trebui, poate, să luăm o cameră pentru la noapte, nu?

O să-ți spui că frumosul San-Antonio decade dacă a ajuns să dragheze o chelăreasă cu preț redus, care să lasă cotrobăită de două ori pe zi de maimuțoiul ei abject. Îți voi răspunde că sunt tentat să o fac nu din motive de viciu, ci dintr-o reală compasiune. Nevoia de a samariteniza. Dacă i-aș trage una bună, în manieră pariziană, asta ar ajuta-o pe Molly să-și suporte existența căcăcioasă, de Cosette din Colorado.

Fără să vreau să mă dau mare, simt câteodată că mă trec chemările unei vocații. Şi îți prezic că într-o bună zi ai să mă găsești înveșmântat cu o pelerină neagră și purtând o beretă mare, stil Abatele Pierre, și scoțând din buzunar, aidoma lui, o sticluță cu medicamente, din care voi trage câte un strop, din vreme în vreme, ca să pot înfrunta anotimpul rece.

Mișulică e vade-mecum-ul meu. Mă ajută în orice împrejurări. Indispensabil! Mă interesez:

— Locuiești în hotel, Molly?

Încuviințare scurtă, pe mutește.

— Spune-i lui *uncle* Jerry că luăm două camere. O să te aștept într-a mea iar dumneata vei veni acolo îndată ce ai să poți.

Am coborât glasul, ca să nu fiu auzit de bătrânul Ben. Servitoarea își dă avizul (de pe acum!). Așa că îi pasez moșneagului cinci bancnote de câte o sută de firfirici.

— Întinde de banii ăștia și nu-i arăta prea des, că e plin de pirania peste tot.

Ca să-i întrerup mulțumirile, insist:

— N-ai nicio idee despre ce-a putut pune la cale Jess Woaf înainte să moară? Plecase din New York, de vreme ce a dat în primire la Washington.

— Așa o fi, dar eu unul nu știu nimica-nimicuța, fiule. Cumătra Martha murise, Nancy își punea fundul ei mare la bătaie în Denver – n-aveam de la cine să mai aflu noutăți despre Jess.

Ei bine, să ne înclinăm în fața evidenței; mina de informații constituită de Ben a secătuit. Dar nu și el! Băutor de categorie grea!

***

Când am terminat de clămpănit, ne-am dus valizachele în două camere destul de curățele, cu mobilier de pin. După care am pornit-să căscăm gura prin orășel.

— Ţii chiar atât să-i faci o bucurie slujnicuței? m-a întrebat Jérémie, pe nepusă masă.

M-am abținut să-i replic. Ceva nedefinit mă reținea la fața locului. Simțeam că aici se află nu soluția enigmei, ci capătul firului ce trebuia apucat pentru a ajunge la soluție. Tot plimbându-ne, am ajuns în fața casei vag coloniale ocupate odinioară de doctorul Golstein, tatăl prezumtiv al gemenilor Woaf.

Se afla într-adevăr lângă stadionul de base-ball[17] și trebuie că fusese cârpăcită destul de mult de când doctorul nu mai locuia acolo. Câteva construcții moderne, ridicate împrejurului ei, o desfigurau acum și-i deterioraseră specificul inițial. Devenise un soi de instituție particulară destinată tinerelor fete din înalta societate lyonseză. Un grăndinar cărunt tundea peluza. Fără să aibă vârsta bătrânului Ben, căra totuși o grămadă de ani în oase.

Am așteptat să oprească morișca mașinăriei infernale, pentru a schimba sacul din plastic servind la strângerea ierbii tăiate. L-am abordat cu voioșie.

Era aproape coloured. Cu ochi contemplând Muntele Saint-Michel, în timp ce cu celălalt se străduia să vadă cum ar putea fi vremea la Rennes.

— Frumoasă casă! am afirmat arătându-i fațada plină de coloane.

A râs galben, din pricina dinților vopsiți cu zeamă de tutun.

— Dacă ați fi văzut-o odinioară, era și mai și.

— Ai cunoscut-o în epoca aceea?

— Şi încă cum! Îmi aduceam gagicuțele aici în parc, după partidele de base-ball.

— Proprietarul nu era un doctor neamț, refugiat în Statele Unite în perioada războiului?

Clătină din cap în semn că nu, apoi pare că se mai gândește.

— Vreți să vorbiți de Sigmund Golstein?

— Parcă așa-l chema, da.

— A, el n-a fost niciodată proprietar. Era doar locatar, și nici n-a stat mult. Abia doi ani. Locuia cu sora lui, și s-au sinucis amândoi, îmi amintesc. Ciudați. Indivizi.

— Am auzit că lăsase însărcinată o fată de pe-aici.

— Martha?

— Așa mi se pare.

Grădinarul adoptă o expresie prudentă.

— Mare lucru nu se putea înțelege din povestea aceea; trebuie să vă spun că Martha era la fel de într-o ureche ca și doctorul.

— Dumneata l-ai cunoscut pe Golstein?

— Din vedere. În anii aceia lucram în mină, ca trei sferturi dintre bărbații de aici.

— Şi Martha unde locuia?

Omul desemnează un punct în spațiu.

— Trebuie să vă duceți înapoi la stadion, să o luați pe prima la dreapta și să mergeți până dați de un grup de case din lemn. Vopsite toate în verde, cu excepția uneia singure, pictată într-un mov de ți se strepezesc dinții. Asta mov, bineînțeles, a fost a Marthei.

— De ce „bineînțeles”?

— Fiindcă femeia aia nu putea face nimic ca toată lumea, domnule. Într-o ureche, dacă vă spun!

Dă din cap.

— Există oameni care nu prea știu cum să-și ducă viața. Au, pretutindeni, aerul că sunt în exil, până și în căminul lor – și poate că mai mult acolo decât aiurea.

Îl părăsesc când încheie această strălucită considerație.

— Am aflat măcar prenumele doctorului, filozofează Jérémie. Sigmund, ca Freud.

***

Sălașul familiei Woaf e deosebit de celelalte case nu numai din pricina culorii; are și un aspect aiuristic, de ceas cu cuc, destul de anapoda. Se simte că proprietăreasa n-a încetat să-l „particularizeze” din scoarță de copac, trofee caribu împăiate, medalione din scoarță de copac, trofee indiene și alte asemenea lucruri grațioase și decorative în cel mai înalt grad… Nu mai lipsește decât un bătrân sioux cu pene,

așezat pe pridvorul de scânduri și fumându-și pipa îndesată cu *Early Morning*, bine mirositor. Dar în ciuda tuturor acestor dichisuri, clădirea se transformă într-o ruină fiindcă a rămas nelocuită. Ca în toate colțurile de lume, băieții din împrejurimi au lapidat ferestrele, și resturi de perdele îți fac semne de „adios” printre giurgiuvelele goale.

— De bună seamă, o să intri! zice domnul Blanc.

— De bună seamă.

— Ești nebun!

— Firește. Dar tu?

Scot la iveală sesamul. Internațional! Vorbește limba tuturor închizătorilor. Mi-ar plăcea ca autoritățile americane să mă lase să meșteresc ușa de la Fort Knox[18] să văd dacă ar ajunge să o convingă și pe ea.

Intrăm în această locuință moartă. Olfactivul ne e asaltat de o duhoare acră, de plante aromatice uscate. Sunt borcane pline de așa ceva, pe etajere, și cupe pline de mobile. Trebuie că se îmbălsăma Martha a noastră. Da, o femeie ca nimeni alta. Umbla cu făcălețul, dar nu voia să-i „vadă” pe bărbații care o descăpăceau. Așa, că, de copil, reinventase amorul a la Duc d’Aumale. Se lăsase însărcinată cu „gemeni” programați, de un bătrân doctor neamț exilat; trebuie că acest tip, care scăpase mrejelor naziste, convenea firii ei „originale”. Pe undeva, se întâlneau pe aceași lungime de undă doctorul Mabuse și slăbăticuța. Înțelegerea dintre ei funcționa bine. Întrebarea îmi vine inexorabil: „De ce mama dracului gemenii ăștia nenorociți semănau cu Alexandre-Benoît Bérurier, născut la Jerpeliții Vechi, în inima grasei Normandii?”

Căminul are o cujbă, ca în vechile noastre ferme. Şi încă e plin de cenușă. Emoție! Un bătrân balansoar se află în fața vetrei, împodobit cu o pernă extraplată, uzată, pătată, aureolată de umezeală. Ghicesc că, la sfârșitul vieții, Martha se așeza aici și-și legăna trecutul mediocru, privind dansul focului.

Se asculta sfârșindu-se bătrâna, rumegându-și nebuniile de odinioară. Cu o curioasă nerăbdare, mă așez pe scaun și contemplu căminul stins. Îi imprim fotoliului un balans ușor. Legănarea e semnul smintelii, îi revăd pe nebunii de la azil, bălăbănindu-se de pe un picior pe altul. O mișcare înainte, o mișcare îndărăt. Cui îi corespund aceste mișcări pendulatorii? Umbrei și luminii? Demenței și rațiunii? Înaintării și retragerii? Binelui și răului? Vieții și morții? Sugiucului meu și găoazei tale?

Jérémie, mai puțin sentimental, explorează locuința, în stilul lui de felină. Are ba un mers de baschetbalist american, ba o alunecare de pumă, după loc și oră a zilei.

Martha își fericea păsărica în felul ei, slujindu-se, în fond, de parteneri ca de niște scule artificiale. Şi pe urmă apare Golstein… Niște gemeni „anunțați” încă de la concepere. Doctorul îi pasează suficienți

marafeți încât, în așteptarea nașterii, ea să poată dobândi această căsuță și să înceteze să mai muncească. Înainte de venirea pe lume a copiilor, bizarul tată se sinucide. Atunci, grijulie parcă să le dea un părinte copiilor ce urmează să vină, Martha se mărită cu un castrat pe jumătate imbecil. El îi va da numele lui. Şi o va lăsa în pat neatinsă.

Şi iată că, liniștită, dinspre partea asta, ea face, în glorie, DOI BERURIER! Nu se va ocupa nicicum de educația lor, iar frații Catastrofă vor ajunge niște saltimbanci îndoielnici. În continuare, un al doilea eveniment survine în viața ei sexuală și (cine știe?) sentimentală: întâlnirea unui predicator negru, care îi toarnă și el un copil cu acte în regulă. Steinbeck și mai multe nu! Fiica nou venită nu e educată mai bine decât frații săi, și se face târfă. Cercul e închis. Timpul trece; Martha își îngroapă falsul soț și trăiește tragedia de la circ, în cursul căreia Cain lichidează trei sferturi din Abel.

Cum încasează ea aceste lovituri ale sorții? Cu resemnare? Vârsta a deturnat-o de la făcălețe și a branșat-o la sticle. În ultimă instanță, a schimbat doar biberoanele.

Trage la măsea în fața focului.

I se bălăngăne de viață… pe vechiul ei balansoar.

Mă legăn și cu mai tare. Scaunul scârțâie un pic: cric-crac! cric-crac!

Pun pariu că nu-i mai pasă de nimic. Avusese ghinion încă din pornire. Poate că bătrânul ei o ciuntise când era copiliță, dându-i gust pentru ciomăgel și dezgust față de bărbați? Avea nevoie de cioata lor dar le refuza moaca! Ştii, îmi place Martha! Mă interesează, mă atâță.

Câtă vreme rămân așa, prostrat, evocând o biată fetiță ajunsă babă și care a murit, singură, la țărmul unei existențe unde niciodată nu pusese piciorul cu adevărat?

Domnul Blanc își face din nou apariția, în sfârșit, la capătul meditației mele dulci-amare.

— Vino să vezi ceva, mare șef!

Mă pune să străbat casa care, repet, nu-i mare; la parter, camera de zi cu o bucătărioară, plus o odăiță cu o chiuvetă, unde dormea cumătra Martha. Există alte două camere la etaj, mă informează Jérémie.

Ieșim din locuință. În spate, se ridică o construcție lungă: pereți de lemn, acoperiș de tablă: în interior, peste tot, panouri izolante, ca în unele cabine telefonice. Realizez că e vorba de un improvizat stand de tir, construit, pariez de cei doi frați. În fund se află o țintă de formă omenească, hârtănită cât se poate. Pe laturi, rastele de arme (fără arme), cu dedesubt, rafturi conținând ținte de carton folosite, care, aproape toate, sunt sfârtecate în mijloc. Pe verso a fost scrisă data performanței. Au risipit ceva bomboane acești Jess și Standley!

Ani întregi de exerciții. Cei doi șmecheri se antrenau zi de zi. Își făceau arpegiile, ca să devină rivalii lui Buffalo Bill. Îmi spun că, în fond, dacă ar fi fost niște golani, ar fi devenit ucigași plătiți, în loc să dueleze la circ. Dar poate că simțeau nevoia aplauzelor. Un ucigaș nu

are public. Negroteiul îmi arată un șirag de zurgălăi, fiecare lovit de câte un glonte. Sunt și cartoane sfâșiate de proiectile ce le-au izbit în muchie și câteva alte trofee revelatoare pentru îndemânarea celor doi domni.

— Nu erau deloc proști, așa-i?

— Tu ai spus-o!

Ne întoarcem în căsuța mov. E clar că niște băiețandri au intrat aici ca să șterpelească tot ce era bibelou, obiect util sau de oarece valoare.

— Ciudat că nu există fotografii, notează amicul meu.

— Trebuie că nu stăteau în obiceiul ocupanților casei violete. Fotografia înseamnă visul mărunt al oamenilor mărunți. În vizuina asta, nimeni, cu excepția mamei, nu visa; numai că visul ei nu putea fi surprins de vreun obiectiv.

— Ai căpătat, deodată, un aer teribil de dezamăgit! mormăie domnul Blanc. S-ar zice că povestea Marthei Woaf te emoționează.

— E însuși tipul de existență ratată, care ar fi putut conta pentru scriitori. Eu știu că bătrâna care-și legăna fundul în balansoarul ăsta rămăsese pentru totdeauna o fetiță rănită.

Furios, trag un șut în spătarul scaunului. Acesta e cât pe ce să se răstoarne în față, iar perna mucezită cade; fotoliul se leagănă o clipă, scârțâind din ce în ce mai încet și în cele din urmă rămâne nemișcat. Ridic perna și o pun la loc.

— Ai văzut asta? face *the Dark*, arătându-mi podeaua.

„Asta" e o scrisoare. Un plic amărât, mic și pătrat, alb-murdar. E mototolit, scămoșat, slinos. Misiva pe care o conține are o margine ieșită în afară. Autorul scrisorii nu și-a dat nicio osteneală în privința calității hârtiei. Foile veline – nici n-a auzit de așa ceva. S-a servit, prostește, de o bucată ruptă dintr-o revistă. A ales o pagină de publicitate referitoare la o marcă de țigări, pagină unde apare doar reprezentarea pachetului de cuie de sicriu, și a scris în spirală în jurul acestuia.

Citesc:

Mam,

Îți dau o veste bună: mi s-a oferit un post, așa că perioada de rahat prin care am trecut s-a sfârșit. Am foarte mare nevoie de flinta pe care am pus-o la punct bietul meu Standley și cu mine. Trebuie neapărat să mi-o expediezi degrabă, la adresa de mai jos. Știi unde e pusă, fiindcă tu ne-ai sfătuit în privința ascunzătorii. Îți trimit o foaie de 500 de dolari, pentru cheltuielile de poștă; cu ce-ți rămâne, fă-ți și tu niște cap. Să știi, Mam, dacă nu vin să te văd, asta nu înseamnă că nu mă gândesc la tine…

Time Square Hotel, 42nd Av. W New York – Fiul tău

Jess.

Trebuie să fi citit și răscitit scrisorica asta de sute de ori Martha a

noastră. În singurătatea ei, era o rază de lumină. O, desigur, Jess Woaf i-a scris maică-si doar fiindcă voia să recupereze o armă. Şi bătrâna nu s-a lăsat înșelată. Totuși el a știut să împletească în jurul cererii o dantelă de tandrețe, la fel cum își scrisese și textul în jurul pachetului de țigări de pe pagina publicitară, și asta Martha a simțit-o. Pe urmă bancnota de cinci sute de marafeți atesta interesul filial al copilului Jess. Așa că ea ținea biletul la îndemână: sub pernă, de unde îi venea ușor să-l ia toată vremea,

— Hai, vino, ne cărăm! fac, vârând scrisoarea în buzunar.

Drace, dar ce mi se întâmplă? Am un nod în gât, și cocoșelul în bernă. Trebuie să mă înclin, știi în fața cui? A evidenței. Cred că m-am îndrăgostit de Martha!

CAPITOLUL IX

Am halit destul de bine, ouă prăjite, cu fasole bătută (bine-ați venit, caloriilor!), piept de curcan cu varză roșie și un soi de jeleu verde, asemănător cu o bucată de smarald pe cale de a se topi. Desertul ăsta e ușor grețos și îi facem vânt în adâncurile noastre cu înghițituri zdravene de poșircă made în California. Trista Molly ne-a servit cu aerul ei de Cosette perforată de moș Thénardier. Nu mă slăbea cu priviri pline de admirație, îi zâmbeam, și ea transpira la subțioara picioarelor. Pe femei trebuie să le asediezi cu ochii înainte să le sfredelești portița ciufulită.

Molly era câștigată necondiționat de partea camaradului Mișu, zis *Întreprinzătorul*, zis *Buru-buru*, zis *Dă-i bice, Voinice*, zis *Înainte, Hercule*, zis *Duralex*.

Ştiu că o grămadă de mocofani geloși ridică din umeri când mă văd făcând caz de „eficacitatea mea sexuală”. Li se pare că mă dau zmeu,mă umflu în pene, îl fac pe Casanova corcit cu Don Juan. Dacă ar ști în ce măsură mă aflu și așa departe de adevăr! Femeile îi cedează celui care le râvnește. O anume licărire în ochii motanilor, un miros nelămurit, niște unde subtile, un vibrato al glasului lor le pune în stare – nu de alertă, ci de interes. Imediat se lămuresc cu privire la firea tipului, la temperamentul și puterea lui de imaginație.

Un nene în permanentă predispoziție de călărie devine amicul tuturor damicelelor, inclusiv al acelora care, împinse de mobiluri obscure, cum ar fi, de pildă, fidelitatea, refuză să se așeze la orizontală cu el. Femeia rămâne absolut rece la tembelii redundanți, la megafoanele care vorbesc pentru sine, la puturoșii de la mezanin, la indiferenții-la-farmecele-lor. Pentru ele, bărbatul care nu-și are oușoarele în creier, iar la nevoie creierul în oușoare nu este altceva decât o impersonalitate. Ceva evaziv, o ființă adusă pe pământ ca să facă figurație.

— La ce te gândești? se neliniștește domnul Blanc.

— La puță, răspund sincer.

— Ştiam. De altfel, nu prea riscam să mă înșel – nu te gândești, mereu, decât la asta.

— Tu te gândești la ea doar la ore fixe?

— Eu mă gândesc sub altă formă: nu latent, ca în cazul tău, ci impetuos. Tu ai dorința endemică, eu o am eruptivă. Tu aștepți amorul cum așteptau naufragiații salvarea, eu mă las scos din bârlog de el.

Îi zâmbesc:

— Nimic de zis, ești deștept pentru un negru!

— Şi tu ești prost ca noaptea pentru un alb!

Trecem printr-o perioadă de indecizie. În răstimpul căreia gândurile îmi plutesc ca ouăle de pasăre în crema de vanilie. Ezit. Cred cu putere

că negriciosul a înțeles marea taină ce o port cu mine, dar o forță secretă mă împiedică să-i vorbesc. Din superstiție. Nici măcar ție nu-ți pot spune.

Ca să nu-mi pierd cumpătul, scot misiva lui Jess Woaf către mama lui. O recitesc, deși o știu pe dinafară.

— Va să zică, își găsise o slujbă, zic.

— Ar fi interesant să știm în ce consta. Un vagabond amărât să fie angajat într-un sector atât de delicat, și după o întrerupere de mai mulți ani! Îmi vine greu să cred; ție nu?

— Evident! Şi totuși a fost, bine mersi, angajat de cineva. Dovadă bancnota de cinci sute de dolari, arma „rectificată" pe care o roagă pe maică-sa să i-o trimită și, mai cu seamă, urmarea. Urmarea, amice Jérémie. Jess Woaf a fost introdus în Centrul de cercetări, unde a fost descoperit și doborât; toate astea stau mărturie că a încăput pe mâna cuiva. Cineva care avea nevoie de el. Dar ce trebuia să facă?

— Păi el nu se pricepea decât la un lucru, notează domnul Blanc; să tragă cu pistolul. Şi încă își pierduse, mult din îndemânare, în toți anii aceia de alcoolism.

Se oprește din pălăvrăgit ca să ia o gură de Cola călduță.

— Tu crezi în povestea cu Centrul de cercetări?

— Crezi că locotenentul Mortimer m-a mințit?

Se strâmbă:

— S-ar părea că în timpul ultimului război mondial vasele de război se învăluiau într-un nor imens de ceață artificială, ca să scape de atacurile kamikadze. Pentru mine, Centrul de cercetări e norul răspândit de CI.A. peste afacerea Jess Woaf. Cu scopul de a o face… impalpabilă. De când trăiesc în Franța, am devenit cartezian, bătrâne. Îi spun pisicii pisică și lui Rollet – pungaș. Să fim serioși! Ce dracu să caute un vagabond într-un centru ultrasecret, unde vigilența solicită imaginațiile cele mai bogate? Şi admițând că și-ar fi recuperat cea mai mare parte a harurilor, la ce putea sluji acolo îndemânarea lui la tir? Există destui inși mai strălucitori și mai bine exersați decât Jess al tău! Nu, nu, e o șmecherie la mijloc, amice! Toate astea sunt invenții. Vrei să-ți destăinui senzația mea intimă?

— Mor de curiozitate.

— Cineva s-a dus, într-adevăr, să-l scoată pe Jeff din văgăunile New Yorkului: cineva pe care harul lui de odinioară îl interesa, dar cred că l-a ales tocmai pe el fiindcă era un vagabond. Şi ce e un vagabond, Antoine? Un individ marginal, din afara societății. Un tip care nu interesează pe nimeni și a cărui moarte trece la fel de neobservată cum i-a fost și viața.

Aici e unu-zero pentru Jérémie.

— Îmi permiți să-ți spun ceva, domnule Blanc?

— Ştiu: că pentru un negru nu sunt prost. Vezi, diferența esențială dintre noi, tipule, e că eu sunt în stare să mă cațăr în vârful unui

cocotier mai repede decât urci tu scara ca s-o aranjezi pe servitoare!

***

Un șoricel.

Alb!

Floare de mucigai, floare a Mariei. O violetă de o para. Violată de un paranoic. Tragedie ascunsă. Altfel îmi imaginam Colorado.

A ciocănit la ușa mea Minnie Mouse. Dacă o vezi, pun pariu că-ți dau lacrimile. O cămașă de noapte de un alb gălbui, un pulover de lână, picioarele goale… Îi deschid, ea clipește. Camera asta unde face mereu curat i se pare deodată sala de ceremonie a unui palat, într-atâta o găsește înnobilată de prezența mea. N-are curaj să-i treacă pragul.

O iau de încheietura mâinii, o înșfac, o înhață, o conduc, o așez pe pat, mă așez pe jos, la picioarele ei.

Apoi tăcere.

Îi sărut mânuța, nițel asprită, pe care treburile au acoperit-o cu bătăturile muncii.

Nu pot să-i spun nimic, nu simt nici măcar nevoia să-i fac felul. Îți dai seama? Totuși, nici vorbă de frică. Mi-e doar bine, și atât? Nu chiar asta! Mai curând mă încearcă o emoție subtilă. În fond, fetișcana e un pic Martha Woaf.

Martha Woaf, frumosul meu necunoscut. Martha Woaf, odorul meu mort în păpușoi! Va trebui totuși să-i vorbesc nițel. Dar despre ce? Despre nemernicul de patron care „abuzează de ea”? Expresia asta mi-a fost totdeauna nesuferită. Să abuzezi de cineva! Ar trebui să se spună mai degrabă că „uzezi” de cineva. Dar în loc să-i vorbesc de *uncle* Jerry e preferabil să o fac să uite de el.

— Câți, ani ai, Molly?

— Optsprezece.

Iar eu, incorigibil, urmărit de calul meu de bătaie, dacă îi pot spune așa, o și întreb:

— Ai cunoscut-o pe Martha Woaf?

Şi știi ce-mi replică? Să n-am parte de mugurel și de alunele!

— A fost bunica mea.

La chestia asta, măi taică, rămân cu zicătoarea de prostii căscată.

— Cum adică bunica dumitale?

— Fiul ei, Jess, i-a făcut mamei un copil care sunt eu.

— Şi a luat-o de nevastă?

— Nu.

— Şi mama dumitale ce-a zis?

— Ce-ați fi vrut să zică? M-a crescut.

— Şi s-a măritat cu alt bărbat?

— Trăiește cu unul, dar a rămas necăsătorită.

— Ţi s-a întâmplat să-l vezi pe tatăl dumitale?

— Da, când eram mică. Mi-a adus chiar o păpușă din Mexic. O mai am și acum.

— Îți vizitai bunica?

— Mă duceam deseori s-o văd; era o femeie ciudată, dar interesantă și cumsecade.

— Despre ce vorbeați?

— Cam despre orice…

— De tatăl dumitale?

— Nu prea.

— Ce gândea ea de el?

— Nimic bun. Îmi spunea: „Gemenii mei nu sunt adevărați. Nu cunosc binele și răul, frumosul și urâtul, viața și moartea. Sunt niște marțieni."

Expresia mă frapează.

Niște marțieni! Mi se pare că Martha a găsit cuvântul potrivit.

— Către sfârșitul vieții mai primea știri de la Jess Woaf?

— Ultima oară când am văzut-o părea mulțumită că el își găsise de lucru. Îi ceruse un pistolet special, pe care îl puseseră la punct fratele lui, Standley, și el și pe care ascunseseră prin casă. Eu am fost să-l duc la poștă pentru tata.

— Ai avut arma aceea în mână?

— Am împachetat-o.

— Cum arăta?

— Era un pistolet mare, negru, cu o lunetă adăugată la țeavă, mai lungă decât ca. O lunetă strâmtă, care se lărgea spre vizor. Crosa fusese și ea schimbată; o înlocuiseră cu una de la o armă mai puternică. În ansamblu, se vedea că e „meștereală". Şi era foarte greu.

— Avea și gloanțe lângă el?

— N-am văzut așa ceva.

— Ești cunoscătoare în materie de pistolete?

— De câte ori mă duceam să-l văd pe tata, el mânuia vreunul.

O tăcere lungă și tristă.

— Ce fel de viață duci aici? Ca slujnicuță a individului ăla murdar?

— Pun bani de-o parte. Când o să am destui, o să plec să caut de lucru la New York.

— Ce anume?

— Orice. Chelneriță într-un bar sau la un hotel.

— De ce New York?

— Mă atrage.

— O să te faci târfă?

— Sper că nu.

Frumoasă franchețe. Nu refuză o asemenea perspectivă, dorește doar să nu fie nevoită să ajungă aici. Reține că, între a se lăsa stanțată de două ori pe zi de un lungan ca *uncle* Jerry și a-și pune poalele-n cap dinaintea a zece nene aflați în trecere, diferența nu e cumplită.

— Nu face asta, fetițo; o să te apuci și de băut, poate o să te iei și de droguri, ba chiar să te alegi cu SIDA. Sunt alte lucruri, mai bune, de făcut în viață, ce dracu!

Dar îmi dau seama că mă ușurez într-un Stradivarius. Puștoaica asta a moștenit fatalismul fără margini al mă-sii mari. Molly, Martha – aceeași bătălie, ori mai degrabă aceeași resemnare. În cazul lor, nu se luptă: se acceptă. Politica brațelor încrucișate și a picioarelor desfăcute.

Mă întreabă:

— De ce vă interesați de alde Woaf?

— Secret profesional.

— Sunteți polițist?

— Ceva de felul ăsta.

— Au făcut Woaf ceva rău?

— Nu știu.

Mă ridic și mă așez lângă ea, pe pat. Răspândește un miros ambiguu, de tinerețe și ceară de parchet.

— Ai mai făcut dragoste înainte ca nemernicul de *uncle* Jerry să sară la dumneata?

— Nu.

Nostimă tradiție la această linie feminină! Bunica l-a întâlnit pe ciudatul doctor Golstein, mama s-a dat geamănului marțian, și nepoata asigură liniștea glandelor supravoltate ale unui gulgutier oribil.

Oftează:

— Şi mi-ar plăcea.

— Ce?

— Păi… să fac dragoste.

Adică pentru ea, ticăloasa de copulație cu Jerry nu înseamnă dragoste, nu înseamnă nimic!

O răstorn, cu o mișcare calmă, și încep să o mângâi îndelung, tandru, Iată-mă, Martha! Am venit! La drept vorsiune. Nu e amor, e tratament. Un soi de noapte a nunții vorbind, ar fi idiot să-ți povestesc tot ce-i fac, având în vedere ceea ce simt. Lucrurile se petrec într-o altă „dimensiune reparatoare”. Repar, în felul meu, ticăloșiile *bărbatului*. Pe Martha, pe…

— Cum o cheamă pe mama ta?

— Julia.

Pe Martha. Pe Julia, pe Molly le mângâi. Le conduc pe toate trei în valsul etern, le fac să-și uite viața, aducându-le în țara bucuriei simțurilor.

Nu știu în ce fel o călărește pe Molly maimuțoiul ei bădăran, dar mă străduiesc ca ea să-l ierte. După o mie și una de mângâieri întretăiate cu vorbe dulci ca mierea, o iau precaut, ca să mi-o doară, ca și cum ar fi virgină. Îmbrățișare lentă și îndelungată, zămislitoare a adevăratei fericiri. Uite viața, așa cum e ea, simplă și liniștită. Somn ușor. Oameni buni, cucurigul lui San-Antonio veghează. Sculă suavă. Sculă sprintenă.

Molly scoate un lung suspin de uimire. Mulțumescu-Ţi Ţie, Doamne,

carele peste tot Te afli, inclusiv în culcușul umed al orgasmelor noastre îmblânzite!

După asemenea trebușoare nu simt nevoie mai grabnică decât să dau fuga să-mi curăț de mânjeală rotofeiul. Partenerelor noastre le place să lâncezească în sudorile dragostei, să-și înceapă clocitul a ceea ce a rezultat. Dar, eu, bărbatul, mă redisponibilizez îndată, cu săpun de Marsilia.

O, Jacob! O, Delafond! Care mă așteptați totdeauna sub razele de lună ale faianței voastre ireproșabile, câtă gratitudine vă datorez! Sunteți aici, vigilenți, disponibili, reparatori de ultragii. Vouă, care atât de bine știți să amestecați apa caldă cu apa rece. Vă adresez și cu ocazia aceasta mulțumirile mele solemne.

Mă întorc să fac nani. Îmi închid ochii frumoși și lunec în prăpăstiile somnului, ținând-o pe Molly pe după mijloc. Într-unul din visele mele de copil se petrecea mereu același lucru: era un drum abrupt, pietros, care se pierdea în noapte iar un om foarte înalt, înfășurat într-o pelerină neagră și purtând o pălărie cu boruri largi pășea fără zgomot, în ciuda bolovanilor. Îl vedeam din profil cum înaintează; mergea repede și deodată, avea loc o suprapunere de imagini cinematografice: omul apărea cu fața, deși rămânea din profil. O, fantasmagorie a visului! Avea un nas lung și coroiat, mustăți răsucite, ochi lucitori, ca de lup. Scotea de sub pelerină o mână înarmată cu un pumnal încovoiat și se repezea la mine. Eram încremenit de spaimă. Mi se părea ca un vultur, gigantic ca un animal preistoric, năvălea peste mine să mă facă bucăți. Niciun urlet nu-mi putea ieși din gâtlejul înnodat. Așteptam să producă inevitabilul. Împietrit de resemnare, înnebunit de oroare.

Şi iată că urâtul coşmar mă vizitează iarăşi.

Omul țâșnește, iute și silențios, masă întunecată în mișcare prin masa întunecată și statică a tenebrelor. Pășește pe drumul care a devenit coridorul hotelului. Se oprește în fața ușii mele. Ia uite, micuța Molly n-a tras zăvorul când a venit la mine; de altfel, există vreunul? Bătăi nebunești ale bietei mele inimi, fără încetare surmenate. Să fie vorba de gulgutier care, vrând să-i facă servitoarei lui o vizită nocturnă, a devenit livid descoperindu-i patul vid?

Batanta freamătă. Eu, trezit brusc, în plină forță, mă strecor, fără zgomot, jos din așternut, pe carpeta din imitație de blană. Ghemuit pe covor (cum zice Bernard), cu simțurile la pândă aștept urmarea. Nu pot vedea, pe sub pat, decât partea de jos a ușii. Care se deschide (pun pariu că și partea de sus se comportă la fel). Doi mocasini cu figuri de oameni se insinuează în cameră, încălțați în două picioare purtând jeans. Va să zică, nu avem de-a face cu *uncle* Jerry, ale cărui hanțe sunt al naibii de retro. Cei doi mocasini avansează în direcția patului. Scurtă clipă de nemișcare și tăcere integrale. Au loc apoi două acțiuni simultane, ceea ce mă pune nițeluș în încurcătură, fiindcă nu știu pe care să ți-o cadorisesc cu prioritate. Stai să dăm cu banul: puță sau

târtiță? Ai câștigat, a căzut pe lat! Așadar, o scuipătură seacă, înfundată. Pistol automat, prevăzut cu amortizor! Înregistrează inconștientul meu drag și de neînlocuit. Dar în clipa când se produce asta, avem de-a face și cu un salt de felină. Auz o izbitură urmată de încă vreo câteva, și o mutră sosește pe podele, la mai puțin de un metru de a mea. Întrucât e acoperită cu un ciorap de damă, trăsăturile îi sunt deformate, turtite, grotești.

Un pumn închis de culoare intră în câmpul nostru vizual. Sau mai curând în câmpul stelar, deoarece castana pe care o administrează în peruca intrusului trebuie să-i vâre acestuia un roi de galaxii în sertarul cu idei.

Mă extrag. Şi îmbrățișez scena, cu pleoapele și gura larg deschise.

Patul – ciuruit de gloanțe. Molly – cu umărul plin de sânge. E buimacă dar și resemnată. După o deșteptare ca asta, ce să mai vorbim! Domnul Blanc, gâfâind, îmbrăcat doar în slip și cu sudoarea șiroindu-i din astrahan. A îngenuncheat lângă adversarul groggy și îi smulge dintre degete o pocnitoare. Îi dedic o privire plină de o gratitudine nesfârșită. Nu e vorba de recunoașterea unei datorii, ci de datoria recunoștinței.

— Nu dormeam, zice. Mi s-a părut că aud pe cineva strecurându-se pe culoar. Cum te știam împreună cu micuța, mi-a fost teamă că-i maimuțoiul ei care vine furios.

Micuța! Trag jos cearșaful pentru o informare completă asupra stricăciunilor. *The miracle*! Doar un glonte în umăr, în vreme ce, în jurul mutriței ei, un pumn de bomboane a perforat perna și căpătâiul patului capitonat cu creton.

— Ce s-a întâmplat? întreabă. *Uncle* Jerry a făcut-o?

— Nu, puicuțo, liniștește-te; e vorba de un hoț. Numai de un hoț, căruia prietenul meu i-a băgat mințile în cap.

Îi examinez rana: nimic prea important, dar trebuie dezinfectat totul pe dată, îi spun asta. Pare terorizată.

— Dacă *uncle* Jerry află că eram în patul dumneavoastră, o să fie îngrozitor.

Zadarnic îmi pun mâna pâlnie la urechi, nici un zgomot nesănătos nu se produce în albergo.

— Le soilește, spun. O să te ducem la spital.

— A, nu. Acolo mă vor întreba ce s-a petrecut și…

— Vei zice că ai fost agresată pe când te întorceai la hotel, după ce îi făcuseși o vizită mamei tale. Amicul meu are să te ajute să te îmbraci.

Dragul de Jérémie! Fără intervenția lui oportună, puștoaica ar fi murit ca trăsnită. În locul meu! Fiindcă, bineînțeles, ținta era mândel. Pe mine venise să mă curețe în somn. Mă aplec asupra tipului neînsuflețit și smulg ciorapul care îi ascunde trăsăturile. Ştii faimosul gag cu tipul ce se travestise în Dracula? Cineva îi scoate masca și urlă de spaimă, deoarece în realitate tipul e cu mult mai înfricoșător.

O, mutra asta infectă! Păi ăsta… L-am mai văzut pe undeva. Nu, nu într-un film de groază, ci într-un restaurant. La Denver! Ticălosul pretindea să mă fotografieze cu un aparat infernal care, în realitate, emitea niște unde menite să-mi submineze voința. Până și numele lui îmi vine în minte: Horace Berkley! Așa-zisul ziarist sosit, la cererea lui Peggy Ross, să-l imortalizeze pe al milionulea client (nu se mai știe al câtelea milion) de la *Cheyennes Village*.

Îmi vâr la cingătoare pistolul lui.

— Şnururile de la perdele, Jéjé! mă adresez prietenului meu. Îl cărăm pe domnul cu noi.

***

Internul de gardă a plecat în vacanță, așa că de Molly se ocupă o asistentă plină de nervi. Pesemne că se întinsese să le horăie băbătia și au apucat-o dracii că a fost trezită ca să panseze o rană.

Molly recită lecția învățată de la noi. Un individ tânăr, oacheș de felul lui (a nu se omite niciodată să se precizeze asta, când te afli într-o țară occidentistă) s-a legat de ea; voia să abuzeze de dânsa, care i s-a opus; atunci, ca să o sperie, a scos un pistol. Glonțul a pornit în vreme ce tânărul gesticula. Înspăimântat la constatarea că fata fusese atinsă, derbedeul a fugit. Eu tocmai soseam în vremea asta, așa că am adus-o pe puștoaică la spital.

Baba comentează cu amărăciune. Insecuritatea socială, timpului astea de rahat, pe care le traversăm! Lyons a fost odată atât de pașnic, încât erai deja bătrân când veneai pe lume. Şi acum, ai? Vedeți ce-i acum? Arată spre crestătura neregulată. O curăță pe cea din urmă cu alcool și-i închide buzele urâte cu un plasture special, care înlocuiește copcile.

În timp ce ea o îngrijește pe mica mea Floare de vespasiană, eu îi șterpelesc un flacon de eter, un sul de leucoplast și mai multe seringi conținând o soluție de vitamină betascorbică 30, cu pliaj central. Îmi umplu cu ele buzunarele. Puștoicuța îndură cu stoicism lucrătura bătrânei cucuvele. E de o paloare care bate în verde sticlos.

În sfârșit, iat-o cârpăcită.

O conduc la han.

Jérémie mă așteaptă în parcare, la volanul unui Ford crem, aparținând agresorului nostru. Acesta zace legat în portbagaj.

— Cum îi merge fetiței?

— Nu princiar, însă rezistă.

— Ne ocupăm de mocofan?

— Acțiune imediată! Urmează-mă, cu hodoroaga lui.

— Unde mergem?

— Să-l facem să respire aerul înălțimilor, ca să-l înviorăm.

Şi iată-ne porniți la asaltul Cordilierilor.

Al Anzilor.

Happy Anzi!

„Aleargă, aleargă, tren al nenorocirii” fredona odinioară, tata. Colecționa cântece de dinainte de ‘914 moșul meu. Știa (și interpreta) *Mica tonkineză*, *Fascinație*, *Rândunica din Faubourg*, *Inima-i un zurgălău* (triumful lui!). Cântece drăguțe, foarte oarecare, lăcrimoase, cu înduioșări furibunde, despre iubiri ce nu se pot înțelege în vremurile noastre amărâte, când arta se pierde. Înainte îți trebuia timp să dezlegi un corset și abia apoi să-l dezlănțui pe Gogu. Te bălăceai în langouri. Percutai câte o păsărea fără nicio grabă, pierzând un ceas bun înainte să dai un tun. Şi în același timp mai cotrobâiai și cu degetele. Acuma ne mărginim la o împunsătură rapidă de sabie, pe capota mașinii. Călărim doar că să ne eliberăm glandele, să ne dezmorțim mașinăria. Şi iute, *time is money*. Galopăm după limba mare a ceasului. Dar ce tot spun? După dansul infernal al cifrelor pe cadranele electronice. Limbile ceasului sunt revolute. Aruncate, asemeni clepsidrelor dragi amicului meu Attali, care le colecționează.

Şi mă întorc la „Aleargă, aleargă, tren al nenorocirii”, pe care îl îngân conducându-mi pe drumurile în serpentină vechea americană mâncată de rugină. Cântecul povestește întrucâtva subiectul din *Bestia umană* de Emile Zola (autorul de bălmăjeli macabre). Mecanicul și fochistul locomotivei se bat pentru o femeie. Cad pe linia, ferată, iar trenul gonește spre catastrofă. De toată frumusețea!

Noaptea e tot mai limpede și pură. Așa se întâmplă cu universul: pe măsură ce te înalți, chestia devine mai somptuoasă. Poate că din cauza asta mă dau în vânt după avion. Deasupra norilor e totdeauna vreme bună. Norii sunt tereștri, deci scârboși, o spumă de ras a solului. Cu un etaj mai sus, nu mai ai decât infinitul și soarele. Iată-te vindecat de răul de pământ și în anticamera bunului Dumnezeu, cum s-ar zice.

Încetinesc din cauza unor lucrări. Se lărgește un viraj, realizându-se o esplanadă. E plin de mașinării mari, care se odihnesc înconjurate de o barieră simbolică vopsită în alb și roșu. Conectez lămpile de semnalizare, ca să-i indic lui Jérémie că aici o să ne facem treaba, și-mi opresc hodoroaga pe acostament. El procedează identic.

— Ce-ai de gând, *big chief*?

— Despachetează-ți clientul! ordon cu un aer sentențios, care-mi maschează lipsa de idei. Locul îmi place și asta-i tot!

Sub lumina lunii, Horace Berkley se confundă cu King-Kong, din cauza incisivilor care-i ies din mestecătoare, prefăcându-i buzele în babine. Nu e păros, ci mai abitir decât tata; se poate vorbi deschis despre o blană. Figura îi e „mâncată” de păr, cum scriu romancierii de la academie. „Figura mâncată de păr”, „picioare învelite în nailon”, stilul e omul! Ceea ce eu nu voi fi niciodată; păcat!

Jérémie a învățat multe de când lucrează sub autoritatea mea – știe să lege clasa-ntâi un nene. Întâi mâinile răsucite la spate, cu

încheieturile prinse strâns, apoi frânghia înconjoară de două ori talia, după care coboară drept spre glezne, se înfășoară pe după una, se înfășoară pe după cealaltă, le lipește bine pe amândouă, și totul se încheie o puzderie de noduri marinărești. O operă de artă, ce mai, să nu ne fie teamă de cuvinte.

Amicul meu *black* l-a pus pe îngeraș direct pe pământul desfundat. Mă așez pe marginea unei enorme mașini de asfaltat, astfel încât băiatul să mă poată auzi bine.

— Nu-i așa că sunt încântătoare locurile astea? îi zic. Îți dai scama ce liniștiți suntem aici? Aer curat, tăcere, singurătate, bolta cerului semănată cu stele! Totul merge de minune, ce mai!

Mi-am încrucișat mâinile între genunchi și mi-am plecat fruntea nobilă, care l-ar fi împiedicat pe Rodin doarmă dacă ar fi văzut-o la tejgheaua barului-tutungerie din cartierul său.

— Ştii, Horace, scene ca asta care va urma am trăit la viața mea atâtea, încât le-aș putea interpreta fără partitură. E mereu același refren. Eu îți cer să-mi spui totul. Personajul jucat de tine se recomandă Naicefuy A.O. Lala. Drăguț război. Eu vreau să aflu, tu refuzi să vorbești. Atunci, ca să ajungem la un rezultat – presiuni, violențe, torturi și moarte. Imposibil să scapi de această fatalitate. De când e lumea lume și romanele – polițiste, procesul e inevitabil. Să păşim cu dreptul, fiule, asta o să ne scutească de ocolișuri dezagreabile. Facem un rezumat al situației: ai venit să mă ucizi și ai ratat lovitura. Iată-te la dispoziția noastră, fără nici cea mai mică speranță într-o intervenție din afară. Afară, băiețică, ne aflăm acuma. Din plin!

După o vreme:

— Începi să ciripești sau trebuie să pregătesc materialul?

Scot din buzunare toate cele ce-am subtilizat de la spital. El le privește cu nepăsare. Păsăroiul ăsta, ori mă înșel ori a fost supus unui tratament psihologic intens. Pentru început, destup flaconul cu eter.

— Vrei, te rog, să astupi nasul domnului? îi solicit lui Jérémie.

Chestie clasică: băiatul încearcă să reziste la maximum fără oxigen, dar foalele și inima lui nu-și dau aprobarea, și în cele din urmă omul deschide o fleancă precum intrarea în tunelul pe sub Mont-Blanc. Îi înșurubez atunci gâtul sticlei. Gâl-gî-îl, gâl-gî-îl. Pe urmă el însuși se va debarasa de flacon. E rătăcit de-a binelea pe sub Calea Lactee drăgălașul.

Scot o seringă din învelitoarea ei. Zbang! În biceps. Dacă nu-i face bine, nici rău n-are cum să-i facă. O încasează cu stoicism.

— Cine te-a însărcinat să mă faci îngeraș, Horace? șoptesc.

Sfârșitul incomunicării.

— Va trebui să recurgem la mijloacele extreme, zic.

Vorbe în vânt. Ca să nu adormim. Care mijloace extreme? Caut o inspirație în jurul meu și o găsesc în persoana unui enorm rulou compresor aflat pe esplanadă, alături de celelalte mașini!

— Tu, care ai lucrat la drumuri, mă adresez domnului Blanc, trebuie să poți utiliza motoreta asta!

— De ce nu?

Zis și făcut. Uite-l pe negusul meu că se cocoață pe scara ruloului compresor și explorează tabloul de bord. În curând motorul începe să huruie. Îl târăsc atunci pe Horace Berkley în fața uriașei mașini și îl plasez perpendicular pe cilindru.

— Cu labele ambelor picioare zdrobite e sâcâitor, fac; când vin la rând genunchii, e jenant. Adevărata dezolare începe însă când alunele și bazinul îți vor fi transformate în lipie. Până la thorax se pare că mai poți trăi, dar dacă și pieptul ți se face plăcintă, atunci, omule, urmează reverența de adio.

După câteva clipe:

— Pentru cine lucrezi?

Tăcere.

Încăpățânat afurisit! Poate că eterul l-a turmentat integral, nu? Totuși privirea lui conservă o luciditate de netăgăduit.

— Dă-i drumul! îmi îndemn asistentul.

Cilindrul freamătă, apoi schițează un început de mișcare. Simțind că masa de metal îi atinge bombeurile, Berkley își strânge picioarele. Câștigă astfel patruzeci de centimetri. Ruloul înaintează maiestuos. Ajunge din urmă genunchii băiatului.

— Vorbește, la dracu; dacă nu, va fi prea târziu! îi urlu.

Asta comoționează bulbul tipului.

— Da, de acord, o să vă spun totul! urlă ucigașul plătit.

— Oprește! îi arunc amicului.

Jérémie încuviințează – și iată că totul se petrece ca într-un film horror. În loc să se oprească, ruloul compresor ia viteză. Un strigăt gigantic sfâșie noaptea. Totdeauna, în romanele polițiste bune, „strigătele sfâșie noaptea”! Fiara de fontă (ia te uită, e frumos ca imagine!) pare să-l „învăluie” pe Horace. Cu o stupoare neîncrezătoare o văd călcându-i picioarele, pântecele, pieptul, CAPUL! În sfârșit, se imobilizează iar tăcerea se întinde aidoma unui lințoliu (superb!) asupra acestei scurte tragedii.

Jérémie, buimac, se ridică, uriaș și întunecat, pe scăriță.

— Am făcut o manevră greșită! bâiguie.

— Cred că am remarcat și eu.

— Înțelegi, explică storcitorul, în general, la soiul ăsta de mașini, ca să bagi în marșarier trebuie, să împingi maneta la stânga. Dar aici trebuia împinsă la dreapta.

— N-a fost ziua lui norocoasă! fatalizez eu, arătând spre cilindru.

Din Horace Berkley nu se mai vede nimic; lipia care a mai rămas e vârâtă în întregime sub rulou.

— Dacă într-o zi ieși din poliție o să te poți lansa în pressing, oftez.

Sare la pământ, vine să examineze partea din față a tărăboanței și

nezărind pe nimeni, presupune:

— L-ai scos în ultimul moment?

— Nu deraia, frumosule blond! Cum aș fi putut, totul s-a petrecut atât de brusc! Am luat-o între buze, ce mai! În sfârșit, mai puțin decât el, totuși. Ce e mai nasol e că tocmai își dăduse drumul la gură.

— Crezi că a suferit?

Ridic din portmantou. Totdeauna am găsit stupidă întrebarea asta. Ce mai poate conta că un nene a suferit sau nu dând în primire, de vreme ce, când tu îți pui problema, el „nu mai există". Tot ce e revolut nu ne privește și, vorbind la trecut, nu ne-a privit niciodată!

— E tâmpit ca filosofie! bombăne bebelușul.

Ne întoarcem la bătrâna noastră carapace. Înainte să luăm loc în ea, mă răzgândesc:

— Am putea arunca un ochi la hodoroaga lui.

— Am făcut-o eu, venind încoace; n-am descoperit nimic interesant.

Totuși intru în droașca Turtitului. Şi abia o fac, că se și declanșează un hârâit. Despre ce se agită problema? Cum zicea scumpul și viteazul Béru. Zgomotul pare să iasă din cotiera centrală. O ridic pe respectiva și constat că servea drept capac, într-un fel, unei cavități conținând un receptor telefonic gen Telemobil. Îl înșfac, îi pun degetul pe rană și îl duc la ureche.

— Da! mormăi înfundat.

— Horace?

— Vident.

— Merge?

— Strună.

Trebuie să-ți mai spun o dată, fiindcă n-am naivitatea să cred că memorizezi tot ce-ți dezvălui în police-romanele mele, că posed un har al imitației care, dacă l-aș exploata, ar băga în boale pe știu eu cine. Mi se întâmplă să-i imit pe imitatori, dacă-ți zic! Iată, într-o zi, când Patrick Sebastien s-a înecat cu un os de păsărică și a trebuit, din cauza asta, să fie supus unei mici intervenții benigne, l-am înlocuit la gala pe care urma s-o ofere, la Saint-Ederne (Allier), pentru trepanații la bulb. Pe cuvânt, dacă te îndoiești, telefonează-i: e un tip ca lumea, care nu minte niciodată decât când stă la masă.

Asta ca să-ți explic că deși mandea n-a auzit, practic, sunetul vocii răposatului Horace Berkley, o „contracopiez" (cum se zice pe la noi) la perfecție. Iar glasul de la telefon știi ai cui e? Al lui Peggy Ross, drăgălașa negroteică. Hotărât lucru, fama lucrează în echipă cu Horace Plătică!

— Îmi făceam griji! reia.

— Şi eu! strecor printre buze.

— Probleme?

— Destule!

N-am exagerat?

— Una peste alta. S-a rezolvat!

— Uf! Mi-a fost frică. Acuma va trebui să ne mișcăm.

Cred că ar fi cel mai simplu să ne întâlnim direct la aerodrom; or să recupereze mașina acolo.

— O.K.

Sfârșitul comunicării. Suedezul se ițește și el.

— Ce te mocăi? se impacientează, prea puțin dornic să-și așeze tabăra pe terenul performanței lui de alergător de elită pe rulouri compresoare.

Îi relatez convorbirea.

— Şi cu accentul tău francofon, fata te-a luat, într-adevăr drept celălalt!?

— Știu să scap de el când folosesc cuvinte mai mici de cinci silabe. Crezi că e vreun aerodrom la Lyons?

— Ești cucu! O fi America plină de aeroporturi, dar nici așa!

— N-a vorbit de aeroport, ci de aerodrom, e o nuanță!

Pe meleagurile astea, un ins din zece știe să piloteze. Bine, urmează-mă, ne întoarcem la hotel, să cerem informații.

Eu iau mașina asta.

***

Pe marginea mormântului!

Reține că mormântul lui Horace n-are nevoie de o margine prea mare. Pe nenea ăsta îl vâri în cutia de scrisori a cimitirului!

Merg strâns. La volanul bătrânei noastre cutiuțe dezghiocate. Jérémie abia mă poate urma. Dacă la Paris un taxist și-ar driva G 7-le cu viteza asta, clienții și-ar restitui masa de prânz pe catifelele scaunelor lui.

Cât ai clipi, trag în fața hotelului albastru cu ancadramente galbene. La parter e lumină și răsună țipete. Mă precipit și ce mi-e dat să văd? Nu-ți povestesc cu târâita, te cadorisesc la grămadă, pe deasupra și cu un pachet de Bonux, bun de supt: *uncle* Jerry, îmbrăcat în izmene lungi și în cămașă și cu veșnicul lui Stetson pe cap, o cotonogește cu perfidie pe blânda Molly!

Ah, câinele! O aranjează cu o cârpă udă. Rețetă: înmoi o cârpă în apă, o răsucești să se stoarcă, o apuci de extremități și o folosești ca pe o măciucă. Radical. Antidovezi. Lasă urme ușoare, nefiind contondent. Când e de mers la poliție, trebuie să te ferești de chestiile contondente: pumni, baston de cauciuc, crosă de pocnitoare… Dar când ai înțelepciunea să recurgi la cârpă sau la cartea de telefon, obții performanțe ce nu se pedepsesc.

Marele nemernic e vânat și amenințător – și știa asta. Așa că lovește, lovește. Sărmănica nu se poate apăra, din cauza umărului rănit. Cu atât mai mult cu cât a înghesuit-o într-un colț al încăperii, aproape de jocul de aruncat la țintă. Pleosc! peste mutrișoară. Trosc! peste burtă. Pac!

peste coapse. Buf! peste rană. Ah! Gloaba nenorocită! Ah! Broscoiul râios! Ah! Furunculul netăiat! Eu, când văd așa ceva, uit totul: caracteristicile mașinii proprii, retragerea din Rusia, data când s-a născut Line Renaud! (Unii cred că data nașterii lui Line Renaud n-a existat niciodată. Prostii! S-au descoperit recent pergamente precum că)

De m-ai vedea, nu m-ai recunoaște! Dintr-un pas. Și poate nici atât, traversează întreaga cârciumă. Pun laba pe găina dobitocului și i-o înfund până la bărbie. Una la mână! Pe urmă, lovitura cu genunchiul în prețioasele ridicule. Două (la boașe)! Ca să continui, îi aduc în pumn poalele cămășii largi, în carouri, îl învârtesc o dată. Și îi dau brânci. Se oprește în raionul de băcănie al magherniței. Trei! Îl urmăresc cu un croșeu deasupra jugularei. Patru! Chestia asta îl face să decoleze de pe podele și să spargă un sac cu porumb. Boabele se revarsă în cascadă. Cinci! Îl înșfac atunci de guler și de izmană (deși cea din urmă a devenit urât mirositoare de pe urma purtărilor mele) și-l salt ca să-l azvârl cu capul într-un butoiaș cu melasă.

Când îl abandonez, după „o sută!"‘ sunt lipsit de puteri, iar el seamănă cu o deraiere de teren în Volta Superioară.

— Pot afla și eu motivele acestei proaste dispoziții? mă întreabă Jérémie, care a sosit ceva mai târziu și a asistat, uluit, la stilistica mea.

— O molesta pe biata copilă, și până într-atâta, încât a lovit-o peste rană.

Micuța ne povestește că maimuțoiul a fost trezit de încăierarea noastră nocturnă cu Horace Berkley. Poltron ca un iepure fătălău, a stat ascuns. Dar când ea s-a întors de la spital, a vrut să afle totul; atunci fata i-a spus totul, unde și furia acestui om care aflase, în foarte scurt timp, că era încornorat și că stabilimentul lui servea drept ring pentru luptele corp-la-corp ale unor inși dubioși (care mai și plecaseră, fără să-și plătească șederea, după ce-i spermăluiseră și-i revolverizaseră lenjeria de lux).

— Du-te și fă-ți bagajele, micuțo, îi zic, n-am să te las nicio clipă mai mult în compania acestui marțafoi!

— Ba rămâne! protestează *uncle* Jerry printre buzele crăpate. Mi-a încredințat-o maică-sa.

— Ţi-a încredințat-o s-o violezi[19] și s-o bați ticălosule? Voi sesiza justiția de comportamentul dumitale și vei fi dus în fața tribunalului[20].

La chestia asta, el își ține fleanca; de altfel e lucrul cel mai bun ce-i rămâne de făcut, cu toate cheagurile alea de sânge și mucozitățile vâscoase de care-i e plină. Fiindcă suntem grăbiți, îi arunc pe dușumea câțiva firfirici drept plată și luând-o de mână pe molcuța Molly, pe-aci ți-e drumul!

— Există la Lyons vreun teren de aterizare? o întreb.

Ea răspunde că da și acceptă să ne călăuzească.

Planul meu este următorul: mă prezint în trombă; Peggy Ross trebuie să aștepte afară venirea lui Horace, și… *Fondu enchainé*.

Pista aerodromului e luminată de reflectoare, dar zorii palizi încep să arginteze noaptea. Zăresc de departe un Sisnetoi[21] 18, bireactor cu ovulație precoce, care-și încălzește motoarele. La dreapta se ridică o baracă de scânduri pe acoperișul căreia se poale citi (dacă știi să citești, firește) „Lyons Aeroclub”. O manșă de vânt atârnă de vârful unui catarg. În spatele barăcii, o parcare unde staționează câteva vehicule (biliare).

În față la *club-house* văd trei siluete: o femeie, doi bărbați.

În loc s-o cotigesc spre parking mă năpustesc în direcția pistei, semnalizând cu farurile. Recunoscând mașina, damicela, care e chiar Peggy Ross, ridică mâna. Mă înfig ca un disperat în direcția frumosului trio, dar drept spre el. Instinctiv, cele trei personaje dau înapoi. Frânez de moarte, o dată ajuns în dreptul lor, și stopez fără să opresc motorul.

Sărim simultan din hodoroagă, Jérémie și suspinatul. El rămânând în spatele meu. Iar trebușoara pe care o fac e demnă de un doge, cum se spune la Veneția. Are în mână revolverul răposatului Berkley, dar îl ține de țeava. Câtă sprinteneală! Ce promptitudine! Grație și suplețe. Însoțitorii puștoaicei n-au vreme să priceapă. Cu două mișcări precise îi culcă la pământ și pe unul, și pe celălalt. Se aude un pocnet dublu, ca un bang de supersonic, dar mai puțin zgomotos: trosc… osc! La pământ! Două prețuri.

În ce mă privește, eu m-am mărginit la treaba cea mai ușoară – și mai ales aș adăuga, ca să-mi fac mea culpa (cum zicea bietul Béru). O manșetă asfixiantă apăsată pe glota atât de grațioasă a lui miss Peggy. Ea se Suffolk, sufocă, chițăie din gâtiță, cade în genunchi. O culeg ca pe un pachet de rufe murdare și o arunc pe bancheta din spate a mașinii. Domnul Blanc i se alătură.

Demaraj de se smulg cauciucurile. Bine jucat! Timp de execuție, patru secunde, șase zecimi. Se poate și mai repede, dar numai în desenele animate americane!

CAPITOLUL X

Acțiunea noastră se descompune în felul de mai jos și următor:

Neutralizarea prizonierei de către indispensabilul domn Blanc.

Recuperarea pușculiței noastre, la o sută cincizeci de metri mai încolo. Negreață o conduce.

Ne întoarcem la esplanada cu mașini terasiere de pe șoseaua din Cordiliera Indiei (tot regretatul Béru dixit). Din ce motiv îmi asum un asemenea risc? Fiindcă, bătrâne protozoar decadent, când ai comis în mod accidental o greșeală de asemenea tonaj, trebuie să profiți de ea, ca să o „amortizezi". Ceea ce se va derula acum (acesta e verbul ideal), pariez cu tine un poroinic dublu contra un cimpoi scoțian, trebuie să ne asigure. Într-un timp record, confesiunile totale ale lui Peggy Ross.

O pun să coboare din mașină. Are mâinile legate la spate iar gleznele îi sunt împiedicate în așa fel încât nu-și poate îngădui pași mai mari de doisprezece centimetri bucata.

— Sper că stai bine cu inima, Peggy dulce, superba mea tuberoză de umbră.

Îi adresez un semn inteligent (nimic nu-mi e mai la îndemână) lui Jérémie și iată că acesta urcă scara de acces către cabina cilindrului.

Motor!

Mi se pare că turnez un film.

Acțiune!

De data asta mașina grea și trepidantă începe să dea încet înapoi. Îndrept lumina unei lanterne spre gol, la marginea roții de fontă și oțel.

Hâc! Te sfidez să nu dai la boboci, chiar dacă ești chirurg sau măcelar. În fața unui spectacol atât de mârșav, stomacul ți se face armonică. Mutra lui Horace e cât capacul unei mașini de spălat. Abia se distinge în mijlocul acestei băltoace; turtite astfel, fire din barba lui rămân în parte lipite de cilindru. O, e abominabil!

Peggy se fare cârpă.

— Să nu-ți vină să crezi că ăsta-i Berkley, ce zici? fanfaronez eu sinistru.

Ruloul demască progresiv ceea ce a mai rămas din trupul lui Horace. Suprarealism în oroare!

— Peggy Ross! fac asigurându-mi glasul (la Lloyd), dacă nu răspunzi cu cea mai mare sinceritate întrebărilor mele, iată cum vei ajunge peste zece minute. Horace mi-a povestit multe, suficient ca să fiu în măsură să știu dacă minți ori spui adevărul. Numai că *n-a povestit totul*, fie pentru că se încăpățâna să se joace cu noi de-a v-ați ascunselea, fie pentru că *nu știa totul*. Fapt este că se află în această tristă stare. Am vrut să ți-l arătăm ca să înțelegi cât suntem de hotărâți. Amenințările devin mult mai convingătoare dacă poți face dovada realității lor. Ne situăm pe

aceeași lungime de undă înainte de a începe?

Ah, femeile! Știi ce-i trece prin cap? Deși tetanizată (nu era cazul să ratez poanta asta) de teroare, împietrită la vederea celui mai îngrozitor spectacol oferit unui om de când i-a fost inventată moartea, da, în ciuda acestui fapt, găsește posibilitatea să șoptească:

— Mă veți ucide chiar dacă vorbesc…

— Ce idee!

— Fiindcă nu mă mai puteți lăsa în viață după ceea ce-am văzut! analizează ea.

E tâmpit ca situație. Acest cadavru storcit face din mine eroul unei cumplite prejudecăți. Ne transformă pe amândoi, în ochii ei. În indivizi fără milă, pentru care o viață omenească înseamnă mai puțin decât o coajă de arahidă pe prețul de la ușa lui Jimmy Carter. Își spune că am mers prea departe în ce o privește. Arătându-i această lipie umană, o condamnăm la moarte, pentru a ne asigura de tăcerea ei, mi-ți înțelegi? Logica însăși! Şi totuși! Mă vezi tu omorând-o? Pe o fată ca ea, cu o piele atât de chihlimbarie, o prunișoară atât de catifelată, o blăniță atât de stufoasă (și câte altele)? Păi asta ar fi ca și cum ai trata moartea cu o dulceață. O crimă de lez-ciocăneală!

O iau de umeri.

— Îți mai amintești de mângâierile mele în hotelul din Denver? Când îi faci unei femei ce ți-am făcut eu dumitale, nu mai simți nevoia să o asasinezi. Ultimul dumitale atu, Peggy, e să ai încredere în cuvântul meu. Dacă vorbești, îți jur că nu te voi ucide. Îți jur pe capul mamei mele – ființa pe care o iubesc cel mai mult pe lume.

Obiectează, arătând spre cabina ruloului compresor.

— Dar cel de colo?

— Face doar ce-i spun eu și nimic în plus.

În prezent, pare absolut pregătită. Nu-mi rămâne decât să o supun chestionarului hotărâtor. Nu acela al lui Marcel Proust; cel al meu!

***

Căsuța mov pare, în lumina nesigură a zorilor, o ilustrație la vreun basm de Grimm. Intrăm în ea prin spate, pe o cărare plină de iarbă și pe care ne-o arată Molly, fiindcă nu vrem să fim remarcați de vecini. Ne lăsăm vechea tărăboanță (pe cealaltă, ce trebuie că e căutată cu ardoare de „amicii” lui Peggy, am abandonat-o) în spatele unui pâlc de aluni și o ajutăm pe Peggy să iasă, fără să fie nevoie să o dezlegăm.

După vreo douăzeci de metri, ajungem la ușa din spate a cocioabei, ușă de care sesamul meu își bate joc cum ar face niște sulfamide însărcinate să neutralizeze un amărât de sculament. Blânda Molly, gingașă și învinețită, ne urmează ca un câine rătăcit, fără zgardă (am să-i cumpăr, una cu un cățel, de la Cartier, unde mă duc să-mi fac aprovizionarea).

Pătrundem. Explorez. Aleg. O s-o facem în mansarda amenajată ca dormitor. Sunt acolo trei paturi joase, așezate la întâmplare. O cămăruță întunecată de prea mult praf și pânze de păianjen. O aducem pe Peggy, mai mult moartă decât vie. Casa asta abandonată nu-i spune nimic bun și se teme că îmi voi călca făgăduiala.

— Nu te speria, îi șoptesc, e vorba de o simplă paranteză, vei rămâne aici foarte puțin timp, ca să avem mâinile libere.

— Am o surpriză pentru tine, șefule! mă anunță Blanc, scoțând din buzunar o pereche de cătușe americane. Le-am descoperit în mașina lui Berkley.

— Perfect.

Vizionez îndeaproape aranjamentul camerei. Ţeava chiuvetei e zidită în perete. Dacă împingem lângă ea unul dintre paturile de campanie, Peggy va putea fi legată aici fără prea mari dificultăți.

— Aripioară sau copan? o întreb, fluturând una dintre brățări.

Ridică din umeri. Generos, îi prind una dintre glezne și fixez cealaltă brățară de țeava ruginită.

— Încearcă să te odihnești cât poți mai mult. În ceea ce privește necesitățile firești, Molly are să-ți aducă o găleată. Cât despre haleală, veți fi constrânse amândouă la o mică dietă. Care n-ar trebui să dureze mai mult de o zi. Vă vom aduce de mâncare cât mai curând cu putință. Acestea fiind zise, instalația de apă continuă sa funcționeze, iar în grădiniță e un măr încărcat de fructe, bun pentru siluetă. Molly, contez pe dumneata.

O scot pe palier.

— Ai încredere în mine, micuț măceș în floare?

— O, da!

Însuflețită, pricepi? Cucerită. Un făcăleț ca al meu ar fi fost păcat să-l uite! O prind de bărbie, cum îmi place mie s-o fac, mai știi, draga mea? Ochi în ochi, așa ca apropierea s-o tulbure în cele din urmă. Pe urmă încurcarea limbilor, la pornire cu tremurici, la sosire cu o cotrobăială ca la carte. Când săruți o damă, întâi trebuie să o faci doar ca o atingere ușoară iar la sfârșit aproape ca o năvală de păsări. De păsărici. Leapșa pe ouate, ce mai! volți producția, ghiftuind-o pe cuconiță. Printr-o lubrificare reciprocă. Picuri, din pod până-n burlan. E la fel, din pivniță până sub acoperiș. E superb ca o muzică de clavecin.

***

Am pornit-o la vale. Ca piatra care nu prinde mușchi.

Dar ce să facem cu mușchiul, dacă nu să-l folosim la intromisie? Ceea ce religia noastră nu se pretează.

Domnul Blanc stă cu obrazul lipit de geam. Moțăie ori se gândește? Se gândește. Dovada:

— Dacă șmecherii ăia au dat buzna la han, ne vor recunoaște mașina,

nu?

— Nu neapărat.

— Nu neapărat, dar PROBABIL. Trebuie să schimbăm caleașca.

— Dacă furăm una, nu rezolvăm nimic.

— Putem cumpăra o alta. Nu e o soluție ideală, fiindcă ne vor lua urma prin vânzător, dar ne va ajuta să câștigăm nițel timp.

Ceea ce această ființă inteligentă exprimă cu atâta pertinență îți dai scama că am avut și eu în vedere. La ce mi-ar sluji să fiu șeful lui, dacă nu m-aș gândi mai repede decât propria sa umbră?

— La Denver o să căutăm un negustor de hodoroage, zic. Dar nu-i vom cere să ne-o cumpere pe asta de-acum; dimpotrivă, o vom abandona în centrul orașului, aproape de autogară.

— Subtil, apreciază culegătorul de nuci de cocos.

Deodată, soarta se amestecă și ea (ori încurcă lucrurile). Pușculița noastră începe să fumege cât întreg Ruhr-ul în perioadă de supraproductivitate. Adevărat nor de abur, care ne silește să ne oprim pe acostament. Ridic capota. Mamă, Doamne! Fumegă cât cuprinde. Vezuviul în erupție!

— Ai prăjit cuzinetii! mă acuză îndată Albă-ca-Zăpada.

— Nu eu, droașca! aduc rectificarea cuvenită.

Şi iată-ne, doi nătări pedeștri, pe autostrada șerpuitoare, într-o situație exact ca asta, prima grijă e să treci în revistă trei pagini de înjurături și alte blesteme, cât să-ți mai ușurezi un pic secreția biliară. Dar eu rămân ca de gheață. Detașat, gânditor.

N-ai să ghicești niciodată unde îmi zboară mintea într-o asemenea clipă diareică. La Martha Woaf! Tare, așa-i? În momentul când motorul a început s-o ia razna, mi s-a părut că văd imaginea ei reflectată în parbriz. Deși n-o cunosc, o reconstitui, plecând de la micuța Molly. Îmi închipui o ființă cu trăsăturile puștoaicei, dar mai fine, mai energice totodată, cu ochi ce privesc dincolo de oameni și de lucruri. O ființă sălbatică, frumoasă și distantă… Cât de emoționantă putea fi când își fâțâia fundul în bastonașele domnilor, fără să privească niciodată la nenorociții de masculi împuțiți!

De ce am impresia că există între mine și ea un soi de înțelegere, dincolo de moarte? Încercam să-mi imaginez chipul ei ori acesta „mi s-a impus”? Frontiere indicibile între mister și realitate. Legături imponderabile, țesute de subconștient.

— Ai mutra unuia pe care a picat trăsnetul! observă domnul Blanc. N-ai să ne faci o tromboză numai fiindcă o mașină hodorogită a rămas fără cuzinețti.

— De ea e vorba! murmur.

— Ea ce? Ea cine?

— Pana…

— Explică o dată, la dracu! Ai cârnați în cap?

Ce să-i „explic”? O senzație absurdă, supranaturală? Să-l anunț că

Martha a acționat, din fundul iadului, ca să ne stopeze jucăria? Auzi, bate câmpii comisarul! Şi ție vrei să-ți spun totul? Privesc în stânga, la șirul de mașini în goană. Trec fără ca șoferii lor să ne acorde măcar o privire. Întregii lumi i se rupe de toată lumea. Fiecare pentru sine. O fericire, pentru cei rămași în pană.

Şi totuși văd apărând la orizont un mare Cadillac albastru-deschis, plin de nichel strălucitor, și am o „presimțire". Am schițat vreun gest cât de mic? Fapt e că marea mașină, de un model de-acum vechi, dar întreținută la fix, încetinește și trage lângă epava noastră fumegândă. Înăuntru, o creatură de roman. Femeie stil retro: brună, cu părul tuns băiețește, ca ștoarfa de la bordelul din Denver, farduri tari (buzele de culoarea cireșii), nas în vânt, privire verde ca apa, adâncă și languroasă. Poartă o haină de cașmir, grej, cu guler de vulpe ivoar. Îți ia ochii. E splendidă. Conformă visului tău cel mai înaripat. Ca majoritatea femeilor, și-a ridicat fusta ca să șofeze și și-a scos pantofii. Viziune fabuloasă, cu care ne clătim retinele.

— Mizerii? murmură laconic.

— Ceva mai grav, zâmbesc.

— Urcați!

Iau loc alături de ea, Jérémie se instalează în spate. Fiindcă banchetele sunt din piele albă, mormăie:

— Nu vă fie teamă, nu le pătez!

Dama nu surâde, și demarează. N-am mers trei sute de metri, că aud departe, în urmă, un adevărat vacarm. Mă întorc din instinct. Sticleții! Motocicliști cu ținută mândră, călărind bolizi apocaliptici. Sunt patru. Iată-i că opresc lângă mașina noastră fumigenă. Doi dintre ei coboară. Dacă n-am fost denunțați, îmi pun capul! Pe urmă ceilalți doi o iau din loc.

— Ţi s-a dezlegat șiretul, zic către Jérémie.

Lui îi cade fisa; se apleacă în față, foarte tare, așa încât să dispară cu totul înăuntrul Cadillacului. Iar eu îmi așez brațul stâng pe spătar ca să-mi ascund trăsăturile totuși atât de seducătoare. Cei doi motocicliști merg ușurel, zgâindu-se în interiorul mașinilor pe lângă care trec.

Buna noastră samariteană (de lux) murmură:

— Geamurile sunt colorate. Din interior nu-ți dai seama, dar din exterior abia vezi spre înăuntru.

Motocicliștii ne depășesc și cercetează mașinile din fața noastră. Astfel încât acum ŞTIU că, într-adevăr, Martha ne-a pasat acest jocker providențial. Caralii motorizați au fost puși pe urmele noastre, și am scăpat la un fir de mustață să nu ne înhațe.

Mă pierd într-o gratitudine prostească. Trebuie să fii într-o ureche ca să crezi în asemenea trucuri! Dacă o să continui pe traseul ăsta, în curând o să învârtesc mesele și să ghicesc în cafea. Pe scurt realitatea nu-mi mai e de ajuns. Şi totuși, cât e de îmbelșugată, ticăloasa! Dar nu, trebuie să sug la sânul miraculosului, mie-mi spui! Să forfotesc, să mă

crucesc, să mă dau la primele presimțiri care-mi trec prin apropiere. Să mă las racolizat din cap până-n picioare, aghezmuit, miracolat. Să fiu lumânărit, iradizat, înrăzat, aureolizat. Vreau un tratament integral!

Şoferița seamănă un pic la drăgălășenie cu regretata Romy Schneider, în *Banchera*. Eu, insațiabil, mereu la cea mai înaltă tensiune în materie de membrană, încep să-mi imaginez cuibul ei de cuc. Fixul meu! Cum zăresc o fustă mai mare de cincisprezece ani și mai mică de nouăzeci, bum! Îi „văd" jucărica, îi ipotezez culoarea, conformația, îmbrăcămintea, puterea energetică, savoarea. Ah! E obositor să fii hăndrălău! Trebuie să stai pe poziții (!) douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, cu arma la umăr, santinelă a mățișorului, mereu cu ochii în patru. Să pândești, fără o pauză cât de mică pentru repetiții! Un apostolat, ce mai!

Rulează fără grabă, grijulie să respecte *the speed limit*.

După câteva clipe remarcă:

— Mi se pare că sunteți străini, nu?

— Ați câștigat!

— Italieni?

— Nu încă. Doar francezi. Cunoașteți: Paris. Muntele Saint-Michel, Coasta de Azur, castelele de pe Loara…

— Nu cunosc.

— Am să vă dau adresa mea și dacă, într-o zi, vă veți hotărî să vizitați Franța, o să vă slujesc drept ghid.

— Unde vreți să mergeți?

— Denver. Dar dacă asta vă încurcă, lăsați-ne unde doriți.

— Uite ce-o să facem: trecem pe la mine, în Crackbitt[22] City. Luăm acolo un mic *lunch* și vă duc pe urmă la Denver, unde am și eu treabă.

Recunosc ospitalitatea americană. Să-ți mai spun că accept? Noroc chior!

— Lucrați în comerț? întreb.

— Nu, sunt avocat.

— Să fii apărat de dumneavoastră e un dar al cerului!

Râde languros, ca o iubăreață pricepută. Apoi, deodată serioasă:

— Prietenul dumneavoastră ar avea ceva împotrivă să scape de pistoletul pe care îl târâie după el la brâu?

Uite-așa. Rece. A și întins între cele două scaune ale noastre mâna fină, înmănușată în piele de traista-bizoului.

— Dă-i-l doamnei! îl sfătuiesc pe Jérémie.

Acesta, galant, îi oferă pușcociul, ținut de țeavă.

— Mersi, zice ea. Poate că e deformare profesională, dar prezența unei arme mă incomodează.

Strecoară pocnitoarea în buzunarul portierei.

— N-aveți teamă, la Denver vi-l restitui, ne asigură.

Mă simt oarecum încurcat. Aș putea să bâigui niște explicații ca să justific de ce amicul meu se plimbă cu acest gadget, dar cucoana

noastră nu e genul nătăfleață.

Trebuie că nu înghite fără să clipească asemenea gogoși.

Așa încât prefer s-o las baltă. Dămița asta frumoasă mi se pare mai degrabă ciudată. Imaginea ei, reflectată în geamurile colorate ale mașinii, adineauri, când curcanii se interesau de ocupanții rablelor, arăta că e perfect conștientă de faptul că nu suntem două fecioare imaculate; dar cum pare că nu-i pasă de asta, totul merge strună!

Ieșim din autostradă printr-o bretea neasfaltată. Lumea crede că în State e *clean* peste tot, organizare la mare fix, dar când ajungi acolo, îți dai seama că nu există nimic mai alandala și mai jegos. Stâlpii electrici par să dateze din vremea Războiului de Concesiune (Béru dixit), trotuarele sunt pline de gunoaie de toate felurile, și imediat ce ieși de pe o cale unde se umblă în viteză, ajungi pe drumuri ca vai de ele, în comparație cu care vicinalele noastre de la Creuze seamănă cu naționalele de mare circulație.

Dama locuiește în apropiere. N-am îndrăznit să o întreb de nume, ca să nu fiu obligat să i-l spun pe al meu. Uite că intră cu al ei Cadillac albastru celest pe o alee mărginită de tisă tunsă frumos. În fund, se zărește o casă drăguță, ocru și alb, cu peristil și ferestrele în carouri. Peluză în față, piscină alături. Fără a fi opulență, e confort rafinat. „Băietana” trage într-un garaj larg, ale cărui uși așteaptă deschise. Înăuntru se mai află un Range Rover negru și o mașină de tuns iarba, model de mari. Dimensiuni, care se conduce ca un tractor.

Gazda noastră coboară, și noi o urmăm până în casă. Pe aripile vântului, ne primește cu un zâmbet larg ca o slujnicuță negresă cu păr alb, ce pare să fi ieșit din partea cu soarele din arenele de la Sevilla. Trecem apoi într-un living mare. Unde un nene bătrân și adus de spate se uită la televizor, așezat într-un cărucior de invalid.

Are părul la fel de alb ca și servitoarea, dar la față e roșcovan, iar pielea îi seamănă cu cea de crocodil prelucrată fin pentru firma *Hermès*. Sosirea noastră nu-l face să abandoneze aventurile „Inspectorului Baxter”.

— Vi-l prezint pe soțul meu! anunță salvatoarea noastră.

A vorbit tare, și atunci el s-a întors. Are ochi întunecați, căzuți în orbite și străjuiți de sprâncene stufoase, albe.

— Clienți! anunță laconic avocata.

— Hello! face moșul ramolipsit.

Iar noi, ca un ecou!

— Hheellllloo![23]

Cinstit vorbind, americanii nu se prea omoară în ce privește formulele de politețe. Până și câinii fac mai multe atunci când se întâlnesc. Ei, cel puțin, se adulmecă sub coadă și trag o stropeală în cinstea evenimentului.

Doamna se duce să dea instrucțiuni servitoarei. Domnul cu umblătoarele în paragină se repasionează pe loc de idiotul ăla de

inspector Baxter. Noi ne punem șezuturile pe niște fotolii grăsulii. Am o impresie bizară în legătură cu această casă. De parcă ar fi ceva în neregulă. Ambianța, probabil. Ca într-un roman polițist de Hadley Chase. Din pricina bătrânului paralitic și a superbei și tinerei lui soții, *of course*.

Care tocmai se întoarce.

— Willy! face către tăgârță. Ești bun să-mi deschizi casa de bani ca să-mi iau celălalt ceas? Ăsta a stat.

Şi agită, cu o mutră dezgustată, un țăcănitor. Lui tataie nu-i pică bine. E chiar momentul când inspectorul Baxter se introducea la animatoarea de la *Red Fox*, ca să o facă să spună unde-i ascunzătoarea lui Mustafa Turcaleț, care tocmai a fugit din penitenciarul San Diego Chiraco din Nevada, de unde niciodată nu se evada!

Bombăne:

— Un moment, Barbara, că nu dau turcii!

Atunci ea – să ne fie cu iertare – de caracter, cucoana, te joci? Se duce la aparat și-l închide. Pe urmă apucă de mânere scaunul rulant și iese împreună cu soțul ei. Înainte să treacă pragul, ne adresează din spatele bătrânului (ceea ce nu e dificil) un semn prin care ne poftește să o urmăm fără zgomot. Da, dragostea mea, Barbara a reușit să exprime asta printr-un gest.

Bine. Ne ridicăm, să i ne supunem. Ea traversează holul și intră într-o odaie mai mică decât salonul, slujind drept birou-bibliotecă. Fotoliul e împins până la un panou de care e agățată o pictură în ulei de măsline virgine și care reprezintă asasinarea lui Abrahan Lincoln, ca și când ar avea loc chiar acum. Chestie clasică a tuturor burghezilor de pe această „planetă a maimuțelor” unde trăim: tabloul ascunde ușa respingătorului seif. Gagul cu tabloul îi face pe spărgători să-și ude nădragii de atâta râs. Eu, care am avut privilegiul să-l găbjesc pe Jo-le-Stéphanois, marele specialist în crăparea cojilor la casele de bani, pot să vă spun, domnilor tipi, că băieții le găsesc nostime tablouașele astea ascunzătoare de averi. Își povestesc despre ele pe la șezători.

Jo spunea că, atunci când găsea vreun portret, nu putea rezista să nu-l mâzgălească, fie punându-i mustăți și ochelari, cum face toată lumea în paginile publicitare din reviste, fie zugrăvindu-i un trandafir în gură. Mai explica precum că, în timpul unei spargeri la niște barosani, găsise un pahar în noptiera lor și înfipsese proteza drăguță din el în fleanca unei mame-mari cu bonetă albă, din școala olandeză. După părerea lui, dădea un efect irezistibil, și omul regreta că nu dispusese de un Polaroid ca să blitzeze capodopera.

Va să zică moș Lincoln se răstoarnă cu asasinul lui cu tot, iar redutabila ușă de oțel își face apariția. Fără cheie. Cadran dublu. Unul cu cifre, altul cu litere. Paralizatul scârțâie:

— Ei bine, Barbara, întoarce-te!

Ea!

Sunt de părere că boșorogul e o zgârcioabă împuțită. Care trebuie că numără bucățile de zahăr la bucătărie și o lasă mai moale cu încălzirea când lumea din casă s-a culcat. Şi în privința damei, în niciun caz nu-i plătește el toate acele biutiful toalete; mi-aș pune mâna pe una dintre fesele sale (despre damă vorbesc).

Nu și-a dat seama de prezența noastră; trebuie să spun că ne-am oprit la intrarea în birou. Iată-l că trage de rotițele scaunului. Clic, clic, clic, clac; clac, clic, clic, clic…

Durează, nu jucărie.

În sfârșit, ușa se deschide.

Şi-acum, destrăbălatul meu mic și scump, acum, pralina mea roză, evenimentele nu se precipită – se rostogolesc. Barbara, în loc să se ducă la seif să-și extragă ceasul, își suflecă fusta până la poponeață. Pupilele încep să ne țipe, atât e de feeric și neașteptat de să plesnești pe covor. Își strecoară mâna între coapse, pentru a scoate ceva. Şi acest ceva nu te pun să ghicești ce e: un revolver. Cel pe care l-a reclamat de la mister Alburiu. Înaintează până în ceafa perechii ei și apasă pe trăgaci. Ce mai trebușoară, drace! Vedem impactul, ca în filmele de violență la cinema. Creierașul care împroașcă, țeasta care explodează, totul impecabil, limpede și curat, în ciuda fumului ce se răspândește în volute lenește din armă.

Madama e de un calm care amintește de Statuia Libertății. Ştii ce face? Așază pistoletul pe un scaun apropiat, își răsucește fusta cu dosul în față, ia din nou pușcociul, se crăcănează și ținând mâna înarmată cu țeava spre ea, trage ultimele două gloanțe prin stofă. Apoi își așează fusta îndărăt, cum se poartă, și aruncă pocnitoarea pe covor. După care începe să urle la modul isteric. Zbierete de o ascuțime insuportabilă. Tot țipând, își scoale mânușile licheaua (fiindcă rămăsese înmănușată) și le aruncă în căminul unde flambează un discret foc de cărbuni.

Ne vizionăm mutual, Jéjé și mandea.

În privirea amicului meu se citește următoarea întrebare mută: „E nebună?” Ochii mei răspund: „Dar patricianul meu rotund la capăt e nebun?” Dintr-o singură sclipire a vastei mele inteligențe de prima calitate, am înțeles totul. Mi-a trebuit o miime de secundă ca să mă prind, dar voi folosi un timp mai îndelungat ca să-ți explic.

Dămița asta măritată cu paraliliticul sgârie-brânză visează de mult să se dezaraseze de el. Azi-dimineață, circulând pe autostradă, ascultă la radio. Ce se spune la buletinul local de știri? Că un negru și un alb sunt căutați pentru crimă (a fost descoperit cadavrul lui Horace) și răpire. Semnalmente ale harabalei, întrucâtva și ale noastre, *probably*. Femeia din Cadillac ne zărește deodată la marginea drumului. E plină de curaj cât cuprinde. Se oprește, ne încarcă, o ia din loc. Apariția copoilor pe motocicletă o întărește în certitudinea ei: da, noi suntem „periculoșii” inși căutați. De altfel, a văzut pistoletul domnului Blanc (cel al lui Horace, pe care negreață l-a păstrat). Cu o autoritate și o îndrăzneală

fenomenale, cere să-i fie predat.

O dată ajunsă acasă, ne instalează acolo, se întoarce să ia pușcoacea din mașină, și-o vâră în chiloți (unde eu i-aș lua cu dragă inimă locul) se duce să-și anunțe servitoarea că suntem doi gangsteri periculoși care ținem toată casa sub amenințare și îi poruncește să alerge după ajutor. Revine pe urmă și face tot ce știi.

Oficial, va declara că l-am constrâns pe bătrânul ei să ne deschidă seiful, apoi l-am ucis și am tras și asupra ei, în vreme ce o lua la fugă. Şi tocmai o ia la fugă, încotro vede cu ochii, urlând întruna, și dispare printr-o ușă cu geamuri ce dă spre terasă.

În acest timp, o sirenă a poliției răsună în depărtări. Schelălăitul ei sinistru devine din ce în ce mai prezent.

— Clasa-ntâi! mormăi eu.

Domnul Blanc, care în sfârșit a înțeles și el șmecheria, se pune în mișcare. Întreabă arătând spre paraliticul cu țeasta sfărâmată:

— În Colorado mai există pedeapsa cu moartea?

— Te vei putea informa de la sticleți: uite-i.

Acum sirena e aproape. Am un impuls pe care unii îl vor califica drept de nestăpânit. „A, nu! Nu ca niște șobolani! Nu ca niște papă-lapte. Nu ca niște tâmpiți, la dracu!”

— Vino!

Mă năpustesc spre ușa de sticlă. Ticăloasa fuge cât o țin picioarele, în direcția intrării. Dau buzna să mă refugiez după un tufiș de ilex verde și arbuști în floare. Acesta desparte casa de piscină. O mașină de poliție, albastru și alb, cu o bară luminoasă pe acoperiș și un girofar bolnav, apare cu tărăboi mare; frânează ca pentru un derapaj, derapează într-adevăr și blochează aleea. Un șerif și adjunctul lui coboară. Barbara-nemernica se arunca peste ei, hohotind și urlând:

— L-au ucis! Iute! Iute!

La care marțafoii își scot Colturile și tropăie spre peron în „pas vioi”. Ticăloasa îi privește cărăbănindu-se și continuă să scheaune în maniera văduvelor. Pentru a doua oară consecutiv îi șoptesc lui Jérémie:

— Vino!

Şi Sana al tău iubit se repede în tufe.

„Atunci bătrânul paznic se-aruncă în văpaie”. Îmi recit acest vers de Hugo, năvălind peste Barbara, pentru a-i aplica faimoasa mea manșetă, gâtuitoare.

Bis repetitia placent, cum zice drăgălașa pagină roz a seniorului Larouse. Da, viața e un reînceput. Două pițipoance poliglotate în aceeași zi, iată o medie frumoasă! Şi ca să vezi ce repede se transmit obișnuințele, domnul Blanc o ia pe damă sub braț și mă ajută să o înghesui în propria ei mașină. Înfig două lovituri de șurubelniță în roata din față dreapta a celei a polițiștilor, și Radu ne-a chemat.

Dar încotro? Ne bălăcim într-o asemenea încurcătură, încât domnul Blanc nici măcar nu îndrăznește să-și pună întrebarea. Ne aflăm în plină

Americă și cu o serie de asasinate prinse la pălărie. Dar unele simpatice, nu banale (ca niște simple împușcături). Nasulie sifilitică. Abjecție, înălțimea Voastră! Peste foarte puțin timp va sosi arestarea și cine știe dacă undeva sus nu s-au și dat ordine oficioase ca să fim lichidați fără somație?

Nu-i prea cunoști pe americani. Te poți aștepta la orice din partea lor. Sunt niște flăcăi străini (veniți de aiurea), băieți buni în aparență, dar plini de draci când se încurcă treaba. Îți trimit, în funcție de împrejurări, penicilină ori gloanțe în mutră. Iar când teutonii ne teutonizează prea îndeaproape, vin totuși să-și găurească pielea, pentru noi. Așa că suntem împărțiți între recunoștință și Coca-Cola. Nu putem alege, pricepi? E ca de la alba-neagra: dau impresia că-ți lasă liberul arbitru, dar în realitate te porți cum vor ei.

Idei confuze îmi inundă creierii, e un adevărat chiloman în mansardă la mine. Conduc fără grabă, viteza ucide.

— Nu l-am putea pune pe Bătrânul la curent? sugerează Jérémie.

Şi adăugă:

— E un telefon în mașină; pe portabagaj se afla o antenă specială, și văd un fir care intră un torpedo.

Ridic capacul metalic, imitație de acaju. Într-adevăr, un aparat mare, cu disc, face nani în ascunzătoare. I-l întind camaradului meu.

— Încearcă să obții Marea Prăvălie.

Domnul Blanc acționează pe îndelete. Cât calm! Felicitări. Un tip care odinioară măturа rahații canini de pe trotuarele de la Saint-Sulpice!

Face numărul cu o îndemânare de premiant al clasei.

Auzim pârâturi, țiuieli scurte, se succed diverse sonerii, apoi, la capătul a toate astea, scumpa Franță, Parisul vesel, casa Sticlete. O centralistă mugește:

— Poliția judiciară!

Jérémache își spune numele și-l cere pe domnul director.

— Vă bateți joc! zbiară îngerul. E ora șapte dimineața!

Ce-i drept, în prezent tataia le trage pe dreapta până pe la zece și mai bine. Trebuie că zeița pe care până acum a dus-o cu prețul, la ora asta îi morfolește flecuștețul.

— Întreabă dacă Mathias e acolo! îi suflu.

El întreabă, și Ruginitul este. Îmi vine în idee că crescătoria de fete începe să-l apese pe directorul laboratorului. O scorpie și optsprezece minijupe – dintre care niciuna nu e încă marida – asta începe să-ți subțieze moralul.

Iau receptorul.

— Sfinte Sisoe! strigă reșoul ambulant. Mi-am ros degetele așteptându-vă. De douăzeci și patru de ore n-am ieșit din birou.

— Asta o să însemne poate un țânc mai puțin pe linia ta de fabricație! rânjesc.

— Unde sunteți?

— În rahat, scumpe prietene! Cel mai grețos în care am fost nevoit vreodată să mă bălăcesc.

Dar la el chestia asta n-are mai mult efect decât un supozitor în locul știut al dragului Roger Peyrelitle cel mai mare scriitor din Franța – după mine).

— Am vești despre doctorul Golstein al vostru.

— Într-adevăr?

— Prodigios individul; abia suntem la început cu descoperirile despre aria lucrărilor lui. Dacă n-ar fi izbucnit războiul și el nu era evreu, ceea ce l-a silit să fugă, ar fi obținut premiul Nobel.

— Ca și mine, zic: dacă n-aș fi fost copoi și dacă nu eram un dobitoc, aș fi girat o întreprindere de beton armat, în loc să fiu dus, foarte curând, într-o cameră de gazare.

Nu ia scama la replica mea amară.

— Cunoașteți natura cercetărilor lui? Genetica! De la Mendel încoace n-a existat vreunul mai tare în materie. A fost cel dintâi care a lucrat pe embrionul uman. A părăsit Germania în '42. La început, naziștii îi dovediseră considerația lor, dar el a înțeles că, și dacă lucra pentru ei, lucrurile aveau să se termine prost în privința lui și a soră-si.

Mergem paralel cu autostrada și mai jos decât ea. În depărtare, pe căile de circulație rapidă, zăresc un baraj de poliție. Cercul se strânge, cum zice un bătrân poponar care-și unsese găuricea cu astringent. Descopăr o cărare prin pădure, intru pe ea în ralanti și reiau conversația:

— Iartă-mă, Mathias, suntem vânați de poliție și trebuie să manevrez cu atenție.

— Știi unde s-a refugiat doctorul Golstein pentru început?

— În Franța.

— Și mai exact?

— În Normandia.

— Da, într-adevăr. Inchiriase o căsuță în plin câmp. Pinaud s-a dus ieri să ancheteze acolo și mi-a comunicat pentru voi o informație întru totul interesantă.

— Tată lui Alexandre-Benoît îl vizita?

Atunci Înflăcăratului îi sare țandăra. Apreciază că-l iau drept un bătrân prezervativ surmenat, cu întrebările mele ale căror răspunsuri le am.

— Dar, Sfinte Sisoie, comisare, de ce te ruinezi telefonând din Statele Unite dacă știi totul?

— Deoarece conversația nu mă costă nimic, spun închizând telefonul.

***

Trebuie să fi văzut și tu filmul cu tontul ăla de Stallone din S.U.A., în

căutarea unui amic (sau a familiei acestuia: fost combatant în Vietnam, se duce într-un sătuc nu mai știu bine). Arată a vagabond, și șeriful comitatului vrea să-l facă s-o lase baltă. Urmează o înfruntare severă, și iată-l pe luptător urmărit, într-o pădure, de un întreg corp de armată. Castanele se trag dur, sângele curge cât vezi cu ochii și în valuri. Pe scurt, e un adevărat război de ambuscadă, pe care bravul de Stallone (îmi stârnește întotdeauna un pic de milă, fiindcă întruna, până și în toiul încăierărilor, pare că târâie după el un snop de hemoroizi mare cât o conopidă) îl poartă împotriva forțelor armate.

Ei bine, îmi zic, și pentru noi va fi la fel, dacă nu cumva ne predăm. Dar instinctul meu nu-mi recomandă în asemenea soluție facilă. Pariez cu tine o poză a lui Le Pen contra unui cap de vițel că pe viețile noastre s-a pus un pariu și că dacă suntem arestați vom fi repatriați în Franța într-un pardișboc de zinc cusut cu mașina de nituit. La adăpostul unei păduri, iată-ne, provizoriu, departe de orice aglomerație și de priviri indiscrete. Cum ne-am cărat cu mașina, probabil că sticleții se așteaptă să bântuim pe drumuri, de unde viermuiala de baraje ridicate spre toate azimuturile.

Mă întorc pe jumătate perplex, cu brațul pe spătarul scaunului. Ne încrucișăm privirile, Blanc și cu mine. A lui de culoarea numelui purtat de proprietar, cu o grămadă de presimțiri rele înăuntru. Mă benoclez atunci la madam Barbara și constat că și-a venit în fire. În efervescența răpirii sale rapide, fusta strâmtă i s-a rupt, și-i descoperim drăgălașii de chiloți albi. Ia te uită, e o persoană civilizată, fiindcă își pune ciorapii adevărați, cu portjartier.

Îi zâmbesc.

— Trebuie că vă doare gâtul, așa-i? Manșeta mea fulgerătoare lasă totdeauna sechele de genul acesta.

Mi se uită drept în pupile. O femeie dintr-o bucată (a dovedit-o), curajoasă și care își asumă răspunderile. Îi e necaz pe ea că s-a lăsat înhățată prostește, când totul mergea de minune.

— V-a lipsit o nimica toată, nu-i așa? murmur. Totuși, jos pălăria, o femeie atât de hotărâtă reprezintă o operă de artă. Ați urzit acest plan într-un timp record. Împrejurările îi fac pe hoți. Figura cu pistolul – bravo! Şi celelalte întrebuințări date pistolului, o minunăție de inteligență și stăpânire de sine. Fusta răsucită, ca să lăsați de înțeles că v-am împușcat prin spate și am ratat, asta, dacă am fericirea să ajung bătrân, le-o voi povesti și nepoților mei. Numai că iată, ținând seama de împrejurări, ca să ajung bătrân, va trebui să mai las de la mine, și dumneavoastră să faceți la fel. Așa că vă propun un târg: dacă picăm în labele polițiștilor, vă fac de petrecanie pe loc și fără remușcări; dacă ne ajutați să scăpăm, vă las să puneți mâna pe asigurarea de viață a soțului și să o păpați cum vă tună. Corect?

Încuviințează:

— Corect.

Adaug.

— I-ați luat pe ucigași drept țapi ispășitori, e firesc să plătiți și prețul. De altfel, acela pe care vi-l propun nici nu e prea ridicat.

Face o strâmbătură de acceptare. Drace, cât e de frumoasă și sexy cu fusta aia ruptă! Ţi se va părea o prostie, dar sunt convins că mămica asta ne-a luat în serios. Știe că e încolțită și, convinsă că suntem niște ucigași, se gândește că viața îi e agățată de un fir de păr (știi tu de care!).

— Întrevăd o soluție, face după un destul de lung răstimp meditativ.

— Vă ascult.

— Am o fermă de animale, la șase kilometri de casă. Acolo sunt patru cai.

— Cine vede de ei?

— Un bătrân care doarme deasupra grajdurilor. E singur pe lume.

— Ei bine, hai să-i ținem tovărășie; pot intra pe vreun drum lăturalnic? Afurisita dumneavoastră de mașină bleu, cu nichelul ei de baracă de bâlci, atrage atenția ca o ședință de amor în grup, în mijlocul unei intersecții.

E de acord.

— Mergeți mai departe prin pădure, fiți atent să nu vă împotmoliți în făgașuri, pe urmă vom ieși într-un drum mai practicabil.

— O.K.

Îi recomand lui Jérémie să n-o slăbească din ochi pe știoarfa asta împuțită. Cu privirea, dar el s-a prins.

— Dă-i drumul, doamna o să-mi cânte la clarinet ca să ne mai treacă timpul.

Ei bine, îți dai tu seama? Jérémie, rușinosul, să-mi zică o asemenea chestie! Mi-ar fi căzut mâinile, dacă nu aveam nevoie de ele ca să conduc.

— Ești remarcabil în felul tău, îi zic și ambreiez.

***

Moș Citizen și bătrânul Ben – aceeași plămadă. Seamănă ca doi frați bețivani. Pe deasupra, rândașul madamei e și atât de surd, că nu poate citi nici titlurile jurnalelor. Duhnește a cal, rahat, alcool, câine, sau urină rece, pârț reînnoit, moșneag, piele, paie, boarfe, supă cu slănină și cataplasmă Smith and Lee împotriva congestiei pulmonare. Şi-a petrecut existența prin crângurile Americii, și în viața anterioară trebuie să fi fost centaur, fiindcă Gloabă e complementul său direct. Are glasul atât de spart, încât nu-ți mai dai osteneala nici măcar să aduni cioburile. Barbara e zâna lui de măghiran. Merită să vezi cum ochii urduroși i se însuflețesc când și-i oprește asupra ei.

Radem o conservă de *corned beef*, în vreme ce el înșeuează caii. „Gazda” noastră pare să participe cu adevărat la aventură. O ținem

foarte din scurt, ca s-o împiedicăm să dea alarma în vreun fel sau altul; și nici să nu-i spună adevărul, pe șest, lui moș Papuc. Chit că, pentru a te face înțeles de nea Tăgârță ăsta, ți-ar trebui o pâlnie și niște vaselină. Gustarea subțirică o dată expediată, ne împopoțonăm în ținută ecvestră, cu niscai țoale aflate în cambuză și, puțin mai târziu, iată-ne călărind prin Colorado, precum mușchetarii regelui.

Ai văzut, desigur, *Vaca și prizonierul*? Filmul unde Fernandel evadează din Germania trăgând o vacă de un capăt de sfoară. Şiretlicurile liniștitoare constituie o frumoasă rețetă de psihologie aplicată. Un prizonier escortat de o vacă nu e bănuit de evadare, la fel cum trei persoane; pornite în galopul cailor prin câmpie nu-i va interesa pe copoii care aleargă după doi bandiți.

Eu unul nu sunt un fan al echitației; prefer să-mi târâi emisferele dorsale pe pielea unui Mercedes 500 SL decât pe aceea a unei șei. Partida de bate-fese, nu, mersi, îți paradește montgolfierul și-ți nasulește legumele. Şi pe urmă o mârțoagă trebuie s-o stăpânești, s-o tragi de bobine, ca s-o faci să te asculte și să nu te poarte spre frenezii galopante. Şi e olecuță cam nărăvașă gloaba mea. Sperioasă și capricioasă de nu se mai poate.

Am găsit în harabaua ucigașei o hartă rutieră și o consult din vreme-n vreme, ca să mă asigur că suntem pe direcția potrivită. Dacă vrei să știi totul fără să plătești dinainte un preț derizoriu pentru această capodoperă, mă întorc la Cracket Springs, acolo unde se află azilul bietului Standley (îi scriu cu „d”, ca să-l deosebesc de Stanley, fără „d”). Ceea ce am de gând să fac o dată ajuns acolo o vei afla la timpul său; deocamdată, problema securității noastre momentane fiind aproape rezolvată, îmi sparg tărtăcuța cu întrebarea ce-aș putea face cu Barbara când nu voi mai avea nevoie de ea. Sunt stânjenitori vii. Ca și morții, reține; dar ăștia, cel puțin, au marele merit de a nu mai ciripi.

În sfârșit, nu servește la nimic să-ți faci sânge rău dinainte, dat fiind că Cel-de-Sus ne poartă de grijă atunci când, într-adevăr, nu mai putem face nimic fără El. Așa încât, di, căluțule! Hop! Hop! Să-l luăm în pinteni precum cei trei lăncieri din Bengal!

E drăguță foc Barbara cu hăinuța ei neagră și cu pantalonii albi. Are spate de violoncel, draga de ea. Împotriva intențiilor declarate ale lui Jérémie, nu i-a cântat la flaut, în mașină, pentru excelentul motiv că el n-a îndrăznit să i-o ceară. Face pe interesantul, puiul de leu negru, dar în fond continuă să macerezese în timiditățile lui africane.

În materie de ținut în șa, lasă de dorit negroteiul, pe frumosul lui cal (tot negru), dar e suficient de suplu, încât, cu chiu cu vai, să se descurce. Ceea ce nu-l împiedică să se ducă alivanta la traversarea unui pârâiaș. N-a știut să-și strunească ducipalul, iar acesta s-a cabrat în fața obstacolului, așa că amicul a fost răsturnat și iată-l zăcând, cu roțile în aer printre nuferi (cu iod). Animalul său, eliberat brusc, profită ca s-o șteargă de la fața locului. Mandea acționează pintenii, cu intenția de a-l

prinde pe fugar. Numai că eu nu sunt Buffalo Bill. Iar mârțoaga în chestiune ai zice că-i antilopă, după cum se năpustește, ca o săgeată. Într-un lan de porumb, mărește viteza, deci și distanța și mă lasă mofluz. Dracu s-o ia de treabă, o să mă afund oare în ghinion până la premolari?

Aud un fluierat ascuțit. Mă întorc cât de repede poate calul. E Blanc, care mă strigă arătându-mi la orizont un punct, exact în partea opusă: Barbara! Care fuge mâncând pământul. Nemernica! Străduindu-mă să aduc înapoi bidiviul lui Jérémie, uitasem de ea. Cam ca atunci când ai laptele pe foc și nu e cazul să te duci la televizor să vezi transmisia unui meci de fotbal.

Abandonând pegasul Negusului, pornesc într-o cursă infernală pe urmele numitei Barbara. Aceasta are un avans de mai multe sute de metri și călărește ca o amazonă de circ! Mama dracului și drace, dar calul ăsta al meu e o adevărată calamitate devastatoare! Ceasu-ăl rău! Sendviș cu nenoroc. Ce păcate-am făcut, de am parte de o pedeapsă ca el?

Încerc să galopez, să galopez, să galopez! Însă Barbarei îi și reușește. Zăresc în depărtare o construcție uriașă, gen fermă americană. Şi ea într-acolo ne năpustește. Javra! Javra! Javra! Dacă idiotul ăla de cioroi n-ar fi căzut din șa! Dacă… dacă… dacă…

Scot țipete de turbare, semănând cu hohotele de plâns. O să mă aibă, târfa! Îmi dau seama că dispune de un cal mai rapid ca al meu și că îl pilotează cu mai multă măiestrie, îmi copleșesc mârțoghioaba cu lovituri de pinteni, și opinteli, și oftaturi. Hai, nătângule! Hai o dată! Ai patru labe, slujește-te de ele! Ești tocmai bun să lucrezi în mină. Să stai pe banca rezervelor în manejurile de bâlci. Dă fuga, mânca-te-ar câinii! Şi el, dobitocul, părțâie! O, Doamne, fie-ți milă, ia-ți înapoi rosinanta asta și dă-mi un jeep!

Şi atunci se petrece o minune cerească. Zic cerească, fiindcă ăsta nu e cuvântul cel mai la îndemână, dar zău că e și singurul adevărat. Imaginează-ți că deodată (ia te uită, un adverb care ne ajută în meseria noastră de scriitoraș popular! „Deodată” e o lovitură de gong în proza[24] noastră de făcător de literatură. Te trezește din somn. Te face să tresari), calul (alb, ca al lui Henric al IV-lea) și pasagera lui dispar. Totuși ne aflăm pe o câmpie netedă ca-n palmă, și nici boschete nu sunt prin împrejurimi. Ce e?

Ce e? Ce s-a întâmplat? Continui să înaintez, dar mai prudent. Ajung la zona de dispariție a călăretei. Şi mă prind.

Cum să nu mă prind, dacă-mi sare în ochi?

Lanul de porumb ascunde o fractură de teren, cu o denivelare de cel puțin cincisprezece – douăzeci de metri. Denivelarea a fost amenajată, omul fiind inventiv, într-un drum rural, mai larg decât se obișnuiește să se practice pentru servirea zonelor agricole.

Din cauza tulpinilor înalte de porumb și a spicelor acestuia, calul și

călărețul n-au văzut accidentul geologic decât în ultima clipită. Gloaba s-a încordat din toate puterile să se oprească; dar, în ciuda efortului, o făcea prea târziu – a căzut de pe mal; călăreața, aruncată din șa, a venit în cap, drept în jos, ca o țepușă de plumb. Şi vei vedea cât de judicios e cuvântul „țepușă”: Barbara și-a sfârșit plonjeul în văgăună înfigându-se în nenumăratele furci ale unei secerătoare vechi și pline de rugină, abandonate acolo.

Viziunea dantescă, precum se zice în asemenea cazuri. O furcă i-a străpuns gâtul și o parte a feței. O a doua i-a perforat pieptul, o a treia – pântecul iar o a patra și ultima – coapsa dreaptă. Contemplu de pe calul în spume hidosul spectacol. Mă gândesc la justiția imanentă, despre care ți se vorbește la școală. Văduvia provocată i-a fost de scurtă durată doamnei X (fiindcă tot nu-i știu numele de familie). Zace perforată pe toată părțile și dintr-o parte în alta, pe această vetustă mașină agricolă. Firișoare de sânge îi picură de-a lungul trupului, din vreo douăzeci de orificii.

Calul, care n-a murit, nechează răsturnat pe spate, agitându-și de mai mare mila copitele masive. Are, vizibil, șalele zdrobite. Conștient că e nesănătos să mă eternizez pe-aici, îl abandonez agoniei lui și mă duc să-l caut pe messire Blanc.

***

Spre sfârșitul zile ajungem la Cracket Spring. Suntem sleiți, ofiliți, zdrobiți. Cu șira spinării asemeni plăcuțelor unui joc de domino așezate în picioare, la rând, înainte să fie răsturnate.

Ca să te fac să înțelegi; am putut recupera bucifalul lui Jérémie. După galopul solitar, imbecilul a început să se ghiftuiască prin porumb, ca să-și refacă puterile. Dobitocul a descoperit că luase în copite o marfă comestibilă și acuma se umfla de ajunsese să-i pârâie chinga șeii. Ne-am apropiat de el fără probleme, și Jérémie l-a escaladat. Nu-și mai revenea negusul după moartea brutală a Barbarei. Până una-alta, aceasta soluționase preocupările mele privind viitorul putorii ăleia. Providența îi prezentase factura mai repede decât era de așteptat.

Iată-ne deci la câteva ancabluri de ospiciu unde cei în drept se ocupă de Standley Woaf. Pe fundalul asfințitului, e sinistru. Am descălecat într-un crâng de lariță.

Cai sunt k.o. în picioare (ce se potrivește!).

— Ce facem cu ei? întrebă subordonatul meu.

— Îi deșeuăm.

Să nu se confunde cu verbul „a decela” care n-ar avea nicio contribuție la confortul lor.

— Şi după asta?

— Le aruncăm harnașamentul în hățișul de colo și-i lăsăm să-și trăiască viața. După ce-și vor reveni din oboseală, vor porni în căutarea

aventurii.

***

Puțin mai târziu, doi inși pornesc pe drumul spre azil. Doi băieți chipeși, în floarea vârstei. Vreau să zic în floarea vârstei. Un negru și un alb. Amândoi bine făcuți și cu o inteligență superioară mediei cu cel puțin treizeci de centimetri. Ai ghicit? Noi suntem ăia.

Pitiți pe după pietroaie mari și pline de mușchi. Pândind. Ce? Poarta stabilimentului.

Ne odihnim. Cavalcada infernală, în șir indian, a fost o încercare cumplită. Dar scopul său e ca și tarta cu același nume și după care mă dau în vânt: *tatin*[25].

Nu avem mult de așteptat.

O mașină micuță, verde, marca japoneză, vai, iese în cele din urmă pe poarta respingătoare. De departe o recunosc pe Margaret, frumoasa și prea puțin sperioasa secretară a doctorului Robinson, directorul stabilimentului.

Imediat mă plasez în mijlocul drumului, cu brațele întinse cruce, pentru a o opri pe puștoaică. Ea frânează complet, apoi, recunoscându-mă, fuge în marșarier. Pare terorizată de apariția mea; fără îndoială, a aflat despre noi știri funeste, din buletinele informative. Bag nițică viteză și reușesc să deschid portiera de la locul mortului. Trebuie să spun că în materie de șoferie damicelele nu sunt niște emerite; se vede că pentru ele marșarierul e altceva decât flaconul cu lac de unghii. Zigzaghează baban. Așa că băiatul n-are nicio problemă să sară în cărucior și să-i taie contactul.

— Ei bine, ce te-a apucat, draga mea? susur. Nu-l mai recunoști pe cavalerul Castor, bărbatul cu coada mare și constructivă?

Şi îi adresez, prin parbriz, un gest poruncitor lui Jérémie, care se grăbește să ni se alăture. Cât despre Margaret, cu ea lucrurile stau simplu: castanietește din colțișori. În tot trupul său micuț s-a instalat marele dârdâit integral.

— Dar nu te speria, dragă! zic cu o voce mângâietoare, plimbându-mi mâna pe coapsă. Nu vreau să-ți fac niciun rău. Atitudinea ta îmi dă de bănuit că ai auzit niște minciuni grosolane la adresa noastră. Nu sunt decât minciuni, scumpo. Privește la mine – am eu mutră de bandit? Poftim, uite actele mele: poliția. Sunt sticlete din Franța și am fost prins aici într-un complot ticălos. Nu e teme de nimic, sufletelule! Dimpotrivă, ajută-ne să aducem triumful-adevărului, și voi face din tine o vedetă pentru care se vor bate toate canalele de televiziune.

Acest limbaj o liniștește. Îi risipesc ultimele frisoane cu pupicuri dulci pe gât, cu ușoare atingeri intracioc, punctate de scufundări circulare între molari.

— Să eliberăm drumul! zic în sfârșit. Demarează ușurel.

Mai tremură niţeluş, dar se execută. Coborâm dealul fără să ne grăbim. La poale e o bifurcaţie (brrr! asta mă face să mă gândesc la Barbara) care ne obligă să ne hotărâm. Ea bâiguie:

— Unde vreţi să mergeţi?

— La doctorul Robinson.

— Dar v-am spus ieri că pleacă într-o călătorie. Trebuie să se întoarcă abia mâine.

— Haidem totuşi la el. E însurat?

— Divorţat.

— Trăieşte singur?

— Ăă… Ăă…

— Ăă, ce, dulceaţa mea parfumată?

— Trăieşte cu un prieten.

— A, bine! Bravul doctor a dat-o cotită se mai întâmplă, la bătrâneţe. O dată cu vârsta, te şi îngraşi. Unde şade?

— Are un apartament la azil, unde doarme când sunt cazuri urgente; alfel posedă o cabană la malul lacului Biteme The Knot, la douăzeci de kilometri de aici.

— Visul meu! zic. Hai repede acolo!

CAPITOLUL XI

Locul e de o somptuoasă sălbăticie. Mai cu seamă să nu ratez descrierea. Fiindcă știi cum e: uneori ai o mahmureală tenace ori hemoroizi înnebuniți, când nu se întâmplă să-ți cadă pe cap, la improvizație, (cum zicea Béru), foaia de impozite – și ești mai puțin apt să te lansezi în agrest, încântări și poezea.

Trebuie însă ca din *first* foc să-ți arăt această panoramă excepțională, închipuiește-ți pădurea de brazi, foarte neagră. Apoi o ruptură și ai cele două elemente primordiale: la stânga un lac albastru întunecat, de culoarea spanacului; la dreapta, muntele cu o cascadă feerică, asemeni celei de la *Lido* din Paris, mai puțin domnișoara cu pene în târtița care să-i dea târcoale; în schimb suni căprioare adevărate. Ţi se pare că visezi. În centrul acestui loc încântător știi ce e? Un fel de soi de izbă din trunchiuri de copac (pleonasm, izbele fiind totdeauna făcuta din trunchiuri de copac), care evocă o pendulă elvețiană (*made in Formos*). Superb, îți zic! Cromolitografie! Visul despre „Sam Suffit”[26], în plină apoteoză.

Ne oprim în fața ușii. La care mă duc să bat, cu indexul repliat. Dar, cum era de prevăzut, nimeni nu răspunde. Atunci, mânat de un impuls de toată frumusețea, ocolesc construcția, ca să ascund mașina în pădure. Apoi ne întoarcem la cabană, forțez intrarea cu sesamul, fără să șovăi, și iată-ne în largul nostru.

Cuib de îndrăgostiți. Pereți acoperiți cu creton. Mobilă din brad, plină de noduri drăguțe. Obiecte delicate (buchete de flori uscate, sub globuri de sticlă, instrumente muzicale foarte vechi, tablouașe în stil galant). Miroase a plante aromate, a tutun blond, a unsoare de parchet fabricată din ceară curată de albine. E delicat, un pic nebunatic, vaporos. Drăgălășenia locuinței contrastează cu amploarea panoramei servind drept cadru natural.

— Ești temerar să intri la cineva pe care nu-l cunoști, face Margaret, uluită de îndrăzneala mea.

— Caz de forță majoră, obiectez. Ne vom instala aici pentru la noapte în așteptarea întoarcerii lui Robinson.

Ne instalăm tabăra în ciuda protestelor fetei, care ne cere s-o conducem acasă. Câteva cutii de conserve ne întremează puțin; o sticlă de vin californian ne reconfortează. În curând, ne instalăm languros pe canapelele doctorului, contemplând prin ferestrele până-n podele lacul pustiu și neclintit. Numai zgomotul monoton al cascadei întrerupe tăcerea.

Am hotărât să facem de pază, pentru orice eventualitate, ca să nu ne lăsăm surprinși. Lui Jérémie îi revine primul schimb. Așezat cu fața spre drumul de acces, la adăpostul unei perdele, scurtează împrejurimile cu

privirea lui de războinic negru în timp ce eu, cu două degete abile, cânt la mandolină pe chiloții lui Margaret. E un moment de extremă delicatețe. Suav. Înțelegi climatul? Băiatul ostenit, surmenat, care șade în penumbra confortabilă, în vreme ce noaptea magistrală cade încet, și care mângâie o păsărică fremătătoare. E ca lumea. Plutitor. Noros. Pe nesimțite, pantalonii i se strâmtează, pe când el se gândește afacerea în curs. Trece totul în revistă. Capital! Trecerea în revistă e hotărâtoare în meseria noastră. Când faci adunare, trebuie să tragi o linie sub cifrele înșirate.

Așa că trag o linie. Şi socotesc…

Frații Karamazov, ce mai cadou! Totul e deosebit în viața lor, și chiar înainte de viața lor. Tăticul și mămica *nu s-au întâlnit niciodată*; dar ce zic eu, nici n-au știut vreodată unul de altul. Papa Bérurier, în Normandia. Măicuța Martha, în Colorado. Trăsură de unire: doctorul Golstein. Acest savant hărțuit de naziști își continuă, cu chiu cu vai, experiențele de genetică. El va preleva sămânța lui Béru-tatăl, ca să o insemineze, mai târziu, pe Martha (viitoare Woaf). Clic-clac! Mersi, Kodak! Rezultatul – gemenii. Bătrânul Golstein i-a dorit așa. Dublatul făcea parte din experiență. Prin ce mijloc a conservat sperma tatălui Béru și a trecut-o peste Atlantic? Mister? Dar așa s-au petrecut faptele.

Să trecem mai departe.

Gemenii cresc pe lângă o mamă străină de bucuriile acestei lumi. Îi servise drept cobai lui Golstein. Ca să-i mulțumească, el i-a dat zestre, după ce a lăsat-o însărcinată într-un mod atât de ciudat. Viață străină, ca să zic așa. Cei doi gemeni ai diavolului se pasionează, de tineri, pentru armele de foc. Devin campioni la tir cu revolverul, mergând până acolo încât perfecționează o armă, atât de mică le e atracția pentru acest sport. Își câștigă, existența cu el…

O, ia te uită, degetele mele distrate au încetat să se joace la chiloții lui Margaret, ca să pornească în aventură, și acum zburdă în jungla ei amazoniană. Mititica gângurește de atâta bine. Îngerașule ce ești! O să-ți fac eu bucuria, puicuțo, fii pe pace! Nu sunt omul care să te lase nesatisfăcută. O să ai parte de un drum pe cinste în *montagnes russes*, divino! Cu o mică limbariță, în prealabil, care să-ți facă micuțul tău seif și mai ispititor.

Şi mă întorc la frații Woaf…

Circul. Şi pe urmă, într-o zi, nenorocirea. Acel penibii accident. Despărțirea. Grea pentru cei doi gemeni. Unul pornește la azil, celălalt – să decadă: de bună seamă, cel de-al doilea e mai vrednic de plâns. Se rostogolește pe povârniș, până în subsolul mizeriei Jess. Iată-l vagabond! Alcoolic! Capătul liniei! Anticamera morții! Cine ar mai putea schimba starea asta de lucruri? Familia lui se scufundă, întunecându-se. Martha, de mult văduvă, va muri curând. Soră-sa se vinde într-un bordel mârșav. E negresă, obeză, sifilitică poate? Tragedie tăcută.

Şi pe urmă se petrece ceva. Jess revine la suprafață. Bizarul locotenent Mortimer pretinde că a fost recuperat de o bandă misterioasă, datorită calităților lui de trăgător, pentru punerea la cale a unei lovituri de anvergură la o bază de cercetări strict secretă. Baliverne! Era sfârșit, ca trăgător de elită, tipul. Dovada: înainte să decadă, își împușcase frățiorul; așa că-ți dai seama cum îl puteau „remonta" anii de vagabondaj!

Ce tot îmi moșmondește Margaret acolo? O, ca să vezi, râvnește la ciomăgelul meu! Se agață de închizătorul fermoarului. Slițul mi se cască. Mâna ei ageră pornește în căutarea fericirii. Să o găsească e un joc de copil (de târfă); să o extragă creează, dimpotrivă, unele dificulăți, din pricina labirintului pe care rapida dilatare a popicului meu l-a creat în meandrele țesăturilor. Dar, în sfârșit voința le vine de hac tuturor obstacolelor. Bonjur la toată lumea! O, că frumos mai e, mânca-l-ar mama! Posteriorul îmi înflorește. Chelul cu guler răsfrânt mi se bălăbăne. Şi uite că asistenta doctorului Robinson mi-l hăpăie pe Crusoe. Drace, va să zică suzeta există și prin aceste ținuturi pierdute? A sosit și aici, după mai multe secole de la acostarea corăbiei *Mayflow*er?

Nu-mi pot reveni. Dacă ai vedea-o pe fătucă ce mi-l mai extrapolează pe Mișu! Cu toată delicatețea. Ruladă de limbă, marca Bocuse, cu sos alb, pentru lăsata secului!

Văleu! Îmi pierd șirul gândurilor. Despre ce vorbeam, îți mai amintești? Despre Jess Woaf? A, da, îmi revine din abisuri în minte. Drace! Drăcoaico!

Nu prestațiile lui au fost cumpărate! *Ci revolverul trucat*! Invenția pe care, în zilele eroice, o pusese la punct cu fratele lui. Cum de a ajuns cunoscută? Era chiar atât de importantă încât să stârnească interesul și să i se solicite cumpărarea?

Aici, gândurile mi-o iau din nou razna, pentru că Margaret îmi lucrează bastonul telescopic, cu o râvnă demnă de cele mai bune profesioniste ale scumpei madam Claude. Ce-i lipsește în experiență suplinește prin temperament. Inspirația e de neînlocuit pe acest tărâm fermecat. Ce inițiativă! Ce subtilitate! Până și un nene surd și orb și-ar da sufletul, cu un regim ca ăsta!

Despre ce vorbeam? Nu, nimic… Nu-mi pasă. Continuă, fetițo! E drăguț. Mă simt ca o narghilea veritabilă. Narghileaua hăpăită, cum îmi place mie să spun. Nectar! Hectar de dune! O, nu mai pot! E prea mult, e mult prea! O să… o să… Ei bine, o să ce? La urma urmei, votez și-mi plătesc impozitele nu? Oh! Afurisită novice!

***

La drept vorbind, fata asta e foarte bine. Deloc târfuliță. Doar că ia plăcerea oriunde o găsește! Nu cere de mâncare, nu-ți face gaură în buzunar (s-o crezi tu!), dar te ușurează. Mai mult: te euforizează!

Jérémie s-a dovedit de o discreție exemplară cât a durat ședința, și a stat mereu cu spatele.

— Ştii la ce mă gândesc? îi zic după o tăcere de recupererare.

— Te mai poți gândi? rânjește el.

— La cei doi șoricei pe care i-am lăsat la Lyons.

— Nu stau în ploaie, filosofează negro.

— Adevărat, bravo! Nu-mi trecuse prin minte asta.

Ceea ce nu face ca poziția micuței Molly să fie mai puțin inconfortabilă. Dacă amicii lui Peggy Ross o găsesc, riscă să fie nasol pentru ea.

— Dacă ne găsesc pe noi o să fie cu mult mai nasol pentru subsemnații.

Argumente egoiste dar imparabile. Îmi cobor brațul ca să-l trimit pe mister Moacă înapoi la coteț. Trebuie să-mi reiau „bilanțul". Să expun până la capăt ce știu și ce ghicesc; dar, ca să spun drept, maioneza mintală mi se taie. Las totul pe mai târziu. Micuța Margaret s-a ghemuit strâns lângă mine. Cred că nu-i mai e frică. E totalmente cucerită, supusă, cum cânta mamaia Printemps în secolul Luminilor.

Casc. Am ajuns la pepeni. Trebuie s-o sfârșim cumva. Echipa asta din Colorado m-a făcut k.o.

Văd lumină prin geamuri.

— Întoarcerea proprietarului! anunță liniștit domnul Blanc.

Deja? Cu atât mai bine!

— Așează-te în dosul ușii, cu vătraiul de la cămin, pentru cazul că! îi poruncesc lui Jérémie.

Dar, ca omul pățit, el găsește ceva mai bun: o statuetă de bronz ce reprezintă o pisică având spinarea covrig și coada băț.

Afară e zgomot de lume care sosește. Portiere trântite, golirea unui portbagaj. Farurile se sting. Două rânduri de pași, urcarea (unii scriu suirea; dar pentru ce-mi trebuie mie sunt bune și una și alta) pe cerdacul de lemn. Cheile (fiindcă am încuiat la loc) care intră *in the* broască. Lovitură cu o valiză în perete. Apoi ușa micului living se deschide. O mână pipăie după întrerupător. Lumină! Toți începem să clipim.

Un tip înalt, palid, cu creștetul chel, dar tuns perie la ce i-a mai rămas, se cabrează. Poartă pantaloni din piele de căprioară și un bluzon din același metal. Maxilar pătrat, nas copios, ochi limpezi. Imediat în spatele lui e un tânăr înalt și languros, care ține în brațe doi câini din rasa yorkshire. Face pe Wertherul american, drăgălașul, îmbrăcat cu un elegant costum sport, în tonuri autumnale și cu fular de mătase înnodat neglijent. Ochelari cu ramă de aur.

Atunci știi ce face doctorul Robinson?

— Ei bine, Margaret! severizează, descoperindu-ne, pe ea și pe mine, tolăniți pe canapeaua lui.

Puștoicuța, speriată, mă duce cu gândul la domnișoara Molly.

Bolborosește câteva labiale; vrea să răspundă și nu poate.

— Trebuie s-o ierți, doctore Robinson, intervin eu, a fost nevoie să insist mult până să mă conducă aici.

Urmează o tăcere. Pariez lumânarea mea de la prima comuniune (pe care mama o păstrează la ea în cameră) contra ultimei tale blenoragii că doctorul ŞTIE cine sunt. Pe parcursul acestei scurte scene de confruntare, Jérémie continuă să stea ascuns după ușă, gata de intervenție în caz de nevoie.

— Ești la curent cu ultimele noutăți? reiau. Cam tumultoase, nu? Vremea e urâtă. Noroasă și închisă.

— Ce dorești?

— Să pun la punct câteva lucruri; nimic mai mult dar și nimic mai puțin.

Reacționează în sfârșit, și deloc rău pentru un intelectual. Are o valiză de piele, cu burduf, de tip vechi. Epoca „Pe aripile vântului”. Se preface că o așază pe o mobilă, dar cu un gest fulgerător mi-o azvârle în plin portret. Deviez proiectilul spre piept, ceea ce îmi taie respirația. Canalia! Cu asta, m-a avut clasa-ntâi! Şi turul lui de rodeo încă nu s-a sfârșit. În orice american – fie el nătărău ori intelectual – moțăie câte-un Buffalo Bill. Își duce sinistra la buzunar, extrage un pistol extraplat, arma omului de lume (potrivită la smoching și la albastrul în dungi), și îl îndreaptă spre mine strigând.

— Fugi de acolo, Margaret!

Să știi că vițelul ăsta o să-mi pârlească părul cu lampa lui de benzină. Îi șade scris pe mutră, iar explicația i se va numi „legitimă apărare”. Din fericire, domnul Blanc se ținea în rezerva Republicii. Unde nu mi ți-l trăsnește pe doctor în dosar cu pisica de bronz! Groaznică lovitură.

Robinson face „Aaaaauuuu!”. N-am schimbat nici măcar o literă. Așa: „Aaaaauuuu!”. Dar ceva mai tare. Impactul îl (să vezi ce cuvânt o să găsesc) tetanizează. Ai citit bine, cap de lemn? Tetanizează. Brațul înarmat îi cade, trupul de asemeni. Pleoșc! Pe covor.

Yorkshire-ii, curajoși se pun pe lătrat ca o întreagă haită de ogari când bietul cerb e scos din bârlog. Micul pederast nu mai reușește să-i țină în brațele lui divine. Un braț de asemenea javre furioase, mie-mi spui? Clănțăne ca apucat îngerașul.

Mai e nevoie să spun că mister Jéjé a și cules arma vraciului?

Răsturnare de situație; la noi, te-ai obișnuit. Am ajuns să te blazăm cu toate chestiile astea. Vexat, mă pun din nou pe picioare.

— Doc, zic aplecat deasupra lui Robinson, te-ai luptat ca un leu, dar a fost „focul sfântului Ioan, cum zicem noi ăștia din țările civilizate, ba chiar „cântecul lebedei”. Cred că am remarcat că ai un laborator; hai acolo. Pur și simplu ca să dau un telefon. Voi chema serviciile poliției franceze, ca să le dictez, de față cu dumneata, raportul meu asupra întregii afaceri. După care vom mai vedea. Domnul Jérémie Blanc, eminentul meu colaborator, o să-ți țină fătălăul ostatic; o practică foarte

uzitată în zilele noastre, nu-i așa, domnule Blanc? Arătați-i puțin domnului doctor ce-i veți face băiețandrului său dacă lucrurile se încurcă.

— Cu plăcere! zise Jérémie.

Şi arde un du-te vino trăsnitor în mutra domnișorului care se bălăngăne și cade. Abominabilii yorkshire-i (să mă ierte J.P.Bermondo că nu iubesc câinii cântărind mai puțin de patruzeci de kilograme) se declanșează din nou.

— Perfect, aprob eu; și ce le faceți acestor animăluțe afurisite când vă calcă pe nervi, inspectore Blanc?

— Asta! răspunde Jeremie.

Cei din Africa știu o șmecherie banală ca să neutralizeze mamiferele de talie mică. Le apasă nervul rahatovascular, și ele știi ce fac? Tetanizează ca într-un roman polițist idiot. E nepericulos pentru animal și produce un efect monstru. Negusul intră în acțiune. Imediat, cea dintâi jigodie împuțită încremenește, parcă lovită de trăsnet.

— Ticălosule! rage Robinson. Niște animale adorabile, lipsite de apărare!

Mi se pare că l-am atins la coarda sensibilă. Te pomenești că fac amor în patru! Zoofilia nu-i o vorbă goală!

Îl târăsc în bârlogul lui pe medicul mort de spaimă.

***

Treabă exactă. Şi totuși detest să dictez. Când te apuci de scris, trebuie „să-ți privești” gândul dezvoltându-se pe hârțoagă, altfel începi s-o iei razna. Numai că de data asta nu s-a întâmplat așa; totul iese bine. *No problem*. Ideile îmi sunt curate iar frazele aproape coerente.

Am procedat astfel: l-am sunat pe Bătrânul, l-am anunțat că mă aflu într-o situație critică și că îi voi face un raport amănunțit. El a chemat o secretară specializată, a cuplat difuzorul și nu mi-a rămas decât să dictez. Mi-a venit totul de la sine, ca un orgasm. Spiritul îmi era de o limpezime de izvor. Nu uitam nimic. Mă plimbam liniștit prin grămada aceea de uneltiri. Cuvintele îmi veneau ca atunci când reciți o poezie învățată în tinerețe.

Se înnoptează, baraca e sărăcăcioasă, dar bine împrejmuită. Locul e plin de umbre și se simte ceva în aer. Absolut asemănătoare, îți spun. Adevărată fericire. Trebuie să fi fost rezultatul imensei oboseli care îmi ascuțea simțurile.

Stăteam jos, în fața lui Robinson, cu pușcoacea lui în mână și mereu ațintită spre el. Acesta mă asculta. La început, am avut impresia că îi aduc la cunoștință unele lucruri. Nostim, nu? Chestii pe care ceilalți nu-și dăduseră osteneala să i le explice, deși le fusese aliat. Departe, în biroul lui din frumoasa Franță, moș Chilot nu zicea o vorbă. Poate că, ascultându-mă, se lăsa morfolit la ventil, fiindcă e în stare de așa ceva

directorul, când o pițipoancă îi perturbă glandele. Grav sau nu, momentul aparține totdeauna burlănașului său deversor. Prioritate absolută pentru macaroană, așa e Achille al nostru cel iute de picior!

Auzeam bătăile ușoare ale stenotipistei. Nu cumva, de data asta, o lucra el, pe furiș? Un mic solo pe la bucălatul, în timp ce sărmănica se străduia să-mi capteze verbul sacru? Cum s-o fi descurcat și aici și dincolo, zorită cum era de frazele mele rapide?

Şi pe urmă, ei bine, am terminat. A urmat ceva ca o tăcere. Venerabilul a sfârșit însă prin a murmura.

— Nu găsești toate astea cam extravagante, Antoine?

— Ba da, grozav, chiar la limita verosimilului, patroane!

— Fericit să te aud spunând-o.

— Cunoști vechea formulă: incredibil dar adevărat.

O nouă tăcere.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat el.

— Ce e mai greu. Dar trebuie să-mi balizați pista pentru „după aceea”.

Reflecție prelungită a Eminentului; sau tocmai atunci flecuștețul îi era controversat cu amândouă mâinile (adoră așa ceva). În sfârșit, a oftat:

— De acord, San Antonio! Voi realiza imposibilul. O să reclam, dacă e necesar, ajutorul președintelui; știi că te vede cu ochi buni.

***

Noaptea, azilul semăna cu o citadelă bavareză din secolul trecut. Se decupa, în negru de tuș, pe o scârboșenie de cer cenușiu, plin de nori grei. Doctorul și-a oprit mașina în locul unde parca de obicei. Eu păstram pocnitoarea lui în buzunar.

— Poartă-te firesc, doc! l-am prevenit. La cea mai mică împotrivire, îți întrerup porcăria asta de carieră.

N-a reacționat. Părea supărat. Nemulțumit. Se pregătea să sune la poartă, dar l-am oprit.

— Nu mă face să cred că nu ai cheile propriei dumitale prăvălii, bătrâne!

Atunci dă din umeri și scoate o trusă de chei din care alege una. Pătrundem în clădirea blestemată. Pașii ne răsună pe pardoseală. Direcția *first floor*. Coridor larg, puțind a dezinfectant. Un zdrahon gras, cu mutră de gorilă constipată, își face apariția. Poartă pantaloni de pânză albă, pulover cu guler răsfrânt și saboți albi cu tălpi de cauciuc.

— O, doctore! exclamă surprins.

Tovarășul meu nu se împiedică de el, ci se îndreaptă spre camera unde „locuiește” Standley (cu „d”) Woaf. Face un semn cu bărbia către gorila constipată. Acesta scoate o cheie de care se servește pentru a deschide ușa. Intrăm. Insul aprinde lumina. Patul e ocupat de un tip

foarte în vârstă, cu figură de moarte bărboasă.

Sar în sus:

— Unde-i Woaf?

Chestie curios de ciudată, ba chiar ciudat de curioasă, Robinson pare la fel de stupefiat ca și mine. Se întoarce spre paznicul nocturn, pentru a-i repercuta întrebarea mea (în engleză, *my question*). Celălalt are bărbia înnegrită de barbă. E în așa hal de păros, încât îi vezi tuleiele crescând pe mutra de cuțitar. Răspunde, surprins de surprinderea doctorului, că „Dar bolnavul a fost transferat conform instrucțiunilor dumneavoastră, domnule doctor".

— Care instrucțiuni? zbiară șeful acestui bizar azil.

Moment de tranziție. Cuplăm viteza superioară. Mă uit la Robinson, cu privirea pe care o avea Vineri în ziua când, datorită întreruperii aprovizionării, începea să ia în considerație anumite lucruri. Mă gândesc cu viteză supersonică. Auzi „bang"-ul gândirii mele cum sfâșie liniștea din stabiliment.

Stăpânindu-se, doctorul își interoghează maimuțoiul păros. Aflăm astfel că, în ajun, o ambulanță a venit să-l ia pe Standley Woaf, pentru a-l duce într-o direcție necunoscută. Dacă și cu Parcă se plimbau în barcă. Dacă Dacă cădea, parcă Parcă nu murea.

Ai auzit vreodată cântându-se la fierăstrăul muzical?

Când interpretul scoate o notă dintre genunchi, vibrația intensă imprimată de tremuratul… În mine, cineva cântă la fierăstrău. Plimbându-și arcușul pe nervii mei. Mă îmboldesc: „Antoine, scumpule, ai cinci secunde ca să te prinzi. După acest răstimp, nicio reclamație nu va mai fi luată în considerare."

Privesc spre fereastră. Da, e chiar odaia unde se afla Standley. Contemplu patul, cu moșneagul bărbos, *quasi* mort (cât îi mai rămâne de trăit se poate socoti în zile, poate în ore). Practic, e „*out*", cu ochii dați peste cap, răsuflarea imperceptibilă, gura asemeni celei a unui pește împăiat. Apoi privirea îmi alunecă la suportul pe care era așezat materialul pentru perfuzii, derizorie și schematică pompă de benzină. Tubul e agățat de brațul suportului, cu ajutorul unui clește metalic mare. Mandea, ca în transă, se apropie de bătrânul bolnav și trage cearșaful, dezvelindu-l. Omul zace în așternut, cu amândouă brațele lungite pe lângă trupul descărnat; pudic, îl acopăr la loc.

Şi deodată chestia se declanșează. Pe nepusă masă!

Înăuntrul meu, fierăstrăul muzical scoate o acuta.

De-mi țiuie urechile.

Impulsul incontrolabil. Îmi fac vânt și trag un șut în mingiuțele infirmierului de noapte. Nu se aștepta la asta gorila! O bombă ca asta împușcată pe stânga, direct în amulete, îți face un dezastru în organism! Băiatul nu scoate decât o vorbă. Dacă i se poate zice vorbă. E, mai exact, onomatopee. Zice. „Hâc". Pe americănește. Dar foarte tare. Un răget de leu. Pe urmă își lipește genunchii, se apleacă mult în față și

vomită niște mărfuri evazive, digerate deja în treacăt, dacă-mi pot îngădui această precizare indispensabilă pentru înțelegerea lucrării. Vărsând, tremură. Mutra i se face verde-praz. Își duce mâinile la boașe, într-un gest de protecție tardivă. Niște boașe atât de frumoase, pe care le clocea cu atâta grijă în cuibarul lui flotant! O, nefericitul de el! Noroc că are doi copii, dintre care unul de sex bărbătesc, care-i va perpetua neamul de imbecil!

Robinson pricepe greu motivul acestei agresiuni. Mă privește speriat, zicându-și că dacă îi acord același regim, mai va până să-i dea iarăși un pămătuf, prin calea regală, băieșandrei lui.

— Nu suport să fiu băgat în ceață, îi spun. Primatul ăsta al dumitale pretinde că l-a evacuat ieri pe Standley Woaf. Or această instalație de transfuzie continuă să fie la locul ei și să picure sânge prin ac, în vreme ce brațele bătrânului muribund nu au nici cea mai mică urmă de înțepătură. În realitate „Standley a fost mutat" exact înainte de venirea noastră. Cred că înțeleg și cum a fost posibil. Îndată ce noi doi ne-am întors cu spatele, târfulița de Margaret a profitat de faptul că amicul meu era ocupat să-ți supravegheze iubițelul și a dat alarma. Şi-a ascuns bine jocul!

Robinson ridică din umeri:

— Nu știu despre asta mai multe decât dumneata, zice.

Şi probabil că e adevărat. Numai gorila deboșată știa totul, fiindcă a mințit. Şi ca să travestești adevărul trebuie mai întâi să-l cunoști, nu?

Cine a strigat că sunt genial? Dumneata, domnișoară? Mersi. Să-ți schimbi chiloții și să vii la mine la birou, după ce termin cartea, că nu mai durează mult.

Mă despart momentan de bunul doctor Robinson, cu o lovitură de crosă la dovlecel, pentru ca pe urmă să lipesc țeava armei de tâmpla simianului:

— Mă tot întreb dacă un creier omenesc e cu mult mai mare decât unul de berbec, dacă nu-mi povestești unde l-ai ascuns pe Standley Woaf, voi afla răspunsul la întrebare.

— În subsol! se grăbește el.

— Poți umbla?

— Nu știu.

— Încearcă și o să vezi. Merge? Bueno. Ajută-mă așez pe doctor pe patul bunicului, după care o să-i faci o injecție cu staphylom albicios[27], ca să poată recupera în pace; am văzut unele pe noptiera lui tataie.

***

Standley Woaf zace pe o targă rulantă, acoperit cu un cearșaf până sub bărbie, cu privirile goale. Sfârșit. Prostrat. *Out*! Şi chiar septembrie, înțelegi. Mă aplec peste el și întind o mână tremurătoare spre gâtul lui, pe care îl traversează o cicatrice lungă, de un cafeniu-roșcat murdar. O

mângâi cu buricele degetelor. Apoi, cu unghia scumpului meu auricular, o zgândăr la un capăt. Din cauza zgâriatului, i se ridică o margine. O apuc între degetul mare și index. Trag de ea. Se desface. O cicatrice imitată perfect. O dată smulsă, dezvăluie un gât gros și ridat, roșu-albăstriu, pe care se văd urmele unor echimoze mai vechi.

Cu o mișcare furioasă arunc cât colo cearșaful-giulgiu.

— Acuma dă-i jos pantalonii de pijama, îi poruncesc însoțitorului meu.

Gorila începe să recapete o figură omenească, dacă pot spune așa. Schițe de culori se zugrăvesc în spatele bărbii lui satanice. Cu gesturi experimentate, dezgolește partea de jos a pacientului.

— Vreau să ți pun o întrebare, prietene! Ai mai văzut vreodată un marafet de asemenea dimensiuni? îl chestionez cu blândețe.

El dă din cap că nu. E sincer.

— Nu! reiau eu. Unul mai baban, mai lung. Mai umflat nu se poate găsi. Până și cel de armăsar e ridicol pe lângă ăsta. Cinstit vorbind, numai elefantul îl bate. Dar ăla ESTE ELEFANT! Se află sub influența staphylomului albicios? Schimb vorba, arătând spre Béru. Béru al meu. Béru al nostru, al tuturor.

— Exact.

— De mai multe zile?

— De la venirea aici.

— Şi cât timp are efect staphylomul albicios?

— Dacă se încetează cu injecțiile, va începe să-și revină după patruzeci și opt de ore.

— Mai devreme, declar eu. Fac prinsoare. Habar n-ai cine e nenea ăsta. În comparație cu el, Rasputin era o fetică puberă!

Într-adevăr, Grasul a început să deschidă iarăși ochii a doua zi la prânz.

Ora de masă, îți dai seama că nu era să piardă ocazia! Doctorul Robinson, dimpotrivă, soilea mai departe; cred că infirmierul, în zăpăceala pricinuită de suferință, trebuie să-i fi făcut o doză de gladiator.

Ne aflam la cabana de lemn, în așteptarea concluziilor. Era mai *joyce* aici decât la abominabilul ospiciu. O pedepsisem pe Margaret (mi-a explicat că acționase așa de teama unor represalii viitoare), ferindu-mă să mă mai ating de ea. Îi interzisesem și lui Blanc să-și lase înalta frecvență modulată de șmechera asta. Dacă simțurile îi răvășeau bideul, n-avea decât să se arunce și ea asupra micuțului pedeplin al doctorului Robinson, ca să-l convertească ori să-și aplice o făcăluire ambivalentă prin emisferele de Magdeburg.

Am profitat de așteptare ca să-l chestionez pe fătălăul cu yorkshire-i. Ar fi preferat un baston de cauciuc peste profundor decât niște palme peste bot, dar a știut să se mulțumească și cu scatoalcele.

Îi dădeau bună dispoziție. Când i se mai mișca un dinte, îmi

răspundea la o nouă întrebare. La sfârșit, ca să-l fac să spună tot, i-am dat de înțeles că, în chip de recompensă, amicul meu negrul îi va interpreta, poate, *Dansul săbiilor*, în premieră mondială și fără lubrifiant. Atunci a vărsat sacul.

Acestea fiind zise, de când o ascultasem pe domnița Peggy lângă ruloul compresor și până acum, aflasem aproape totul; ca dovadă, raportul meu adresat Bătrânului. Rămâneau totuși lucruri obscure, precizări și așa mai departe. Ştii, după o serie de încurcături de un asemenea calibru, uiți mereu niște chestii, niște șmecherii, niște nimicuri. De sute de ori în meseria asta trebuie să-i bumbăcești pe câte un Pierre, Paul, Jacques, ca să-ți completezi vederea de ansamblu. Să astupi crăpăturile.

Povestea

Chiar vrei să-ți fac un rezumat? La ce bun, de vreme ce i-am narat-o Bătrânului? Insiști? Ai ce? A, ai plătit!

Da, ce-i drept. Tot mereu nenorocitul ăsta de argument. Sfântul Biștar! Să mănânci totul din farfurie, că l-ai plătit. Cu atât mai rău dacă după aia îl dai la boboci.

Ei bine, toată comedia a început fiindcă într-o bună dimineață Jess Woaf, nemaivând niciun cent ca să-și cumpere alcool, a avut în schimb o idee. Şi-a amintit de arma pe care fratele lui și cu el o inventaseră, apoi o ascunseseră și o uitaseră. Şi-a zis că își va putea eventual vinde descoperirea. Era vorba de un pistolet hidroterapic, în stare să tragă gloanțe de gheață. Ai citit bine, nea Alexandrine? De gheață, adică de apă congelată. Eficiența lui rezida în forța propulsivă, care nu era însoțită de nicio creștere a temperaturii, grație unei camere da gofraj modulat incorporată combustorului latent.

Să-ți explic: trăgătorul își păstra într-o cutie izotermă gloanțele solidificate, având calibrul armei. Le introducea pe țeava unul după altul, iar un sistem cu aer comprimat, extrem de puternic, trimitea glonțul de gheață asupra țintei. Acesta își îndeplinea misiunea perforatoare ca și cum ar fi fost din oțel, dar, evident, fără sfâșierea țesuturilor. Era nevoie deci de un trăgător de elită pentru a se sluji de armă în mod eficient, adică de un om în stare să ochească, riguros, un punct vital: inima ori creierul via ochi sau ureche.

Această invenție permite uciderea unui individ fără a se lăsa urme, proiectilul topindu-se rapid în trupul pe care tocmai îl găurise. Fiind artiști de music-hall, cei doi frați nu aveau nevoie de această găselniță de asasin plătit, deci o ascunseră acasă și o uitară.

Şi iată că într-o afurisită de dimineață (de fapt, poate că era o seară sau o noapte!) Jess Woaf, totalmente sfârșit, își amintește de pistolet Cum să scoată ceva parale de-aici? Unui bandit i se rupe de o asemenea invenție, flintele clasice îi sună de ajuns. Gândindu-se bine, Jess își spune că, la o adică arma n-ar putea trezi decât interesul unor servicii oculte ale statului. Atunci scrie de-a dreptul la C.I.A.

Dacă-ți dai bine seama, e o sticlă aruncată în mare. Ce contează, într-o asemenea instituție, scrisoarea unui derbedeu oarecare, mai mult sau mai puțin iluminat? Totuși Jess trebuie se fi oferit suficiente detalii practice pentru ca propunerea lui să nu ajungă la coș. Fără îndoială, îi va fi alăturat niște programe din perioada lor artistică, pentru a inspira încredere, a dovedi că fusese un profesionist al armelor de foc? Fapt este că a fost contactat. Deși e un ins terminat, un vagabond de ultimă periferie, se „tratează" cu el. Şi după spusele lui, după explicații și grafice, capătă un avans și îi scrie mamei să-i trimită „obiectul". Cât i s-a dat pentru gadget? Habar n-am. Şi mi se fâlfâie. Pun pariu că și ție. Oricum, destul ca să se poată abțigui o bună bucată de vreme și să nu se mai culce pe trotuare.

Numai că perioada fastă nu va dura. Omul va ajunge victima geniului său, deoarece se descoperă că faimosul pistolet se dovedește o adevărată reușită. Un anume compartiment (nu îndrăznesc să uzitez cuvântul „departament") al C.I.A. grupează toate chestiile deloc ortodoxe, inclusiv cercetările nasoale și execuțiile numite „din necesitate". Serviciul îl are ca șef pe locotenentul Mortimer.

Acest individ este însuși diavolul, sub înfățișarea „domn din lumea bună". A început ca hoț de drumul mare, dar a dat-o cotită pe parcurs, pentru a deveni, ce ironie! un soi de *gangster de stat*. Marile acțiuni comportă și necesități vinovate; pentru a-și păstra „mâinile curate", ele au nevoie de „slujitori de sânge". Pistoletul fraților Woaf e folosit pentru misiuni dintre cele mai nostime. Când ele vor fi duse la bun sfârșit, nimeni nu prevede că un bețivan se va apuca să facă dezvăluiri jenante. E mai bine atunci să fie eradicat. Iată-l, ca să zic așa, condamnat la moarte. Se dorește o lucrătură curată. Este organizat deci un „accident de circulație".

Printr-un miracol, Jess Woaf scapă. Numai că „inventatorul" nu e chiar atât de abrutizat cum se credea. Deși meningele îi sunt cam lipicioase din pricina bombonului, asta nu-l împiedică să le pună la treabă, în cazurile grave! Întrevede perspective urâte în privința pensiei sale fericite, de trăgător de elită. Are niște presimțiri mai degrabă funeste, este? Atunci, fiindcă a rămas un tip plin de tupeu, reia contactul cu amicii lui de la C.I.A. și le aruncă un avertisment fără ocolișuri. În substanța lui, cam acesta: „Temeți-vă, am un frate după tată care e barosan în poliția pariziană. L-am înștiințat despre ceea ce se întâmplă. Lichidați-mă numai, și o să vă treziți cu niște dezvăluiri de toată frumusețea despre afurisita voastră de baracă un tărăboi in-ter-na-țio-nal!".

Ştiți ce se gândește despre americani pe întreaga planetă? Sunt încă puțin de temut, dar toată lumea, sau aproape, visează să-i umple de rahat. Şi acum? Ce crezi că se întâmplă! Jess rostește numele lui Bérurier. Cum de e la curent? De la maică-sa, bătrâna Martha care aflase de la doctorul Golstein, după ce acesta o fecundase artificial.

Era o fată ca nimeni alta, o fată cu idei fixe. Iar eu, cu dovleacul meu enorm, șiroind de inteligență și, pe deasupra, mai având și un nas de polițist care echivalează cu douăsprezece antene parabolice gigantice, eu nu mă pot împiedica să evoc bizara moarte a celor doi Golstein și să-mi zic… Pentru că, la urma urmei, acești bravi izraeliți teutoni se aflau la adăpost în S.U.A.! Existența lor era *cool*, nu? Aveau parale (poate prea multe?), el își continua lucrările… Necazul, după mine, a fost că și-a făcut de lucru cu o diavoliță ca juna Martha; o damicelă deloc ca altele, care îi ura pe motanii de pe întreg pământul. Așa încât, ei da, nu mă pot împiedica să mă gândesc că… Te prinzi? Da, că i-a asasinat pe alde Goldstein. Dar, în sfârșit, nu-i treaba mea! Avea motivele ei. Şi, oricum, există și un termen de prescriere.

Ca să revin la ale noastre, Martha a vrut să cunoască originile nefericiților ei de gemeni. Avea și banii cu ajutorul cărora să pună să se facă cercetări. Poate s-a gândit la asta târziu, când Alexandre-Benoât era director interimar al poliției? Le-a vândut pontul băieților ei, pentru a le asigura un atu în caz de nevoie. Presupun, cum zicea o peripateticiană dintre cunoștințele mele. Le-a povestit experiențele lui Golstein asupra persoanei ei. Totul, ce mai! Secretele sunt făcute pentru a fi dezlegate. Anastasia, Ludovic al XVII-lea, Masca de Fier reprezintă doar niște excepții menite să-i furnizeze subiecte amicului meu Decaux, atunci când nu e ministru.

Deodată chestia asta l-a pasionat pe mister Mortimer. El l-a curățat fără multă vorbă pe Jess Woaf și l-a chemat pe Bérurier ca să aibă cugetul împăcat în legătură cu dezvăluirile făcute despre el. A inventat o întreagă poveste cu privire la faimoasa bază unde celălalt tembel ar fi fost chipurile, împușcat, pentru ca totul să capete asemenea proporții, încât flecărelile lui Jess Woaf să nu poată ține pasul în fața unei chestii strict secrete. Afacere de stat!

A pretins că, Jess, pe patul de moarte, ar fi rostit numele Grasului; o făcea ca să sondeze terenul, să scoată de la amicul meu tot ce se putea scoate. Nasulia, pentru el, a fost că împreună cu Matahală am venit și eu, iar la Sana șmecheriile nu țin, dacă vrei să fii de acord.

Când ne-a văzut la lucru, ticălosul s-a speriat. A hotărât atunci să, însceneze asasinarea Mamutului. L-a sacrificat pe Standley, țăcănitul, ca să-l poată înlocui cu Bérurier și astfel să-l aibă pe omul la dispoziție și să-l medicamenteze țeapăn pentru ca, atunci când va fi bine preparat, să-l facă să vorbească. O „echipă specială”, condusă de miss Peggy și avându-l pe Horace Berkley ca „șef executant”, a luat lucrurile în mână. Béru oficialmente mort și mandea bănuit de asasinarea lui, Mortimer a fost convins că se află călare pe situație. Cadavrul avea să fie repatriat iar eu, eliberat prin protecție, aveam să mă întorc fuguța la Paris, fericit că am scăpat doar cu atâta. Numai că scumpul de Sana al tău e un luptător. Şi nu doar la așternut. Se agață mai rău decât un păduche alpinist! Operez o falsă plecare și revin în forță, alături de colaboratorul

meu negru. Mă înșelam însă sperând că îi trăsesem pe sfoară.

Au știut *immediately* nu numai că nu am plecat spre amara mea patrie ci, dimpotrivă, mă întorceam la atac. De data asta le ploua cam tare cu rahat în cap; nu le plac valurile, ăstora de la C.IA. Începeam să le străpung zidul sonic țopârlanilor. Trebuia să fiu operat degrabă. Așadar, lichidarea, sub nasul meu, a lui Nancy, care trebuie că știa prea multe! Zbang! Chiar în momentul când mă pregăteam să scot totul de la ea. Să-i fac o cezariană.

După acest eșec, mă arăt la azil, unde sunt împiedicat să-l văd pe Standley! Mie-mi spui; fusese înlocuit cu Grasul! Dar în ciuda interdicției dulcii și complezentei Molly-cea-cu-șase-viteze, amicul meu ajunge la „bolnav".

De data asta am întrecut măsura. Se ia decizia să figurez pe lista răposaților. Dar comisarul beneficiază și în ziua de azi de protecția divină, mi-ar face plăcere s-o rețiii. Restul îl cunoști. În ce privește capcanele, ai văzut cum își bate joc de ele San-Antonio, zis suliță frumoasă? Chiar atunci când întâmplarea cinică ne aruncă în labele catifelate ale unei destrăbălate dornice de văduvie, el, Invincibilul, scapă! Mai mult, când această dramă se grefează pe cealaltă, se dovedește benefică, dacă judecăm lucrurile la rece.

Sună telefonul. Tresărim. Black-ul ridică recepterul.

Ascultă.

— Vi-l dau imediat.

Şi-mi face cu ochiul:

— Mortimer!

Un oftat eliberator îmi deblochează bureții. Îmi spuneam, în surdină, că locotenentul din două una: ori va ordona să fie luată izba cu asalt, ca să ne pună la labele-n sus, ori va telefona ca să „negociem".

Înhață receptorul:

— Hello, Dave, cum o duci? arunc neglijent.

Marea sârbă are o voce de carton presat. Ca a unui nene care n-a soilit de patruzeci și opt de ceasuri și și-a înlocuit somnul cu bere și bourbon. Mormăie:

— Ce e cu tărăboiul ăsta, San-Antonio?

— O știți prea bine, dragă Dave! Cine seamănă vânt culege furtună. Presimt că valorosul meu director te-a și sunat!

— Ne-ai vârât în rahat pe toți! eschivează acest porc de rasă.

— Ai simțul umorului locotenente! Te vâr în rahat fiindcă nu te las să-mi iei gâtul precum celorlalți?

Pauză. Oftează:

— Ce propui?

— Soluțiile cele mai simple sunt totdeauna și cele mai bune: ne repatriați, pe cei doi colaboratori ai mei și pe mine. La bordul unui jet particular, plin cu kerosen. Şi ne vom purta ca și cum nu ne-am fi întâlnit niciodată. Viața își va relua cursul obișnuit. Voi o să trageți

gloanțe de gheată în cine poftiți iar eu lovituri de berbec în toate cucoanele care mișcă.

— Aș putea pune să fiți repatriați morți, obiectează el, cinic, fiindcă acum măștile ne cad de pe mutre.

— Firește. Dar eu îl cunosc pe Achille, sfântul meu patron; are el un aer de ramolit, dar nu iartă mișeliile. Dacă ne-ar primi sub formă de cadavre, ar asmuți toate polițiile și toate cancelariile universului. Asta n-ar însemna sfârșitul C.I.A., dar creditul ei ar primi o lovitură serioasă.

Şi șeful mai e în măsură să dovedească faptul că trupul lui Bérurier, trimis de voi, nu e cel adevărat. Nimeni pe lume, nici măcar un frate după tată n-ar putea trece drept el. Şi știi de ce, Mortimer? Fiindcă ofițerul de poliție Bérurier posedă cel mai mare membru care a existat vreodată sub burta unui individ. Degeaba s-au strofocat javrele dumitale, atunci când am descoperit cadavrul sfârtecat al amicului meu la Cheyennes Village, să-l „adapteze” pe Standley pentru rolul respectiv. A fost de ajuns să-l deschei la șliț ca să constat că era vorba de o macabră înșelătorie. Bérurier nu va putea fi sosia altuia decât în emisfera lui septentrională în cea australă, este absolut unic! De altfel, Muzeul Omului i-a acontat coada ca să o poată expune, într-o bună zi, într-un borcan. Un borcan enorm.

CAPITOLUL XII

Bérurierеasa a strâns mobila din sufrageria-salon în fundul încăperii, ceea ce eliberează o suprafață de patruzeci de metri pătrați. Şi a instalat mai multe scaune, în semicerc în fața unui fotoliu cu spătar înalt (piesa de cea mai mare valoare din apartament). Respectiva dispunere, care amintește configurația unei săli de curs de la facultate, îi îngăduie Berthei să aibă sub ochi celor opt personaje adunate astfel. Ele sunt foarte diferite ca vârstă, ținută și morfologie. Fiecare are câte o sticlă de beaujolais de țară și un pahar așezat pe parchet, dinaintea lui.

Berthe își învăluie lumea într-o privire binevoitoare, apoi deschide ședința.

— Demnilor și scumpi amanți, atacă zdrahoana, v-am invitat în seara asta să poftiți la mine…

— Să veniți! o corectează un tăgârță manierat, cu lavalieră și haină de velur.

Gazda se încruntă.

— Ascultă poetule! face ea, deodată, glacială, nu discut calitățile dumitale intrinsecate pe chestie de franceză, da nu mă simț aptoasă să

urmez la un curs particular în clipa asta care e gravă. Dacă n-ai priceput-o, ia-ți cala și balâcul și du-te învârtindu-te. Că mie nu-mi trebuie un profesor de limbi în pat.

Omulețul pălește.

— Dar dulcea mea colombă…

— Colomba asta ți se găinățează-n tichie, ramolitule! Valea, ți-am zis, că ai ieșit pe tușă!

Fugă disperată și bălăbănită a candidatului respins, rânjete jubilatoare ale celorlalți. Bărbații e porci.

Văduva reia:

— Mă cam calcă pe dește, de la o vreme, mamelucul ăsta cu alexandracii lui. Bine, o iau de la capăt. Dragii mei, împrejurări dramaturgice tocmai m-au făcutără să-mi iau alt soț. V-am adunat pe voi, toți ăștia, pustulanții la locul bietului meu Béru, ca să poci să aleg în cunoștință de cauzele voastre. Că știți cum e? În clipa aia îți zici „Ăsta e”, și mai încolo dă altul în tine, și-ți zici „Ba ăsta era!”. Că călăritul te face influențabilă, ce mai! Carnea cere. O să vă strig în ordine alfabetică și fiecare la rândul lui să vă anunțați meritele și calitățile.

Îndreaptă un cremvurșt către primul candidat, aflat în stânga ei.

— Te ascult, musiu Albert.

Un roșcovan gras se ridică emoționat. Într-atâta încât trage un șut în sticloanța cu molan. Inefabilul lichid se împrăștie pe podea. Berthe explodează:

— Da’ ești nătâng ca un maț de focă, puță bleaga! Du-te și adu cârpa de spălat pe jos, și după aia p-aci ți-e drumul! Ce dracu să fac cu un nătântol că ăsta? Urmezi dumneata, dom’Charlot!

Interpelatul, un lungan uscățiv, cu obrajii scofâlciți, zulufii în erecție, nasul coroiat și un frumos pulover maro peste o cămașă verde, se ridică precaut.

— Mă numesc Charles, zice. Sunt magazioner-șef, câștig opt mii de franci pe lună, am 45 de ani, așa cum știi, Berthe, și daravela mea măsoară 19 centimetri cinați.

— De la boașe și nu de la burtă – va să zică, aproximativ! precizează Bertha.

— Ba nu, ba nu! protestează postulantul. De la burtă!

Căpcăuna devine severă:

— Nu mă ține de maimuțoi, Charlot! Ţi-aduci aminte că într-o seară te-am măsurat chiar eu, în persoană? De la burtă la cap, 17 mari și lați, încă și trăgând de ea. Eu aicea vreau să fiu capsată, nu mințită; ești iliminat, caraghiosule. Nu înghit lăudăroșii. Hai, ușchea!

Şi își certinuă examenul de admitere; dar fără rezultat; fiecare postulant are câte o scădere, o tară, un handicap fizic sau moral care îl face inutilizabil.

***

După plecarea celui din urmă, Grasa se ghemui în fotoliu. Toate primele neajunsuri ale vârstei păreau să o copleșească pe neașteptate. Începu să hohotească frenetic, bolborosind:

— O, Béru, grasul meu bun, n-o să te pot înlocui niciodată! Pe lângă tine, toți sunt niște rahați cu moț. Niciunul nu ajunge măcar la gleznele ștromeleacul tău, golanul meu drag! Unde ești, Sandule? Unde ești, tu și ghioaga ta infernală?

Printre hohote auzi un zgomot de pași venind dinspre coridor și întoarse capul într-acolo. Văzu atunci apărând în tocul ușii ceva enorm și roșu, pleznind de sănătate, cu un mare cap căutător, strălucind ca un girofar de poliție.

Ai fi putut jura că e un tren expres care intră încet în gară.

— Doamne, șopti ea, să fie cu putință?

Şi căzu în genunchi.

Pierdută în recunoștință.

Pregătită!

SFÂRŞIT

Observații

[←1]

Con (argou) – sexul femeii; dar și imbecil (n.tr.)

[←2]

Al doilea „nas” din nas în nas e cu majusculă, deoarece este vorba despre cel al lui de Gaulle, a cărui țepușă semăna cu turla de la Notre-Dame. San-A.

[←3]

J’ai soif – mi-e sete (n.tr.)

[←4]

Pista de sare de la Salt Lake e folosită pentru doborârea recordurilor de viteză de către automobilele de construcție specială (n.tr.)

[←5]

Bergére – este numele unui fotoliu-stil, dar înseamnă și Păstoriță (n.tr.)

[←6]

Nouille (argou) – individ lipsit de energie și inteligență; Colle au Radeau (în loc de Colorado) – clei pe plută (n.tr.)

[←7]

În original: Si je m’abuse – pronunție identică aceleia, franțuzite, a numelui celebrului personaj din filmele expresioniste germane, doctor Mabuse (n.tr.)

[←8]

În engleză, rosebud – boboc de trandafir (n.tr.)

[←9]

În original, Raie publique (argou) – fesele publice (n.tr)

[←10]

O frază de asemenea calitate va dovedi, dacă asta mai era necesar, că San-Antonio trebuie să facă parte dintre noi cât mai rapid posibil. Paul Gurth (de la Academia Franceză) (n. a)

[←11]

Înşirare de nume derivate. În principal, din cuvinte licenţioase dintre care câteva, mai importante (sau mai izbutite) ar fi: Boglant (beau gland – membru frumos), Lanture (lanter — a ciocăni, Lanturlu – ţăcănit), Montgamin (mon gamin – puştiul meu), Bauchibre (beau chibre – membru frumos), rosiere — fecioară virtuoasă, Bouton de rose/boboc de trandafir/ – clitoris; rose des rents: roza vânturilor/ – anus/ pentru homosexuali), Finfin – (aprox) Cel mai cel, Gueulaşse (gueule lasse – gură obosită sau gueule as – maestru al gurii), Bézu (baiser – a face dragoste), Malandrin – puşlama, Lamotte (motte – sexul femeii), Durand (dur/argou/ – bărbat viril), Goumi – baston de cauciuc, Malbuisson — (aprox.) tufă-rară, Faisse (fesse – fesă), Peuplut (peu plus/aprox/ nu mai poate), Abel Hélabaite (la belle et la bete – frumoasa şi bestia). (n.tr.)

[←12]

Blue Mountain – Muntele albastru. Blé (argou) – bani. Aşadar „blé mountain” – muntele paralelor (n.tr.)

[←13]

Rețeta lucrului cu panglica va apărea mintenaș într-un manual la care lucrez despre amorul la limita amorului. San-A.

[←14]

Paddocq (argou) – pat (n.tr.)

[←15]

Mort d'homme – moarte de om (n.tr.)

[←16]

Subtilitate cu o conotație istorică (n.a.)

[←17]

Îîn original, baise-ball (baiser – a poseda sexual) (n.tr.)

[←18]

Locul unde se păstrează tezaurul Statelor Unite (n.tr.)

[←19]

Dacă vorbitorii de engleză s-ar putea tutui, as fi scris: „pour que tu la violes, Oncelle”. Obținând astfel un efect irezistibil; dar, vai, tembelii ăștia se călăresc spunându-și unul altuia dumneavoastră (n.a.).

[←20]

Eu, care sunt tradus în șaisprezece limbi, în fața tribunalului n-am fost adus niciodată (n.a)

[←21]

Signe-toi – închină-te. Fă-ți cruce.

[←22]

Craque bite: aprox. „pârâie-membru” (n.tr.)

[←23]

O scriu astfel fiindcă o rostim în acelaşi timp, negriciosul şi cu mine (n.a.)

[←24]

Prose – proză; dar în argou – anus (n.tr.)

[←25]

Îmi spun uneori că trebuie să fiu profund debil ca să scriu asemenea tâmpenii și că ar trebui să deschid un magazin cu articole de pescuit, în loc să romancierez; dar sunt o grămadă de cititori care se răzvrătesc și strigă: „Ba nu, ba nu, continuă, e caraghios totuși!” Așa că, bine (n.a)

[←26]

Utilizată adesea de către autor, expresia (ça me suffit — asta îmi e de-ajuns) trimite la numele celebrului palat al principilor prusaci Sans-Souci (Lipsit de griji) (n.tr.)

[←27]

Staphylom – numele științific purtat de tumoarea corneei (n.tr.)